Božija slova

PETKO NIKOLIĆ VIDUŠA

Kitchener, 2015.

SADRŽAJ

VOJNIK SVJETLOSTI

Šta je istina? Istina je Bog i Bog je Svjetlost. Čovjek je stvoren po liku Božjem, dakle je i svaki čovjek, kao obličje Božje, ujedno i istina i svjetlost.

Međutim, svjedoci smo da je istine na zemlji skoro nestalo i da svuda caruje i vlada laž. Istina na zemlji je onemoćala kao dijete dijete u povoju i rijetki pojedinci još je spominju, čuvaju i njeguju. Ali sve dok se istina samo spominje, ljulja i njeguje u rukama pojedinaca i grupa, ona je u povoju i kao takva nejaka je da išta promijeni oko sebe.

Dosta je bilo ljuljanja, potrudimo se da zemaljska istina prohoda i da raste kako bi svijetu mogla da govori i da pobjeđuje laž. Sve dok o istini samo dadilje brinu, a ostali dođu, vide istinu i kažu: "Juh, baš je slatka!", ta istina živjeće dok žive i njene dadilje.

Istina ne smije biti beba koja se ljulja, već mora biti sjeme Istine koje svako od istine treba da sije gdje god ima prilike za sjetvu. Srbska njiva je velika, a nije samo u Beogradu; njiva svijeta je velika, a nije samo u Srbiji.

Ali, da bi zemaljska istina sijala Svjetlošću, za to treba imati hrabrost i zato istinu siju rijetki pojedinci, a ostali dođu, vide, čuju, pročitaju, aplaudiraju i odu opet se utapajući u laž robujući lažima.

Pozitvinih pomaka na nekim njivama i poljima ima, ali bez učešća većine i tu će prinosi istine propasti. Većina naroda boji se da radi na njivama i poljima istine, jer to prvo zahtijeva ličnu borbu sa vlastitim lažima, pa onda zahtijeva ličnu borbu sa političkim, istorijskim, religijskim i svim drugim vladajućim lažima društvenog sistema.

Borba za istinu od čovjeka traži da bude vojnik Istine i Svjetlosti, jer je to jedina svrha čovjekovog boravka

na zemlji: *"Nije li čovek na vojsci na zemlji? A dani njegovi nisu li kao dani nadničarski?"* (Jov,7,1)

Boreći se za zemaljsku istinu u zemaljskom carstvu, mi smo vojnici nebeske Istine, Božji vojnici i dobrovoljni nadničari na polju istine Božje. I samo se tom borbom zaslužuje Nebesko carstvo, jer: *"Gospod je velik ratnik; ime mu je Gospod."* (Egzodus,15,3)

I zato neka svako sebe preispita je li i kakav je vojnik Svjetlosti Istine, i kao Božji vojnik bori li se istinom za sebe i svoje Nebesko carstvo u koje treba da preseli nakon ovog zemaljskog carstva.

JANUAR I JANJE

Otkud ime mjeseca *januara*, prvog mjeseca godine? Govore da je to od imena rimskog boga *Janusa*: *Janus (Ianus, lat.)* bio je rimski bog *početka i preobažaja*, *bog nebeskih kapija*. Sad ćemo tu tvrdnju da provjerimo i prvo idemo do srbskih riječi: *Jana, Janko, Janika, Janja, janja, jantar, janje*.

U riječima *Jana, Janko, Janja, Janika, janja, jantar, janje* korijen je *jan-.* Šta znači korijen *jan-*? Pošto je sanskrit neka vrsta protosrbskog jezika, idemo do sanskrita: sanskritsko *jana, janana, janaka, janika* znači *rođenje, proizvoditi, uzrokovati, stvaranje.* Sanskritske riječi *janati (*skraćeno *jan), janate (jan), janayati (jan), janayate (jan)* znače sve što smo već nabrojali: *rođenje, proizvoditi, uzrokovati, prvobitan, postanak, začetak, početak, stvaranje*. I sve to označavaju riječi srbskog jezika: *Jana, Janko, Janja, janja, jantar, janje,* jer im je korijen *jan-* istog značenja kao i korijen sanskritskih riječi *jana, janana, janaka, janika, janati (jan), janate (jan), janayati, (jan), janayate (jan).*

Ovce se *janje* u *januaru* i mlada *janjad* su prva koja se rađaju u novoj kalendarskoj godini: JANUAR je *začetak*,*stvaranje, rođenje* novog Sunca, nove početak

kalendarske godine. JANUAR je u stvari JAN URA, tj. JANURA i označava ZAČETAK, POČETAK, STVARANJE, ROĐENJE (JAN) VRIJEMNA (URE), ROĐENJE NOVOG SUNCA I POČETAK GODINE. To JANURA (JAN + URA) u latinskom je JANUAR, jer srbsko RA je tračansko i latinsko AR (isto kao što je srbska istarska rijeka RASA dobila latinsko ime ARSA.

U svom "Etimologijskom rječniku hvatskoga ili srpskoga jezika" P. Skok pretpostavlja da je riječ *jagnje* od indoevropskog *ogyhno-*, odnosno od sveslavenskog i praslavenskog *agne*, dodajući da ova riječ nije potvrđena za baltoslovensku zajednicu te zaključuje:

"Možda pripada protoevropskom supstratu".

Međutim, ni u sanskritu kao najstarijem indoevropskom jeziku, nema ni jedne riječi koja počinje sa *ogyhno-.* Postoji sanskritska riječ *ogha* i znači *stado*, *mnoštvo, tok, brzina*, ali vidimo da latinsko *agni (agnus)* i sanskritsko *ogha* nisu iste riječi ni oblikom ni značenjem, jer sanskritsko *agni* znači *vatra* i *žrtvena vatra*.

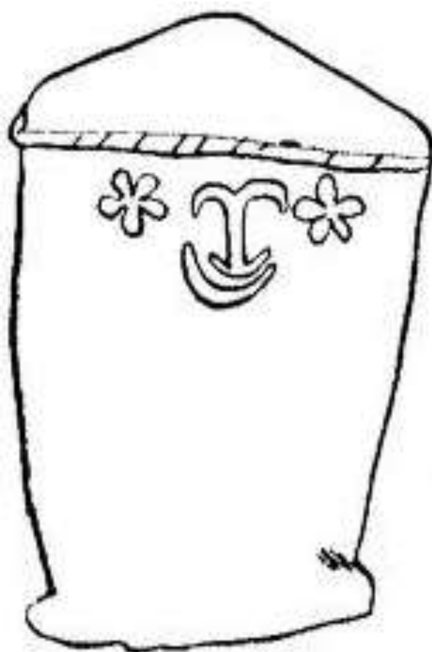
Izvorna srbska riječ *janje* u crkvenoslovenskom jeziku svih Slovena preko crkve zamijenjena je latinskim *agni (agnus)* od starijeg grčkog *agni* (*αγνή)* sto znači *čist* (himna Bogorodici *"Agni Parthene"* ili *Αγνή Παρθένε*). U ortodoksnoj liturgiji *agnec* je *žrtva* (simbolika Hrista kao žrtvenog janjeta). Uticajem glasa "g" u grčko-latinskoj riječi *agni* preko crkve i državnih jezičkih redaktora postala je današnja srbska književna riječ *jagnje,* a izvorna srbska narodna riječ je *janje.* To se desilo i u ostalim slovenskim jezicima.

Tako vidimo da nisu u pravu svi koji govore da *januar* nije srbsko ime prvog mjeseca i vidimo da nisu u pravu svi oni koji tvrde da je srbska Nova godina počinjala početkom proljeća.

OD ARKONE DO RADMILJE

Artefakt iz Arkone

Motiv na stećku (Biljača, Ljubuški).

Crtež u kamenu crkve (Gahlen, Germany).

Motiv na kamenu uzidanom u crkvu njemačkog grada Belgern.

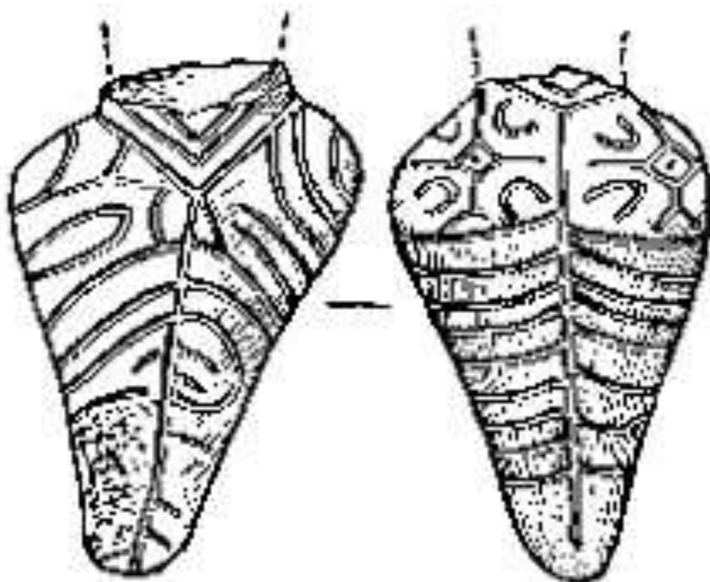
Svetovid na stećcima.

Prije njemačkog osvajanja i ponjemčivanja u Germaniji su živjela srbska (slovenska) plemena, sljedbenici Svaroga, Svetovida, Peruna, Radgosta i ostalih bogova stare srbske vjere. To istorija i arheologija svjedoče.

Nakon svih dokaza da su stećci djelo dvovjernih krestjana, hristijaniziranih sljedbenika srbske prehrišćanske vjere, priču o bogumilima mogu nastaviti samo budale.

TRAGOM SRBSKOG GRBA

Sunčev simbol **C** (S) kao drevni univerzalni simbol Sunčevog nebeskog drveta života predstavlja rađanje, život i besmrtno vaskrsenje Božje tvorevine.

Krst sa četiri C (tripoljsko-kukuteni kultura, 4000-3000 g. st. e., Lencăuţi, Moldova).
i novac Kelta s kraja stare ere.

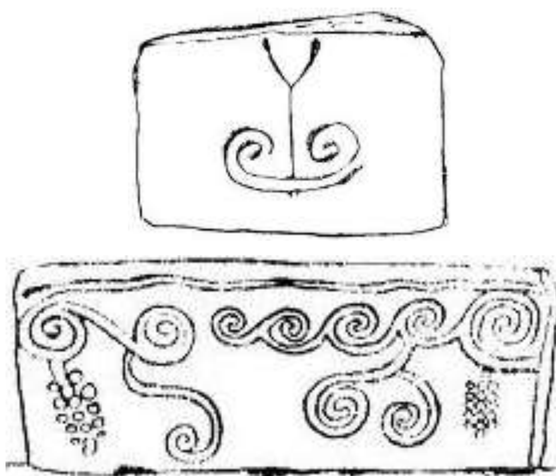
*Indijanski petroglif: vrijeme godine predstavljeno sa četiri simbola **C** (S): zimski solsticij je u dnu krsta, ljetni solsticij na vrhu, proljedni ekvinocij u sredini desno i jesenji ekvinocij je u sredini lijevo.(AltaVista Site, Compostela, Nayarit, Mexico).*

*Sunčev simbol **C** (S) iznad vode (drevni petroglif, Virgin Island).*

*Sunčev simbol **C** (S) iznad vode (drevni petroglif, Virgin Island).*

*Sunčev simbol **C** (S) na stećcima srednjeg vijeka (iznad: Gvozno, Kalinovik; Banja Koviljača).*

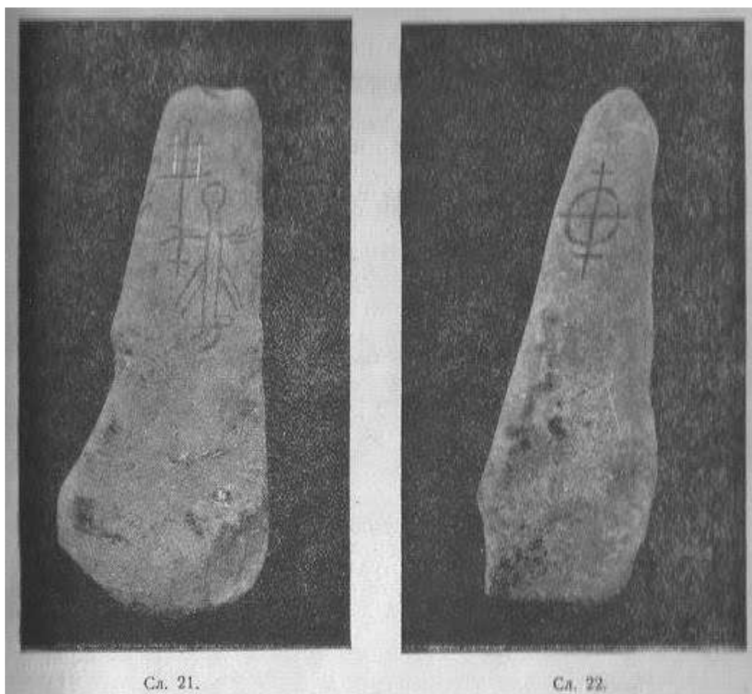
*Četiri simbola **C** (S) oko solarnog krsta četiri su vremena rađanja, života i besmrtnog vaskrsenja Božje tvorevine u četiri godišnja doba.*

Dakle to nije polumjesec kao što prevaranti govore i kao što neupućeni ponavljaju. Nije to ni grčko slovo **B** (V), kao što grcizirani ortodoksni svetosavci tvrde. Ognjilo, kresivo ili ocilo ima oblik simbola **C**, u stvari je ognjilo samo stilizirani oblik tog simbola, tj. slova **C** (**S**).

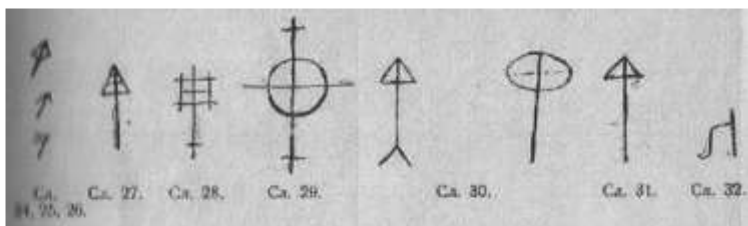
SIMBOLI STAROSJEDILACA BALKANA

Petroglifi na megalitu iz Srndalja (Živko D. Petković, Neki preistorijski crteži i najstarija balkanska pismena, Megalit iz Srndalja, Beograd, 1934, str. 10-19).

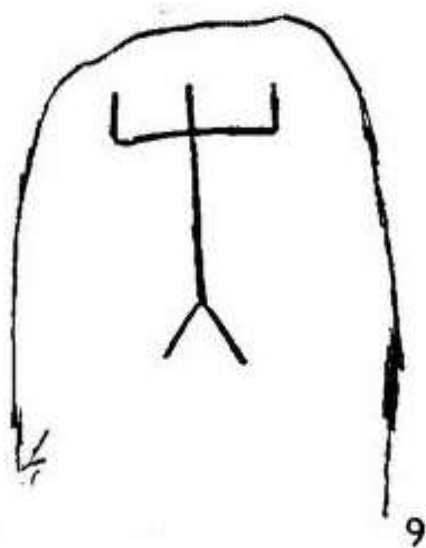

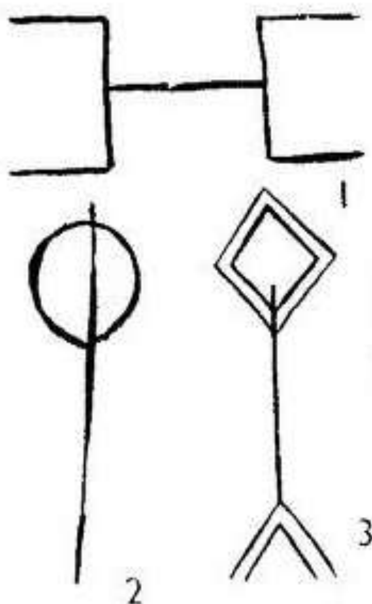
Antropomorfni prikaz godine u srndaljskom groblju: figura lijevo ima "tri noge". "Srednja noga" je pravac penisa koji je na petroglifima simbol zimskog solsticija, a glava figure simbol je ljetnjog solsticija. Ruke su linija nebeskog ekvatora u pravcu istok-zapad.

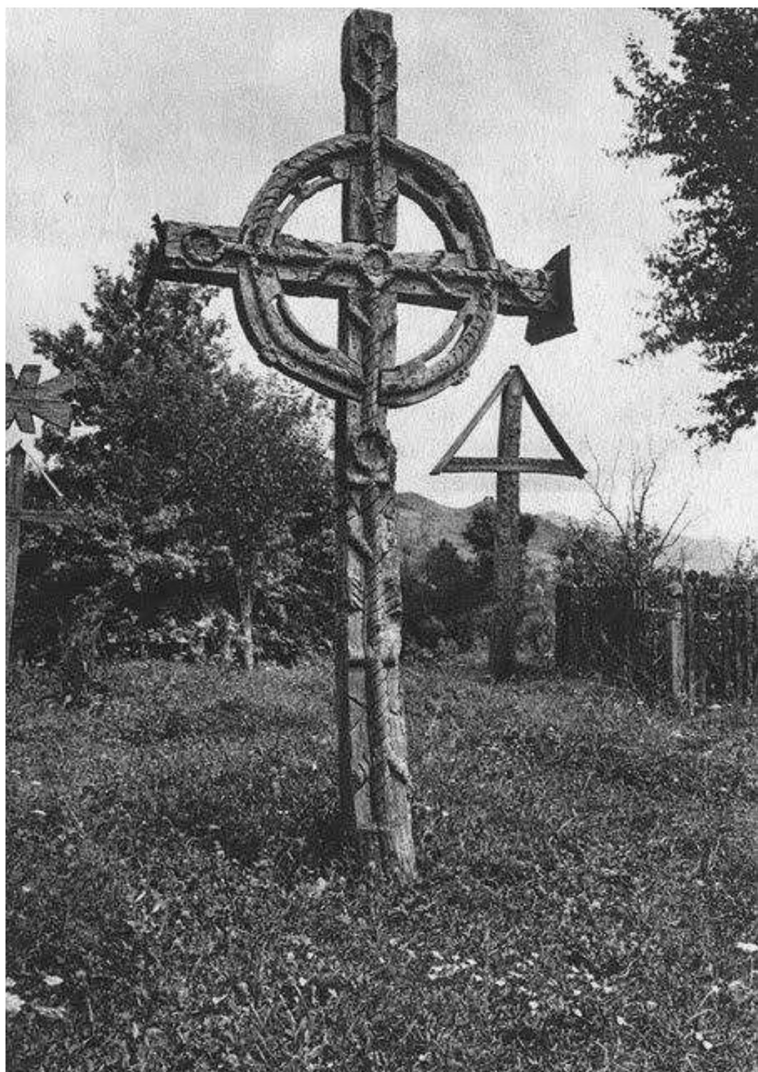
Motivi na kamenju uz Srndaljsku reku.

Put Sunca po nebeskoj vertikali jug-sjever od zimskog do ljetnjog solsticija.

Motivi na stećcima srednjeg vijeka (znakovima "Λ" obilježeno je mjesto zimskog solsticija u dnu južnog neba).

Stari srbski krstovi u Rumuniji.

I tako od neolita do savremenog doba vidimo iste solarne simbole starosjedilaca Balkana.

MORGA

Danas rijetko ko među Srbima zna šta je morga, a svi znaju šta je motka. Morga je motka, dvije riječi za jedan pojam.

O starosti jednog naroda može da svjedoči i jezik tog naroda i to svjedočenje pokazuje i dokazuje svojim starim riječima. Ovdje ćemo na primjeru riječi *morga* pokazati i dokazati vedsku starost srbskog naroda. Hajdemo do vedskih vremena i sanskritskog jezika!

Morge za grah u vrtu.

Sanskritsko *maarga* znači *pravac*, *usmjerenje*, *put*. Pogledajmo sliku sa prethodne strane na kojoj je mladi grah uz morge: zašto su morge usađene uz svaku kućicu graha? Morge su tu da nejakoj lozi graha posluže kao *pravac*, *usmjerenje*, *put*. Sanskritsko *maarga* i srbsko *morga* istog su značenja i skoro istog oblika i evo jedna jedina riječ svjedoči vedsku starost Srba, jer riječ *morga* ne postoji ni u jednom modernom evropskom jeziku sa značenjem koje ima u sanskritu, osim kod Srba. Postoje oblikom slične riječi, ali im je značenje izmijenjeno: *morgen* (danski, holandski, njemački, norveški), *morgun* (islandski), *morgon* (švedski), *morgn* (jidiš). Sve ove riječi znače *jutro* i svakako da je njihovo prvobitno značenje *pravac*, *usmjerenje*, *put* Sunca na istoku i od istoka. Na sanskritu *jutro* je *vidyut* i *zvetana* što je srbsko *vidjet* i *svitanje,* a velško *morgath* znači *svjetlosni zrak*, *zraka*.

Srbska riječ *jutro* odgovara sanskritskom *jut* koje znači *sjajni,* te srbsko *jutro* znači *sjajno. Jutro* je *rano* doba dana, a sanskritsko *ra* znači *vatra, toplina, ljubav, sjaj, divota, veličanstvenost, svjetlost, bistrina* i sve su to atributi Sunca i nebeskog Raja (sanskritsko *rajati* ili kraće *raj*).

NEKI OBIČAJI MOGA KRAJA

Iako je moderno doba već prisutno u svim porama društva i kao takvo planski razara, uništava i briše našu staru tradiciju, ipak stari običaji i danas su prisutni u dijelovima manjih seoskih sredina.

Lazarica ili Lazareva subota (vjerovatno naknadno tako nazvana) krsna je slava mnogih. Na Lazaricu u ranu zoru običaj je da neko od ukućana (uglavnom su to činila djeca) uz lupanje kašikom o metalni sud (npr. šerpu) obiđe tri puta oko kuće i ostalih dvorišnih zgrada, radi običaja plašenja i tjeranja guja (zmija) iz

kućnog dvorišta, tj. da guje za vrijeme ljetnog perioda vrućina ne bi prilazile kućama i okućnicama. Pri lupanju u šrepu izgovarala se ova pjesma lazarica:

“Kuca, kuca Lazarica,
bjež’ od kuće, poganica,
ubiće te stopanica
kalagijom po glavi
da se više ne javiš!
Kuca baja za petero jaja!”

Svaka kuća i domaćinstvo moga kraja još prati ovaj običaj. Dar za onoga koji “kuca lazaricu” uglavnom su jaja koja mu se daju za Vaskrs, tako da uz svoj dio na Vaskrs on dobija i dio za koji je “kucao lazaricu”.

Ovako je to u mom kraju bilo, a i još uvijek je, a kod vas ne znam, jer stara izreka kaže: “Sto sela, sto običaja”.

Nedeljko Spasojević, bloger, Teslić, 3. 4. 2015. g.

SIMBOLI SU BOŽJA SLOVA

Indijanski petroglif: cik-cak linija je Sučeva ekliptika po kojoj Sunce ide gore-dole. Četiru ruke su četiri godišnja doba sa po tri mjeseca svog trajanja.

Sunčeve ljestve, vertikalu po kojoj se od juga ka sjeveru Sunce penje i silazi tokom godine (krst ruskih dvovjeraca).

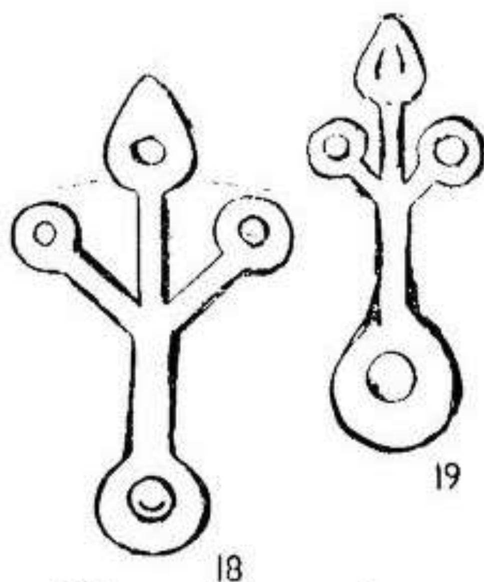
Četiri godišnja doba su sa po tri mjeseca; penis je zimski, a glava sa oreolom ljetni solsticij (indijanski petroglif).

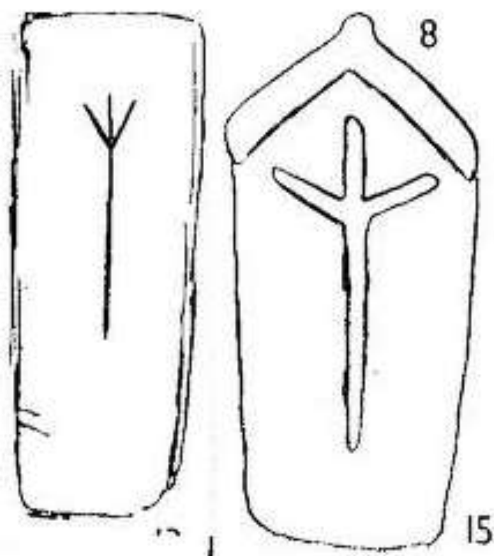

Indijanski petroglif: podignuta lijeva ruka simbol je Sunčevog podizanja sjevernim nebom u vrijeme proljeća (to je i ukošena grana desno), a spuštena desna ruka simbol je vremena ljeta (to je grana ukošena lijevo) i spuštanja Sunca ka jugu od prvog dana ljeta (centralna grana). Ova trostruka grana dio je vrha Sunčevog drveta života.

Indijanski petroglif: vrh Sunčevog drveta života (proljeće i ljeto sa strana, a između je ljetni solsticij i prvi dan ljeta). U desnoj ruci su luk i strijela sto je dokaz da se radi o božanstvu Sunca, ognja, groma i munja, baš kao što su luk i strijela oružje Svetovida i Peruna.

Stećci sa motivom vrha Sunčevog drveta života (proljetno prijepodne sa jedne i ljetno poslijepodne sa druge strane, a u sredini je podne.

RELIGIJSKO ČEKIĆARENJE

U Žičkoj besedi o pravoj veri Sveti Sava kaže:

“Uz to, mi se klanjamo i poštujemo i celivamo svečesnu ikonu čovečanskog ovaploćenja Boga Logosa pomazanog Božanstvom i ostavšeg nepromenjeno, tako da onaj koji je pomazan verom smatra da vidi samoga Boga Koji se javio u telu i s ljudima poživeo. Klanjamo se i drvetu Časnoga krsta i svetim časnim sasudima i božanskim crkvama i svetim mestima. Klanjamo se i čast odajemo ikoni Presvete Bogorodice i ikonama svečesnih Božjih ugodnika, uzdižući oči duše (naše) ka prvoobraznom liku i um uznoseći na ono što je neshvatljivo.”

Nikolaj Velimirović kaže:

“U Bibliji je jasno izrečeno, da je idolopoklonstvo svako obogotvorenje ma koje tvari Božje, bilo to sunca ili meseca, ili zvezda, ili kamena, ili drveta, ili životinje, ili gaja, ili visine, - ma koje tvari Božje ili rukotvorine čovečje.”

U slovenskom hramu u Arkoni bio je veliki drveni idol posvećen Svetovidu. Da li je taj drveni kip za Slovene bio Bog? Da li su Sloveni ono drvo smatrali svojim Bogom? Da li su Sloveni zaista smatrali da ovaj drveni kip noću jaše bijelog hramovnog ždrijepca?

Ne, Sloveni su vjerovali da bijeloga konja nije jahao drveni kip, nego stvarni Svetovid. Kip nije bio Svetovid, niti je Svetovid bio u kipu, nego su Sloveni kroz kip doživljavali duhovnu vezu sa Svetovidom i kroz ovaj kip klanjali se Svetovidu isto kao što se pravoslavci kroz ikone klanjaju Bogu i svecima.

Nehrišćani vjeruju u ispravnost svoje vjere isto kao što pravoslavci vjeruju u jedinu ispravnost svoje vjere, ili kao što muslimani vjeruju u jedinu ispravnost svoje

vjere, ili kao što judeji vjeruju u jedinu ispravnost svoje vjere. I sve te vjere: ortodoksi I rimokatolici, muslimani i judeji imali su i imaju svoje idole koji preko kojih su doživljavali i doživljavaju vezu sa svojim Bogom.

Međutim, vjerovanje da je samo jedna njihova vjera prava vjera u Boga, vjerska isključivost čekićima razbija idole druge vjere, a isto tako čekićima je razbijala i razbija i glave ljudima koji nisu htjeli ili neće da se poklone toj “jedinoj ispravnoj vjeri” čekićara.

Dok pročitaju ovaj članak, čekićari hrišćanstva reći će da autor članka "Religijsko čekićarenje" piše protiv njihove religije. Iz istog ugla posmatranja mogu da se jave i judeji i muslimani i da kažu da autor pomenutog članka piše protiv judaizma i protiv islama. Čekićari nastavljaju svoje čekićarenje u svakoj im mogućoj prilici i zato mira na svijetu nema i nikad ga sa ćekićarima i među čekićarima nije bilo i nikad ga neće biti.

“SRBSKI KALENDAR”

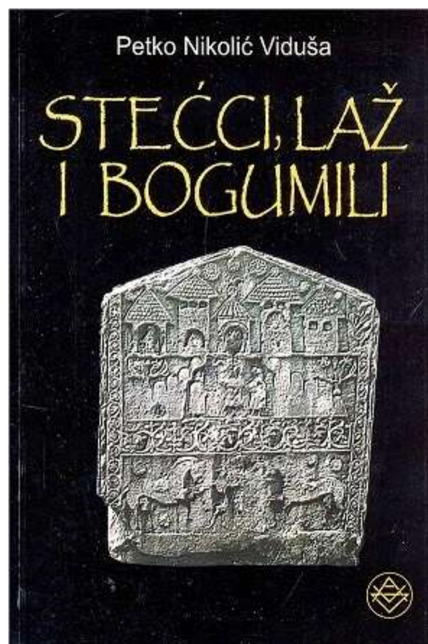
Septuaginta (poznata i pod imenom "Prevod sedamdesetorice") verzija je hebrejskog Starog Zavjeta, koja je radi potreba aleksandrijske biblioteka prevedena na grčki sredinom 3. vijeka stare ere. Po njoj je crkva vijekovima pokušavala da sklopi hronologiju biblijskih događaja i nakon nekoliko prethodno različitih hronologija 691. godine na Trulskom vaseljenskom saboru ozvaničen je crkveni kalendar Konstantinopoljske ere sa 5508 godina od početka stvaranja svijeta do hrišćanske ere. Dakle se ne radi ni o kakvom originalnom srbskom kalendaru, to je nečija laž.

Najstariji istorijski zvanični izvor pominjanja ovog kalendara je Treći kanon Šestog vaseljenskog sabora (Trulskog) održanog 691. godine:

"Pošto je blagočestivi i hristoljubivi car naš oslovio ovaj sveti i vaseljenski sabor u pogledu toga, da oni koji su ubrojeni u kliru i drugima božanstvene darove dijele, budu čisti i neporočni služitelji i dostojni mislene žrtve velikoga Boga, Koji je žrtva i Arhijerej, i da budu čisti od skvrne, koja je uz nekih od njih prionula od nezakonitih brakova; obzirom na to, što su podvlasni presvetoj crkvi rimskoj predlagali, da se ima obdržavati sva strogost pravila, a podvlasni prijestolu ovog Bogom čuvanog i carskoga grada praviločovjekoljublja i snishođenja,- otačaski i bogoljubno složivši i jedno i drugo, da ne bi ostavili ni krotost slabom, ni strogost oštrom, navlastito pak, kad je zbog neznanjaprekršaj zahvatio dosta veliko mnoštvo ljudi, zajednički ustanovljujemo za one, koji su se dva puta ženili bili, pak su pod teretom grijeha sve do petnaestog dana prošloga mjeseca januara, minulog četvrtog indikta, ŠEST HILJADA STO DEVEDESET DEVETE GODINE ostali, i neće da od istoga k sebi dođu, da imaju kanoničkome svrgnuću..." (Nikodim Milaš, Crkvena Pravila, Pravila svetog peto– šestog Vaseljenskog sabora - Trulski sabor, Pravilo 3, Novi Sad, 1895, str. 442-443)

Nije tačno da je Srbima ovaj kalendar uveo Sveti Sava jer ima dokumenata datiranih preko 10o godina prije vremena prije Svetog Save.

KNJIGA “STEĆCI, LAŽ I BOGUMILI”

Knjiga "Stećci, laž i bogumili" dokumentovano pokazuje kako se jednom narodu pomoću religije kao ideologije duhovnog genocida, ovdje narodu Srba, promjenom suštine njegovog duhovnog bića, mijenja kompletni identitet naroda.

Primivši vjeru u Hrista, a ne primivši rimsko ili romejsko hrišćanstvo, Srbi su zadržali svoju staru prehrišćansku vjeru i prehrišćanske običaje. Bio je to spoj srbske stare prehrišćanske vjere i vjere u Hrista. Ovakav vjerski sinkretizam je dvovjerje. U prvim vijekovima pokrštene Rusije su takođe bili dvovjerci.

Time što su primili vjeru u Hrista, a sve staro zadržali, Srbi dvovjerci nisu ništa izgubili, već su postigli viši duhovni nivo i veće duhovne spoznaje o Bogu i nebeskom svijetu bogova. Ali takva vjera nije pogodovala feudalnom uređenju hrišćanske države tipa Romejskog

carstva, koje je hrišćansku crkvu pretvorilo u ideologiju vrhovnog feudalca cara i njegovih vazalnih feudalaca kroz moto "Jedan Bog na nebu, jedan car na zemlji".

Sloveni, dakle i Srbi, i prije pokrštavanja vjerovali u jednog Višnjeg Boga Triglava, Boga nad bogovima, koji je kroz hrišćanstvo poistovijećen sa sa Svetom Trojicom. Ali tu nedostaje služenje jednom zemaljskom caru čije se carsko pravo prenosi na njegove potomke, a to je bilo protiv srbskog običajnog prava da se narodni starješina bira na narodnim saborima. I to je razlog zašto je Stefan Nemanja podigao mač i oganj na srbsku narodnu crkvu dvovjeraca krestjana, jer je ta crkva čuvala i provodila srbsko običajno pravo.

I na krvi Srba dvovjeraca Nemanja je ustoličio svoju vlast kao nasljednog župana nad Srbima dvovjercima, kao što je to po nasljednom pravu bilo i kod Romeja. A onda dolaze nasljedni Nemanjići kao kraljevi i carevi kojima je romejska crkva služila kao instrument njihove državne ideologije.

I tako počinje promjena suštine duha srbskog naroda: sve prehrišćansko u državi Nemanjića biva zabranjeno i strogo kažnjavano. Srbska dvovjerna vjera povlači se u ilegalu i ukriva se u ruho narodne književnosti i opstaje. Nemanja je promijenio sveštenstvo srbske crkve, ali nije mogao promijeniti duh srbskog naroda.

I Nemanjići propadoše naglo kao što su i došli, propade i nemanjićka država, a obijesni srbski velikaši, vazali Nemanjića, nadahnuti duhom pohlepe Romeja, pobiše se između se grabeći svako za se dio nemanjićke države. I tako mržnjom i pohlepom razjedinjeni izgubiše vlast, živote i zemlju pred Turcima, a narod opet osta dvovjeran u svojim selima, u svojim domovima i u svojim dušama.

Srbi dvovjerci u Bosni takođe padoše pod Turke. Neki velikaši iz moranja odmah se poturčiše, a neki iz naroda primiše islam vremenom: većina iz moranja i nevolje, neki radi povlastica i vlastoljublja. Mnogi su ostali dvovjerci trpeći sve turske zulume.

Oni što su se poturčili promivši islam, dugo su i tajno čuvali i srbsku staru dvovjeračku vjeru. Ali, kako je vrijeme donosilo istorijske promjene, tako se se i ovim islamizirani Srbima počeo mijenjati duh i dvovjerje predaka vremenom biva potisnuto do zaborava, a oni se duhovno počeše identificirati sa muslimanima Turcima i Arapima.

Propašću Otomanskog carstva i dolaskom rimokatoličke Austrougarske, mnogi poturčenjaci otišli su sa Turcima. Oni što su ostali nađoše se se u rascjepu: ni Srbi, ni Hrvati, ni Turci! Šta su bili, ni oni nisu znali! Jesu li oni Bošnjani, potomci srednjevijekovnih dvovjeraca Srba krestjana? Ne, nisu oni Bošnjani, jer nije isto biti “nevjernik” i biti pripadnik Alahove vojske. I zamisliše sebe kao Bošnjake, jer ih tako kao vrsne Alahove ratnike i pripadnike turske vojske nazivaju neki istoričari i tako ih epske narodne pjesme spominju.

I počeše Bošnjaci da sanjaju svoju islamski čistu državu Bosnu. I dođe pogodan trenutak 1992. godine da se to ostvari ratom po svaku cijenu. I bi rat i dotadašnji Srbi i Hrvati islamske vjeroispovijesti zvanično i državotvorno proglasiše sebe Bošnjacima! I tako, kroz religiju kao političku ideologiju, od dvovjernih Srba krestjana promjenom duha u narodu postade novi narod: Bošnjaci, narod bez istorije, bez jezika i bez posebnosti svoje kulture, osim islamskih vjerskih običaja koje oni proglasiše "istorijskom bošnjačkom kulturom". Promjena duha je tolika da se neki Bošnjaci, mada potomci dvovjernih Srba krestjana, počinju oblačiti kao arapski

nomadi i šeici, jer duh tijelom caruje i tijelo je sluga duha. Duh čini narod narodom, a ne porijeklo po krvi!

Sa Srbima koji su iz dvovjernog krestjanstva prešli u rimokatolicizam isto bijaše: izgubi im se dvovjerni srbski duh i postadoše žestoki Hrvati, genocidni mrzitelji Srba i svega što je srbsko.

Odlaskom Turaka sa Balkana ostatak dvovjernih Srba preuze SPC kao duhovni nasljednik nemanjićke državne crkve i ona nastavlja ono što su Nemanja, Sveti Sava i ostali Nemanjći naumili: izmijeniti duh Srbima dvovjercima i pretvoriti Srbe dvovjerce u nešto drugo, a samim tim iskorijeniti Srbe dvovjerce i stvoriti od Srba neki drugi narod.

I zato pred Drugi svjetski rat izmisliše crkveni nemanjićki ideolozi termin "svetosavlje" i srbsko dvovjerje proglasiše “svetosavljem” palamudeći narodu da sve prehrišćansko u srbskom dvovjerju blagoslovom ostavio je Sveti Sava. I naivni Srbi zagrizoše svetosavsku laž i evo ih sada u ekumenizmu i sa genocidnim rimokatoličkim papizmom ruku pod ruku na zajedničke molitve idu i za sljedećih deset-petnaest godina, ako za to vrijeme ne dođe do Trećeg svj. rata ili propasti svijeta, Srbi će postati rimokatolici, tj. Hrvatska će graničiti sa Rumunijom i Bugarskom.

I tako knjiga "Stećci, laž i bogumili" dokumentovano svjedoči ko su dvovjerni Srbi krestjani, ko je prvi krenuo da ih istrijebi i šta je namjera svetosavske SPC sa Srbima.

Knjiga opominje šta ce Srbi biti ako se kroz ekumensku svetosavsku ideologiju provede namjera uništenja srbskog dvovjernog duhovnog bića. I zato je knjiga u Srbiji medijski blokirana i zato se niko od pera ne usuđuje bilo šta o knjizi da objavi.

MOTIVI STEĆAKA I SRBSKA NARODNA NOŠNJA

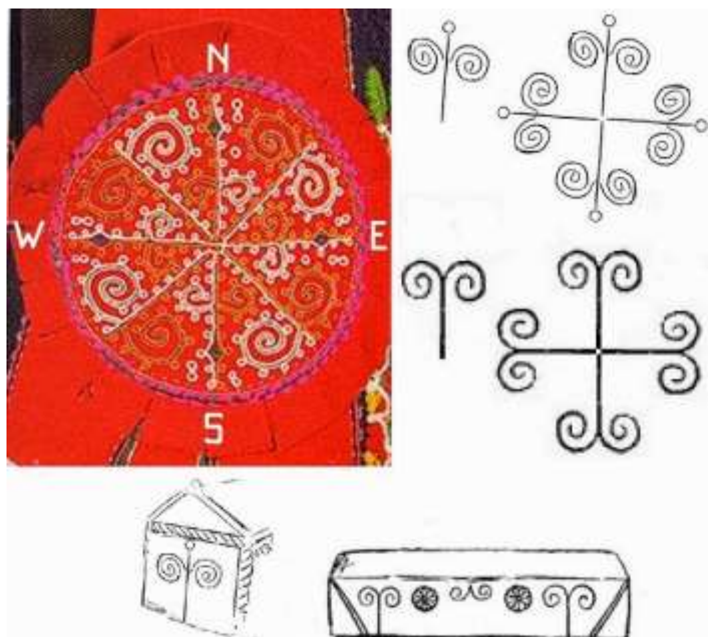

Ženski zubun, Vrlika, Krajina.

Mnogi motivi stećaka ujedno su i motivi narodnog veza na narodnim nošnjama: isti narod simbolima jedne vjere ukrašavao je nošnju živih i krasio nagdrobne spomenike mrtvih, jer Bog Sunca Bog je i ovima na ovom i onima na onom svijetu.

Solarni simboli na narodnoj nošnji najviše su zastupljeni kod Srba Krajine, Like, Dalmacije, Bosne i istočne obale Drine u oblasti Starog Vlaha, odakle se preko Raške povezuje sa Kosovom i okolinom Vranja. Nad srbskom narodnom nošnjom dešava se svojevrsni kulturocid, jer se zatiru regijske i lokalne narodnje

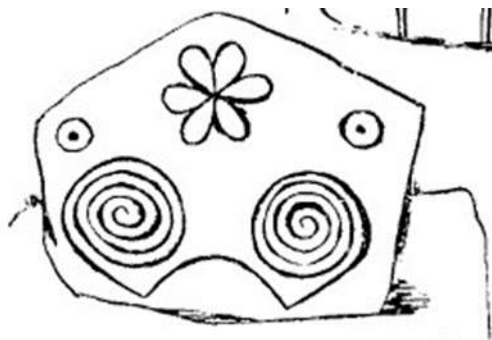
nošnje, a potencira se vjestački šumadijski stil nošnji folklornih društava iz vremena Titove Jugoslavije na kojima su solarni motivi namjerno potisnuti floralnim ukrasima.

Božije žezlo kao krst na Sunčevoj rozeti: Božije žezlo je simbol rađanja, života i rasta u proljeće i ljeto.

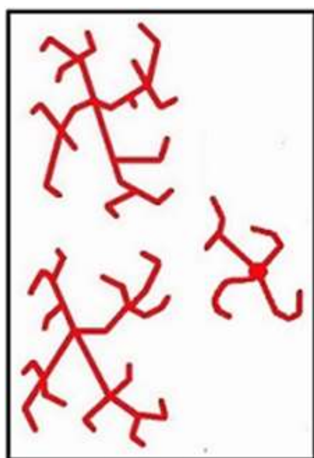
I kako se dešava ubrzana svetosavsko-grčko-papska uniformisanost srbskog uma i duha, tako se svim Srbima uniformiše narodna nošnja koja nema istorijsku tradiciju među svim Srbima, te tako folklornu šumadijsku nošnju sve više viđamo i kod Srba Republike Srbske i kod svih Srba po dijaspori. Šta nam to kazuje? To nam kazuje da su Srbi postali debilni pomodari i da zatiru istorijsku originalnost svojih zavičajnih korijena, misleći da će biti veći Srbi ako govore ekavicom i nose šumadijsku nošnju.

Spirale i gurin-krstovi (ženski zubun, srbska narodna nošnja iz Janja kod Jajca i spirale kao motiv na stećku).

Neobične svastike na zubunu Srba Bajine Bašte.

Sredačka Župa, jugoistočno Kosovo.

Na gornjoj slici zelenom strelicom obilježeno je drvo života koje raste iz trokutaste prazemlje sa simbolom "**C"** koji je simbol rođenja, života, rasta i besmrtnosti (sličan motiv je desno na zgošćanskom stećku). Drvo je ukrašeno sa po tri plamena jezika kao tri mjeseca Sunca proljeća i tri mjeseca ljeta. Na vrhu je Svetovidov sunčani krst kao znak ljetnog solsticija na Vidovdan. Romboidi su simboli neba, Božije premudrosti, razuma i kreativnosti. Tu su i perunike kao simboli svjetlosnog Peruna.

SUNCE, ZEMLJA I VRIJEME

Pošto su simboli na stećcima posvećeni Suncu, napravićemo mali izlet u godišnji dio kalendara vremena kad se zvijezde Oriona ne vide na nebu.

Proporcije Sunca, Zemlje i vremena.

U kakvom se odnosu nalaze proporcije mjera Sunca, Zemlje i vremena pokazaće nam vremenska zbivanja od 27. aprila do 17. avgusta, a to je vrijeme kad se zvijezde pojasa Oriona gube sa noćnog neba, jer Sunce ulazi i u zonu tog sazviježdja.

Pratimo mapu neba: linija 0 (nula) stepeni je linija nebeskog ekvatora. Tom linijom Sunce se kreće 21. marta na proljetni ekvinocij. To je proljetna ravnodnevnica i prvi dan proljeća i tada Sunce sa južnog zimskog neba ulazi u zonu sjevernog neba proljeća i ljeta.

Od proljetnog ekvinocija Sunce se postepeno penje ka ljetnom solsticiju na 23.5 stepeni iznad nebeskog ekvatora. Ta tačka predstavljeno je malim kružićem na

liniji ekliptike: 6 časova (6 hr) tkz. rektascenzije ili deklinacije.

Prije nego sto dođe u poziciju ljetnog solsticija na Vidovdan, Sunce 27. aprila dolazi na +13 stepeni, 47 minuta i 40 sekundi iznad nebeskog ekvatora. To je pravac linije **H** i tog dana kreće se tom linijom. To je ujedno i tačka **B**. Dakle, od 27. aprila tri zvijezde Orionovog pojasa gube se sa večernjeg neba, jer ulaze u zonu dana i ne mogu da se vide.

Od 27. aprila i linije **H** Sunce nastavlja da se penje sve do one tačke ljetnog solsticija na Vidovdan 21. juna kad prestaje proljeće i nastaje ljeto (6 hr) i od tog dana ono ponovo počinje da se spušta ka nebeskom ekvatoru.

Sredinom avgusta spušta se do linije **H** u tački **C** i to je opet +13 stepeni, 47' i 40” iznad nebeskog ekvatora. Tad je Sunce u sazviježđu Lava. Koji je to datum, koje vrijeme? Evo izračunaćemo po mjerama Sunca i Zemlje onako kako te mjere određuje Velika piramida:

a) prečnik Sunca = 1392.000 km,

b) prečnik Zemlje = 12757.00336 km

1392.000 : 12757.00336 = 109.1165347 km = dužina vremena **BC**

Uzmimo ovih 109.1165347 km kao broj dana i prebrojmo dane od 27. aprila: 3 dana aprila, 31 dan maja, 30 dana juna, 31 dan jula i to je ukupno je 95 dana. Koliko još fali do 109.1165347 dana:

109.1165347 - 95 = 14.1165347 dana

Ovih 14. 1165347 dana su dani avgusta, dakle 15. avgusta je vrijeme kad Sunce stiže u tačku **C** na liniji **H** i tog dana prije izlaska Sunca zvijezde Orionovog opet vide na jutarnjem noćom nebu (samo četiri dana poslije je praznik Preobraženje). Dakle svakom kilometru proporcije veličina Sunca i Zemlje odgovara jedan dan

vremena kad se zvijezde Orionovog pojasa ne vide na nebu.

Od tačke **A** (proljetni ekvinocij), do tačke **D** (jesenji ekvinocij) je 182.621 dana:

182.621 – 109.1165347 = 73.5044653 dana = **AB** + **CD**;

AB = 73.5044653 : 2 = 36.75223265 dana = **CD**.

Ovih 36.75223265 dana je od prvog dana proljeća 21. marta do 27. aprila, a isto toloko dana dana od 15. avgusta do prvog dana jeseni 21. septembra.

Zvijeda Sirius kod Velike Piramide u sezoni o kojoj smo pričali ne vidi se 70 dana. E sad pogledajmo:

a) broj Pi = 3.14159

b) 3.14159 : 2 = 1.570795

U toku godine pojas Oriona se ne vidi 109.1165347 dana:

109.1165347 : 1.570795 = 69.46580216 dana = sredina 70. dana

109.1165347 : 2 = 54.55826735 dana = broj dana od 27. aprila do ljetnog solsticija 21. juna.

Gledajmo sad i ovo:

a) prečnik Zemlje je 12757.00336 km

b) prečnik Sunca je 1.392.000 km

c) Sunce je veće od Zemlje 109.1165347 puta.

Uzmimo prečnik Sunca je 1.392.000 km i pogledajmo kojom brzinom bi neki predmet morao da se kreće da bi tu dužinu prešao za 109.1165347 dana:

1.392.000 : 109.1165347 : 24 h : 60' : 60'' = 0.147650501 km/s = 147.6505019 m/s = originalna visina Velike piramide.

SJEĆANJE NA JEDNOG BOGA

Božije žezlo iz Kine, 1500 st. ere.

Od praistorije pa do današnjih dana širom svijeta susrećemo iste solarne simbole. Otkud to? To je zato što su svi ljudi ovog svijeta nekad bili jedna mala skupina sa istim znanjem o Jednom Bogu. Znali su oni i za druge bogove, ali su u simbolima čuvali sjećanje na vrhovnog Boga svih bogova i svih ljudi. To je Bog Sunca koji kroz Sunce daje život svemu na Zemlji. Simbol moći i sveopšte nebeske i zemaljske vlasti Boga Sunca predstavljen je račvastim simbolom BOGA RA (Ra je najstarije ime Sunca): jedna grana pripada proljeću, druga ljetu i to su plodne i rodne grane Sunčevog nebeskog drveta života.

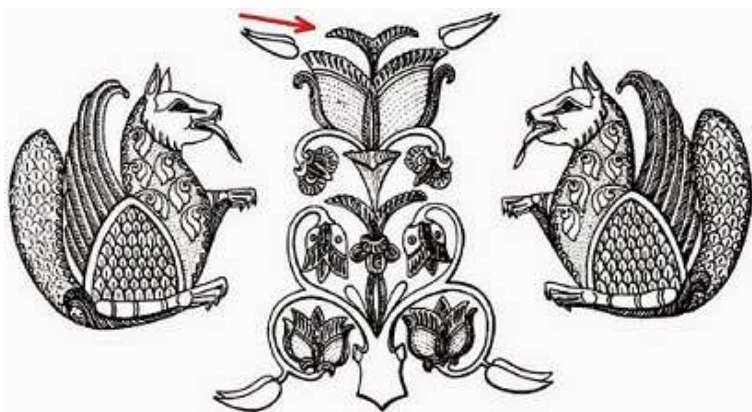
Božje žezlo kod Hetita, 1500 st. ere.

Božje žezlo na antropomorfnom prikazu Sunčeve godine (petroglif sjevernoameričkih Indijanaca).

Božje žezlo sa po tri mjeseca proljeća i ljeta (petroglif sjevernoameričkih Indijanaca).

Božje žezlo kao dio drveta života (Persija, rani srednji vijek).

Božje žezlo na nadgrobnicima u Etiopiji (12. vijek).

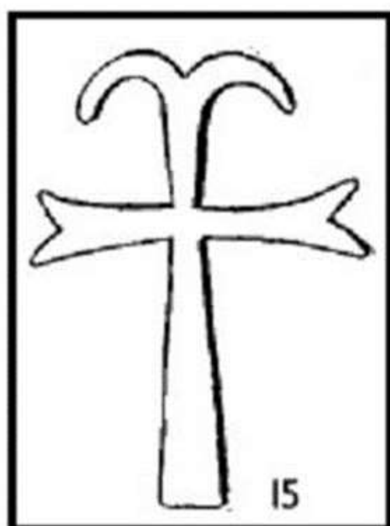
Božje žezlo na novcu ugarskog kralja Bele III (1172-1196).

Slovenski broš iz Pomeranije (Museum Wolin, Poland).

Božje žezlo kod ruskih dvovjerca (11-13. vijek).

Motivi Božjeg žezla na stećcima dvovjernih krstjana (ispod je Svetovid na prestolu kao motiv na stećku iz Donje Zgošće kod Kaknja).

Božje žezlo na stećku prehrišćanskih Slovena Pomeranije (Njemačka, 10-13. vijek).

I tako su kroz milenijume i vijekove svojim pokvarenim umom i bezbožnim djelima života ljudi sebi stvorili razne religije o raznim bogovima, kako bi u svoje ime vladali ljudima i narodim. Ratuju ljudi i krve se u ime svojih bogova, a sve svoje lične koristi radi.

A On, Pravi i Jedini Bog, i dalje kroz Svoje Sunce daje svima jednako grijući i ljubeći podjednako sve što je stvorio na Zemlji ne gledajući ko je bogat, a ko siromah, ne gledajući ko je kakve boje kože i ko je kakve vjere. To je jedina pravda na Zemlji, jer Bog Pravde stvori zemlju i kroz Sunce pravdom i ljubavlju stvara i održava život na Zemlji.

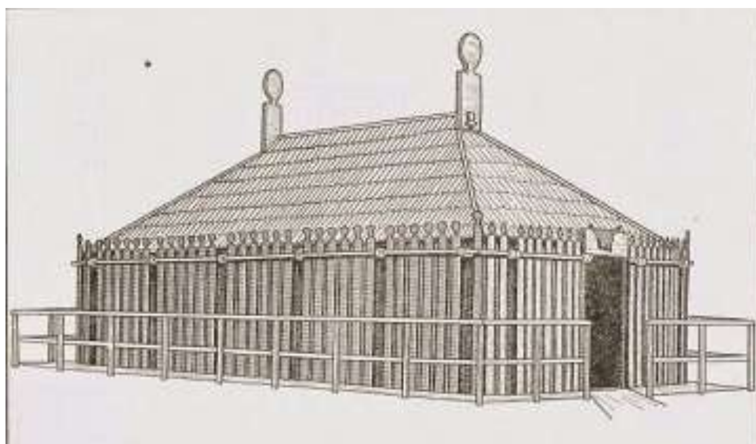
Božije žezlo na petroglifu simbol je muške oplodne Snage Sunca proljeća i ljeta koja oplođuje Majku Zemlju te donosi rod (El Colegio, Cundinamarca, Colombia).

Kreatori lažnih vjera i služitelji lažnih bogova poče-še da prodaju i ono što je Bog za sve na zemlji stvorio: prodaju vjerske rituale, naplaćuju rođenja djece, na-plaćuju vam što živite i što mrete, vodu vam prodaju, prodaju vam vazduh i razmišljaju tražeći način kako i svjetlost Sunčevu da vam prodaju. Vi znate ko su oni, jer su vam oni vaše vjere izmislili.

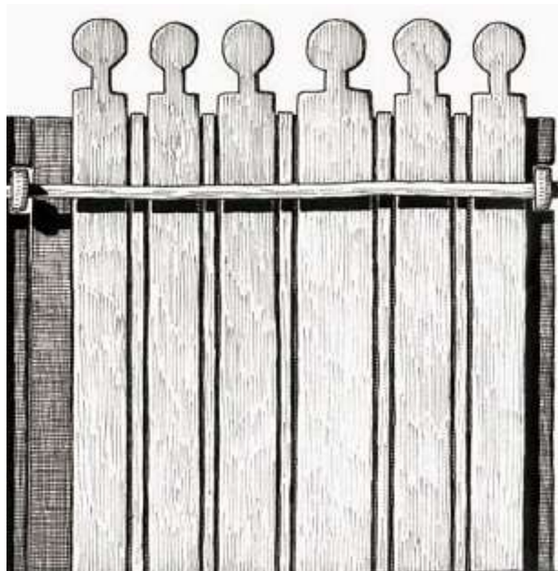
IDOLI

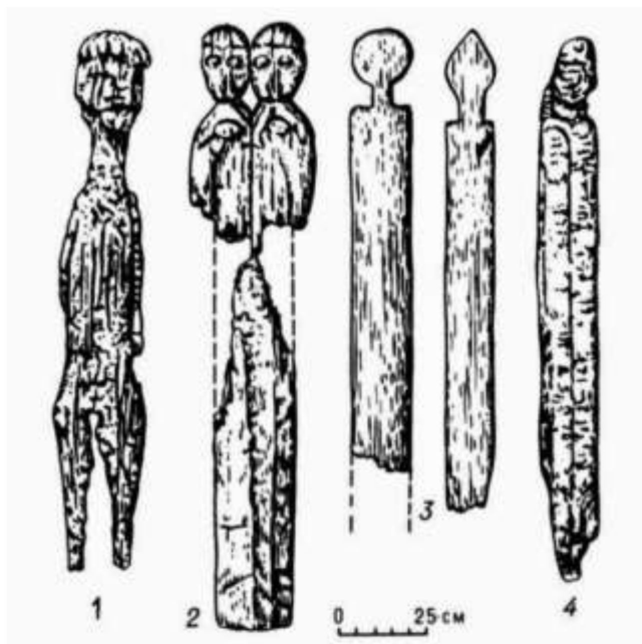
Iskopavanje slovenskog utvrđenja sa hramom u Gross Radenu vršena su između 1973-1980. g. (Sternberg, Mecklenburg-West Pomerania, Germany).

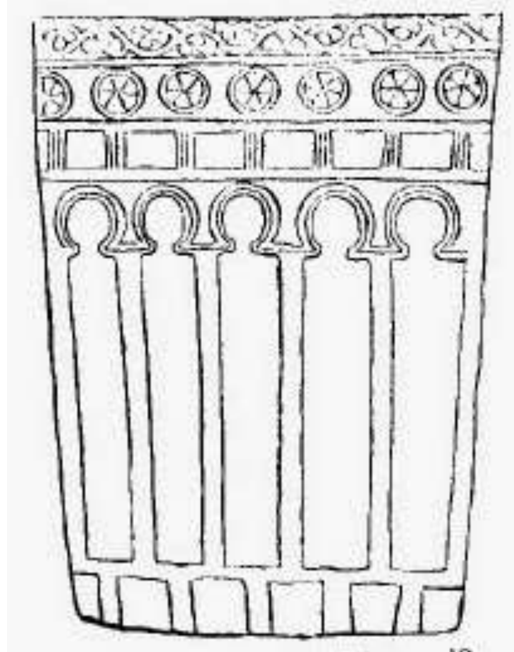
Slovenski hram Gross Raden (rekonstrukcija).

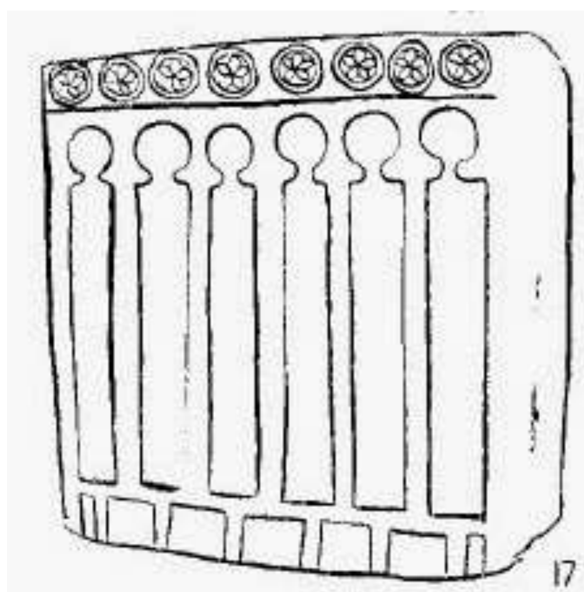

Gross Raden: ograda oko hrama.

Slovenski kumiri.

Simboli dana na stećcima.

Stećci ne daju da se laže o nekakvim bogumilima: nisu to bili bogumili, već dvovjerni krstjani Srbi, koje Nemanja ne naziva paganima, već jereticima koji se klanjaju kumirima, jer su bili kršteni, ali su držali i staru prehrišćansku vjeru.

STEĆCI NA SJEVERU NJEMAČKE

U njemačkoj oblasti Maklenburg (Macklenburg) prilikom ugradnje grijanja u seosku crkvu u selu Krin (Krien) 1936. godine, u temeljima ove crkve otkriveni su stećci na kojima su isti motivi kao i na stećcima Balkana.

Sunčeve ljestve na stećku iz Maklenburga (prednja strana).

Stećak pripada stećcima stubovima (visina oko 77 cm, širina na vrhu 55, a u bazi 36 cm, zadnja strana).

Sa ove bočne strane je perunika sa horozom. Horoz je simbol Horsa, boga vremena, a perunika je Perunov simbol ljetnog Sunca. I perunika i horoz motivi su naših srednjovijekovnih stećaka

Perunika (ljiljan) kao simbol ljetnog soslticij.

Na vrhu je udubljenje za prinošenje darova pokojniku kao što to ima i na nekim balkanskim stećcima (udubljenje je 2 x 20 cm i dubinom od 8 cm).

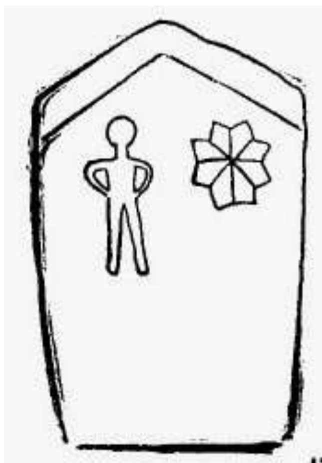

Drugi stećak, tkz. stolpenski kamen nađen je u mjestu Stolpen (rus. Штольпен), a nalazi se u muzeju njemačkog grada Stralsund (polab. Strzélowò, rus. Штральзунд).

Stećak iz Stolpena nađen je u parku gradića Burg Stolpen (Rusi to mjesto nazivaju Крепость Штольпен), desetak kilometara vazdušne linije je udaljen od mjesta prvog kamena. Tu je Perunov cvijet života i Horsov (h)oroz. Na nosaču krsta su četiri godišnja doba. Ispod desnog kraka krsta je motiv Božijeg žezla. Perunika je istog stila kao i na stećcima Balkana (Muzej Stralsund, полаб. Strzélowò, Germany).

.

SRBSKO I RUSKO DVOVJERJE - SIMBOLI

Božanstvo Sunca na stećku i na krstu ruskih dvovjeraca 13. vijeka

ALEKSANDAR JE LEKHA ili ALEKHA

Zabluda je nenamjerna borba protiv istine i otklanja se novootkrivenim znanjem. Laž je svjesno i namjerno negiranje istine, te služitelji laži negiraju svako novootkriveno znanje koje ruši njihovu laž, jer oni od laži žive: laž je njihovo sjeme, njihov rod, njihova žetva, njihova hrana, njihova sila, njihova vjera i njihov bog.

Govore da centralna figura ove dijademe prikazuje vaznesenje Aleksandra Makedonskog.

Gdje stanuje laž, gdje joj je dvorac vlasti? To je u kraljevkoj i carskoj palate i u crkvenom dvoru. Iz carske palate laz upravlja ljudskim tijelima, a iz crkvenog dvora upravlja ljudskim umom i ljudskim dušama. Zato uvijek država i crkva ruku pod ruku idu i tako vladaju čovjekom, ljudima, narodom i narodima.

Ovdje ćemo pokazati jednu odavno ustaljenu laz služitelja laži: priču o vaznesenju Aleksandra Makedonskog u ruskom dvovjerju (jezičestvu).

Vizantija, 12-13 vijek (State Hermitage Museum, St. Petersburg, Russia).

Otkud i kako Aleksandar Makedonski može imati bilo kakve veze sa hrišćanstvom? Niti ima veze, niti je u vizantijskoj crkvi Aleksandru Makedonskom bila posvećena neka uspomena, jer je po starozavjetnim proroštvima Aleksandar Makedonski (biblijski "knez grčki") jedan od najvećih neprijatelja Jahvea i vjere naroda Izrailja.

Otkud motiv vaznesenja Aleksandra Makedonskog po rimokatoličkim katedralama Zapada? To je pod uticajem krstaša i njihove tajne mistike. Ko je zapravo ovaj

"Aleksandar Makedonski"? To je Hors, prehrišćanski slovenski Bog vremena.

"Aleksandrovo vaznesenje" je bog ljetnog solsticija.

Bog Surban (Zurvan) daje svjetlost života (baklje). Simboli tih baklji su i na prikazima "Aleksandra Makedonskog".

Otkud da se Hors nazove po Aleksandru Makedonskom? Igrom riječi mijenja se smisao sadržaja, jer jedno od sanskritskih imena Sunca je Lekha, a to je takodje bio skraćeni oblik imena Aleksandar i tako je Sunce Lekha postalo Aleksandar.

Vidimo da centralno mjesto na dijedemi zauzima Bog Sunca sa vremenom značenja zimskog i ljetnjeg solsticija. U vrijeme zimskog solsticija Sunce dostiže svoj rekord u spuštanju južnom stranom neba, a u ljetnom solsticiju dostiže svoj najveći rekord u penjanju na sjevernu stranu neba. To su dva Sunčeva godišnja rekorda! I pogledajmo: sanskritska riječ za *rekord* je *Alekha* ili *lekha* i ujedno to znači *bog.* Sanskritsko lekhā znači *granica*.

To je Sunčevo vaznesenje (podizanje) od najniže tačke južnog rekorda o zimskom solsticiju do najviše tačke ljetnog rekorda o ljetnom solsticiju i tu nema nikakvog Aleksandra Makedonskog, već je to Sunce kao Bog vremena Hors, bog ruskih dovjeraca.

Laž je crna magija koja opčinjava i um i dušu i lažima se upravlja čovjekom, ljudima, narodom i narodima svijeta. Laž stanije u kraljevskim i carskim palatama i u crkvenim dvorima.

ŠARVALE

Brigi (Frigi) u svojim šarvalama.

Kelti Gali u svojim šarvalama.

Rimljanin vodi zarobljenika sa frigijskom kapom i šarvalama (Arch of Septimius Severus, 250. n. e.).

Šarvale su tradicionalni dio srbske muške narodne nošnje. Ono *š*to se ne zna (ili se prećutkuje) jeste da su šarvale istorijski najstariji pantalone koje su nosili Srbi, odnosno pod raznim imenima razna srbska plemena.

Sad ćemo se malo pozabaviti etimološkim porijeklom naziva *šarvale* i ujedno objasniti semantičko značenje ove riječi.

Najstarije pominjanje **šarvala** nalazimo u Septuaginti, Bibliji Starog Zavjeta, koja je sredinom 3. vijeka st. ere sa hebrejskog (ili aramejskog?) prevedena na grčki. To je jedan stih iz Knjige proroka Danila:

"τότε οἱ ἄνδρες ἐκεῖνοι ἐπεδήθησαν σὺν τοῖς **σαραβάροις** αὐτῶν καὶ τιάραις καὶ περικνημίσι καὶ

ἐβλήθησαν εἰς τὸ μέσον τῆς καμίνου τοῦ πυρὸς τῆς καιομένης.” (ΔΑΝΙΗΛ, 3,21)

Tu je grčkim jezikom napisano: **σαραβάροις**, tj. **sarabara**. Evo kako je to prevedeno u nekim prevodima Biblije (prvo engleski):

“Then these men were tied up in their **trousers**, their coats, their caps and their other clothes, and were cast into the midst of the furnace of blazing fire.”

(Daniel, 3,21)

U nekim prevodima na srbski jezik umjesto **pantalone** piše *"donje haljine"*, kod nekih piše *"u plaštevima"*, ali evo ima i prevod u pravom značenju:

“Tad ti ljudi biše svezani zajedno sa svojim **hlačama**, svojim tunikama, svojim kapama i svojim ogrtačima, i biše oni bačeni u sred užarene peći.” (Prevod: Tomislav Dretar)

Dakle **σαραβάροις (sarabarois)** znači **pantalone** i ovo je oblik akuzativa, a nominativ glasi **σαράβαρα** (**sarabara**). *(Henry George Liddell and Robert Scott, A Greek English Lexicon, Oxford: The Clarendom Press, 1883, p. 1374)*

Šta znači riječ **sarabara**?

Pošto sanskritsko **sara** znači hodanje ili kretanje, a **bhara** znači nošenje, tako bi starozavjetno **sarabara** moglo da znači **ono sto se nosi dok se hoda**. Ali sanskritsko **sara** ima još jedno značenje: spojeni krakovi (u srbskom je to **sara** kod čizama). Pantalone zaista imaju dva spojena kraka (svi znamo šta je među kracima).

Haldejsko **sarbâlîyn** kažu da znači **duge, široke pantalone** koje su nosili na Orijentu i govore da je to od riječi **sarbēl** sa značenjem **pokriti**. Jeste sve to: pantalone služe za nošenje dok se hoda (napolju) i imaju dva kraka (nogavice) i pokrivaju tijelo, ali da li je to sve?

Neki tvrde da je srbski jezik stariji i od sanskrita i od biblijskog hebrejskog, pa ako je to tako, onda se može dokazati da je riječ **sarabara** potekla od toga što su pantalone prvi nosili Srbi i da su po Srbima dobile ime?

I evo tog dokaza opet u hebrejskom, jer hebrejsko **ברס** znači SRB (bez pisanja samoglasnika) ili SARAB (ako se podrazumijevaju i samoglasnici). To na hebrejskom znači BUNTOVNIK (šta je i ko je SRB, tj. SARAB, to uopšte nije potrebno objašnjavati, jer su Srbi svijetu i danas poznati kao buntovnici).

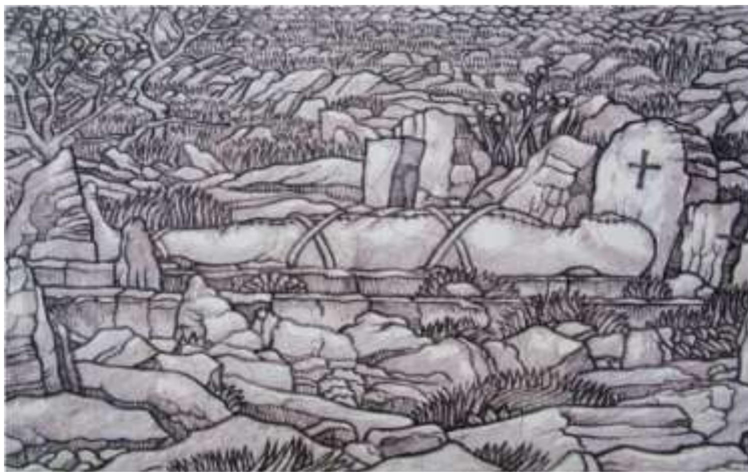
Dakle je riječ **sarabara** (pantalone) postala od riječi **Sarab**, jer su **sarabare** prvi nosili **Sarabi**, tj. **Srbi**. Od oblika **sarabara** do današnjeg oblika **sarvale** došlo je govornim uprošcavanjem: **sarabara** > **saravala** > **sarvala >** **šarvala** (vremenom je oblik jednine **šarvala** potisnut oblikom množine: **šarvale**).

MIRILA

Mirila

Mirila su nadgrobni spomenici sa prehrišćanskim simbolima pravoslavnih i rimokatoličkih stanovnika Velebita iz vremena novog vijeka i modernog doba (15-20. vijek) i pripadaju grupi stećaka stubova. Riječ *mirilo* ikavskije oblik riječi *mjerilo*.

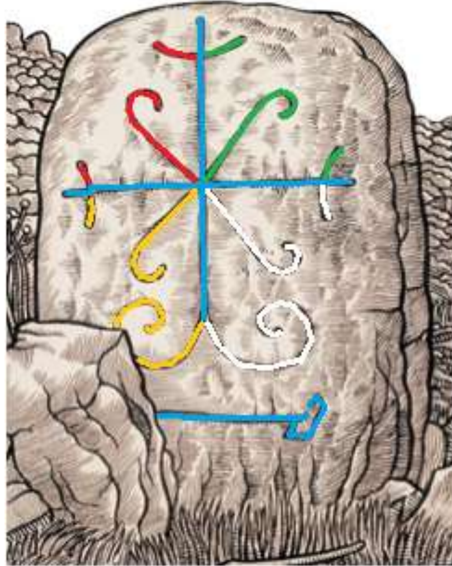

Prikaz pokojnika na mirilu (djelo Josipa Zankija).

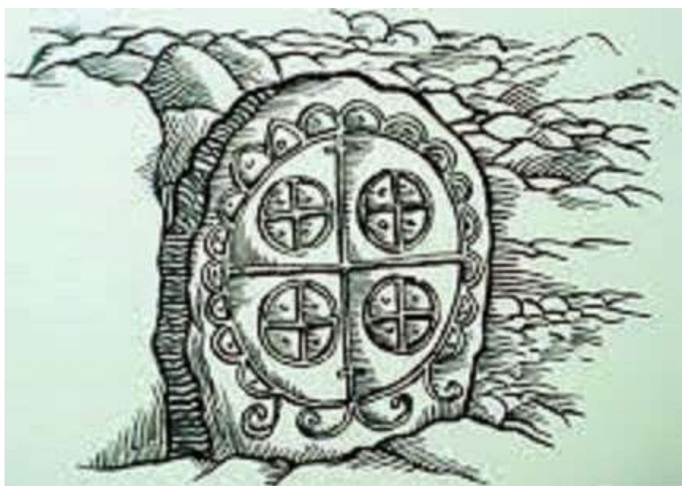

Amulet sa Krita (oko 5. vijeka n. ere) sa prikazom mirila.

Horizontalna linija krsta je nebeski ekvator. U vrhu vertikalne linije je ljetni solsticij sa prvim danom ljeta (Vidovdan) i tu prestaje proljeće i nastaje ljeto. U dnu ove linije nalaze se jesen i zima sa sa tačkom zimskog solsticija i prvim danom zime (godišnja doba označena su svojim odgovarajućim bojama).

Solarni simboli godišnjih doba na mirilima.

KAD JE SUNCE BILO BOG

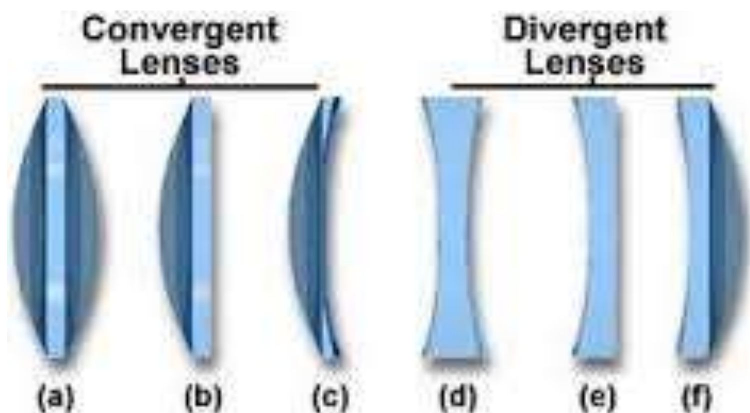
Stara narodna riječ za *proljeće* bijaše *premaleće*. Vidimo da je to složenica od dvije riječi: *prema leće.* Prva riječ *prema* je prijedlog za mjesto, a druga je imenica *leće*. Otkud potiče riječ *leće* i šta znači?

Vrste leće.

Na slici iznad je *leća* (Lens culinaris, lat.), biljka iz porodice manunarki. Postoje takođe riječ *leća* koja označava stakleno *sočivo* (opet oblikom slično biljki *soji,* a ***so*** je bilo jedno od sarmatskih imena Sunca).

Postoji i srbska riječ lek (ikavski: lik, ijekavski: lijek). Lek se daje bolesniku za ozdravljenje. Od korijena lek- metatezom je postala imenica leska (liska, lijeska), a šuma se zvala les.

Staklene leće.

Mitski predak nekih slovenskih naroda je *Leh*, poznat i pod imenima *Lec (Lec), Leća (Lecha), Lek (Lekh), Leka (Lekha), Leć (Lech).* Poljaci ga zovu imenima *Lestko, Leszko, Lestek* i *Lechosław*. I kod Srba postojalo je vlastito licno ime *Leka* (*Leka Kapetan* iz epskih nar. pjesama).

Otkud riječ *leća*, otkud ime *Leka*? Ogdovor na ovo pitanje daje nam sakskrit, jer sanskritsko *lekha* znači *božanstvo*, *Bog*. Pošto je *lek* ujedno i zdravlje, ime mu dolazi od sanskritskog *lekha*, što znači *božansko*, *Bog*, jer *Bog je zdravlje* i *daje zdravlje*.

Kad je Sunce bilo Bog, biljka *leća* svojom pravilnim kružnim oblikom i bojom dobila je ime po obliku Sunca Boga. Za ishranu je *leća* služila ljudima još u neolitu, a neke današnje neznalice tvrde da je ime dobila po staklenoj *leći* koja je u optici poznata tek u novijoj istoriji. Staklena *leća* je za očni vid, što je opet povezano sa svjetlošću. Vuk je među Srbima Kosova zabilježio riječ *leće* u značenju *zućkasta pjega*, što opet podsjeća na Sunce koje je bilo Bog. *Tako naziv premaleće? To je dio vremena godine prema Leći, tj. prema Suncu, prema Bogu.*

LIPA, DRVO SVETOG VIDA

Lipa i list lipe.

Simbolična predstava lipe na stećku iz Donje Zgošće: stepenasto podnožje simbol je penjanja i padanja Sunca od prvog dana zime do prvog dana ljeta i obratno. Desna perunika je proljeće, lijeva je simbol ljeta. Perunika u sredini je podne dugodnevnice kad je Sunce između kraja proljeća i početka ljeta na ljetni solsticij (Vidovdan).

NEMANJIN SABOR PROTIV SRBA DVOVJERACA

Nemanjin sabor (freska crkve Sv. Ahilije, Arilje).

“Još je trebalo učiniti kraj drugome zlu, koje je zbog ondašnjeg praznovjerstva, “lakovjerja” i političkog rovitog stanja, bilo uzrok neprekidnih nereda, zbog velike umne pomrčine ondašnjeg svijeta. Ondašnji su naši preci više bili odani lakovjerju i praznovjeriju, nego li razumnom pretresanju i kritikovanju stvari. Bilo je ostataka mnogoboštva i hrišćanskih jeresi, a to je bilo još škodljije zbog ondašnjih unutrašnjih ratova. U starostavnoj našoj knjizi veli se: ‘Kad se ugasila prva propoved u srpskoj zemlji i različne se jeresi u njoj umnožile, vladajući ni malo nisu se brinuli da ih iskorene do onoga doba, dok se nije pojavio veliki župan Nemanja’. I doista Nemanja “iskupivši” srpske zemlje u jedno namisli da i u vjeri budu ujedinjeni. S toga sazove zbor (skupštinu) državni i to: arhijereja (grka Jevtimija) i

‘**урьнєіјє**’ (kaluđere) sa njihovim igumanima i častne jereje (popove), starce i velmuže svoje ‘**ωть мала и до вєлика ихь’** u gradu *Rasi*. On otvori zbor besjedom počevsi riječima: ‘očevi i braćo!’ pa dalje napada na različne prazdnovjerce, a naročito na arijance. Tu svoju besjedu svršava riječima: ‘Ko ti je bože haljinu razdrao?’ I odgovara: ‘bezumni Arije.’ Pa je tako bio zauzet da ih iskoreni, da pribavlja: ‘ovi naši bezumnici uče toj prokletoj nauci neznajući da će na onome svetu u paklu gorjeti!!’ Kako su se ovi jeresi držali – osim ostalih – mnogi velmuži, to još Nemanja nije ni ućutao, a u zboru se dogodi ‘najveća raspra’. Vidi se da je Nemanja naišao na otpor. To ga, od sve prilike primora izaći na polje, jer životopisac njegov veli ‘da je on iznova došao u ‘zbor’ vodeći sa sobom nečiju vjerenicu, koja je bila odvedena kući đuveglijinoj, ali kad je videla kako se njezin vjerenik i ostali mole ‘gluhim kipovima’ (mnogobošci), iztrgne se iz njihnih ruku i potraži zaštite kod velikog župana govoreći mu: ‘porazi ih neka poznadu nečastivi vjeru tvoju gospode’. Veliki župan napadne i na obožatelje mnogih bogova Srbe, koji se još – verovatno nisu bili ni krstili; izobliči ih ‘*и **сьбєсѣдовавь** са архијеом са калуђерима и са својим велкашима*,’ pošto nije mogao jeresi iskorieniti svetovanjem i naišavši na najveći otpor, krenu na njih vojsku: jedne progna, druge kaštiguje, od trecih otme baštine i sve što su imali, pa razda bogaljima i prosjacima; glavaru jeresi odsiječe jezik, progna iz zemlje, knjige njihove spali i zabrani spominjati ime bivšeg starešine bogumilske jeresi.

Ne treba se čuditi ovakvim žestokostima i varvarskom spaljivanju knjiga, jer je doba bilo tako mračno i varvarsko, da su rim-pape dizale narode na narode ili polovinu jednoga naroda protiv druge polovine naroda, da ih ubijaju samo zato, što nisu verovali onako kako je papa verovao. Ne treba se čuditi tome varvarskom

spaljivanju knjiga, zbog čega se i danas ne može napisati tačno ondašnje stanje stvari, kad mi znamo, da su to isto činili Jezuiti čak u 17, a Fanarioti u 19 stoljeću. Kod našeg naroda nije bilo prije toga gonjenja i klanja za vjeru. Što je načelniku praznovjeračkom odsjekao jezik, to je bio običaj "prosveštenih" Grka, pa mi i ovde vidimo, da se Nemanja najpre "posavjetovao" s Grkom Jevtimijem u čijoj domovini još u veća varvarstva činjena. Ta strašna zločinstva nisu bila u običaju kod Srba, kao i ostale varvarske kaštige koje su naši preci pozajmili iz Carigrada." *(P. Srećković, Stevan Nemanja, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 10, Beograd, 1870, str.193)*

Srbi kao narod sve do danas nikad nisu bili ortodoksni, pravovjerni ili istinski hrišćani i uvijek je srbsko narodno hrišćanstvo sadržavalo razna prehrišćanska vjerovanja koja ortodoksni hrišćani nazivaju lakovjerjem, praznovjerjem i sujevjericama .

Odsijecanje jezika je grčki običaj i od Nemanjinog vremena toliko je po svojoj strahoti zapamćen u srbskom narodu da se to generacijama pamti i dan-danas, jer stariji i danas plaše djecu da će im pop odsjeći jezik.

Čudimo se što nemamo tragova srbskoj istoriji prije Nemanjića? Eto odgovora: sve je varvar Nemanja spalio, sve knjige starostavne su uništene i ostale su zapamćene samo u epskoj poeziji kao mitski spomeni srbskog znanja i proroštva.

I tako je silom, nagovorom i nadzorom grčkog ortodoksnog arhijereja Jevtimija, koji nije ništa drugo mogao biti do agent grčke Ortodoksne crkve, Nemanja je oko 1186. u svojoj državi zatro zvaničnu srbsku narodnu crkvu dvovjernih krstjana i njihova svetilišta (kapišta) porušio. Mnoštvo je naroda pobjeglo u krstjansku Bosnu, a nedoklani ostatak u Srbiji tajno je nastavio da ispovijeda svoju dvovjeračku vjeru i da je to tačno

svjedoče toponimi, svjedoči srbska narodna književost prepuna sjećanja na prehrišćanske bogove i druga prehrišćanska vjerovanja i običaje, svjedoče i današnji srbski nehrišćanski običaji, svjedoči podizanje stećaka sve do kraja 19. vijeka, svjedoče badnjak i Krsna slava sa krsnim hljebom sa drevnim solarnim motivima.

DJEDOV ŠTAP

Рис.13. Навершия языческих посохов. Сверху – головы божеств и священных птиц. Снизу – земной шар.

Starješinski štapovi prehrišćanskih ruskih vlhva (žreca, vračeva).

Djed je titula starješine dvovjeračke crkve krstjana, kasnije nazvane Crkva bosanska. Žezlo njihove vlasti je djedovski štap, palica ili batina. Takve štapovi nosili su prehrišćanski vračeva (vlhva).

Djedovski (episkopski) štap (palica, žezlo, batina) na stećcima nišanima u BiH.

KNEZ LAZAR TURSKI VAZAL

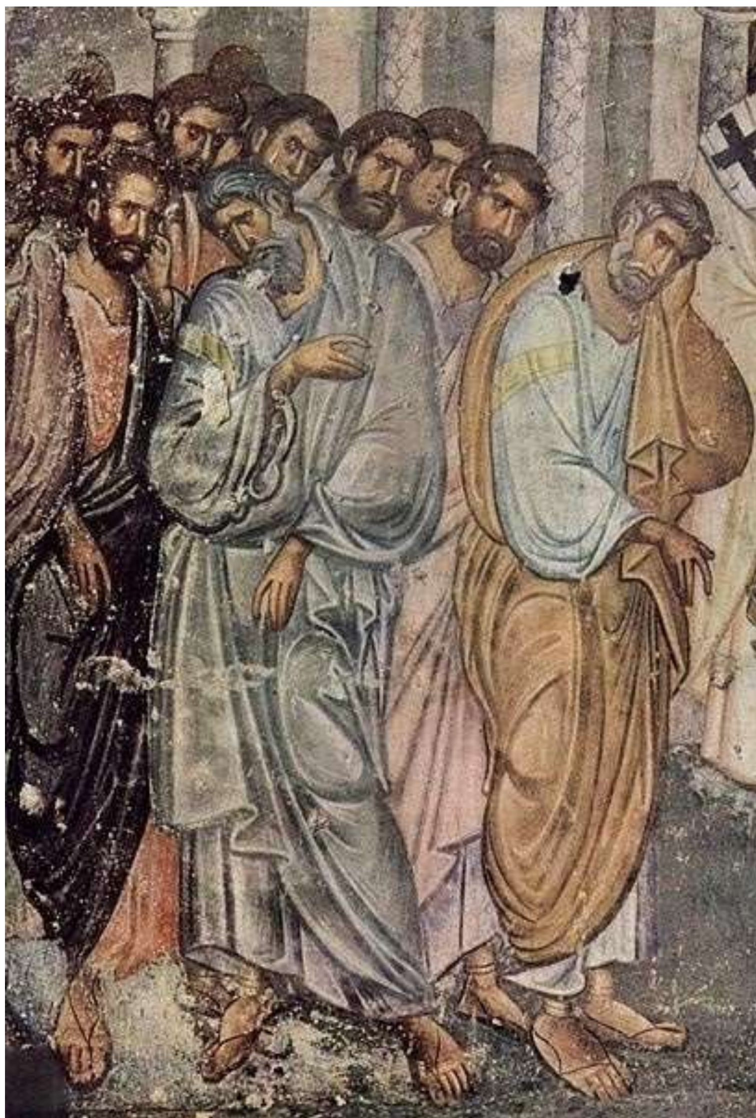
Godine 1374. dođe kod Niša do bitke između kneza Lazara i Muratove vojske koja opsjedne Niš:

"Sa ogromnom vojskom udare na Niš. Ne gledeći na herojsku odbranu, dvadeset petog dana opsade Niš padne i preko niških bedema prodre unutra sa svojom ordijom beg, sin Timurtašev. Lazar nije mogao produžiti boj, nego pristine na mir po kome se obveze plaćati godišnje sultanu hiljadu funata srebra i davati mu hiljadu konjanika kad god on traži od njega kao od svog vazala." *(Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 84, Panta Srećković, Rasprava o caru Urošu, u Beogradu 1885. u Štampariji Kraljevine Srbije, str. 275-407).*

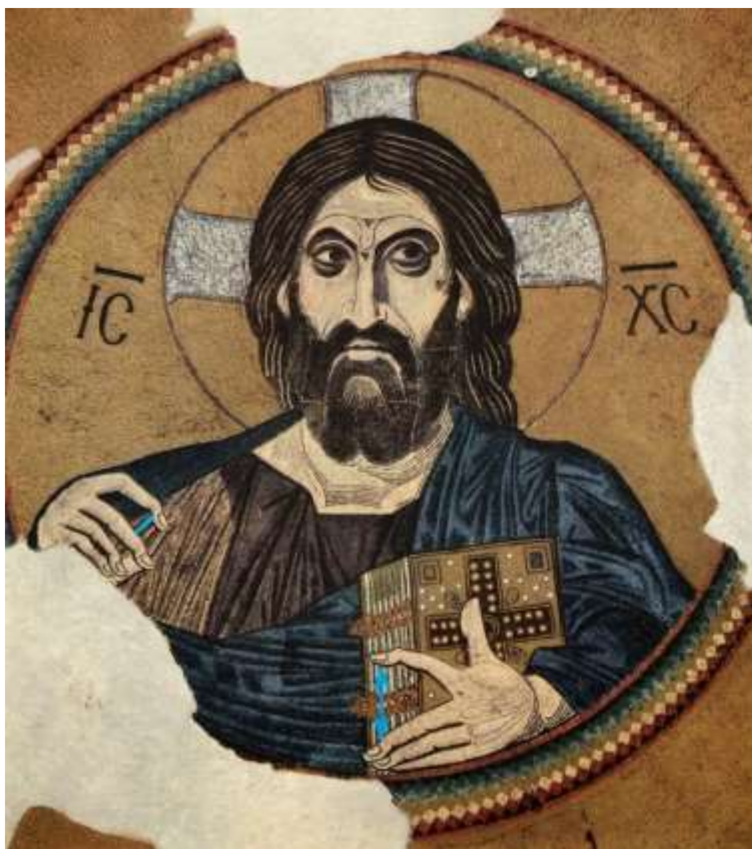
NOVO DOBA

Obratimo pažnju na položaj prstiju desne ruke: kažiprst je odmaknut od ostalih prstiju.

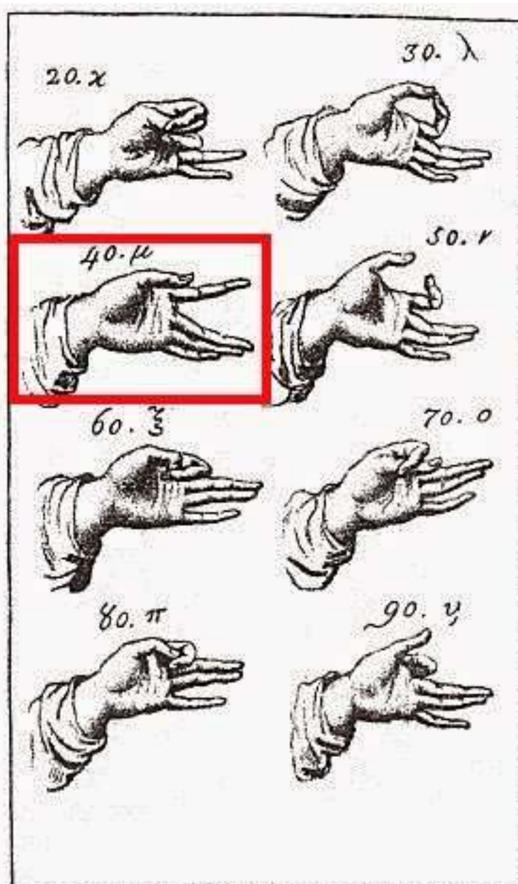
Freska sa apostolima: kažiprsti su odmaknut od ostalih prstiju. Zašto?

Isus na mozaiku iz 6. vijeka: na obe ruke kažiprst je vidno odvojen.

Odmaknuti kažiprst je znak koji su izmislili Grci. Ovaj znak objasnio je krajem 19. vijeka Italijan Giulio Adrieu u svojoj knjizi *Ćiromanija, Fizilogija na rukama (Giulio Audrieu, Chiromanzia, Fisiologia sulla Mano*, *Giulio Milano, 1884)*.

Šta je ćiromanija (Chironomy, en.)? To je oblast koja se bavi nijemim govorom, sporazumijevanjem znakovima i gestikulacijom. Pa da vidimo sta znači znak koji vidimo na gornjim slikama?

*Prstima i slovom “**μ”** je stari grčki znak broja 40.*

Broj 40 se preko 120 puta u pominje Bibliji kao npr. u ovim slučajevima:

- u vrijeme Nojevog potopa kiša je padala 40 dana,
- Mojsije je proveo na Horevu 40 dana dok nije dobio zavjetne ploče Dekaloga,
- egzodus iz Egipta do obećane zemlje traje 40 godina,
- Isus Hrist je postio 40 dana,
- Isus Hrist se vaznesao 40-tog dana.

Novus ordo seclorum ili Novi svjetski poredak.

Šta je biblijsko, talmudsko, kabalističko-gematrijsko značenje broja 40? To je preokret, obnova, Novo doba, New Age (en.). To je vrijeme koje vatikanske pape često spominju, vrijeme u kojem danas živimo: Novus ordo seclorum (lat.), New order of the ages (en.), tj. Novi svjetski predak, američko E Pluribus Unum, tj. “Od mnoštva jedan”:

“U numerologiji, 40 je simbol smrti svog starog ‘ja’ i novog duhovnog rođenja. To je u špilu tarota trinaesto hebrejsko slovo “mem” i to je karta smrti, završetak perioda.” *(Ilene Segalove, 40 Days and 40 Nights, Introduction, xiv; Andrews McMeel Universal company, Kansas City, Missouri, 2009)*

Jos od Prvog vaseljenskog sabora 325. Crkva se bori protiv čovjekove slobode, protiv njegovog znanja, umijeća i progresa.

CRVENA JE BOJA SUNCA, VATRE I SUNCA

Vinčanski kumir.

Od Vinče pa preko stećaka do sredine 19. vijeka crvena boja (stećak 19. V., R. Pivnice, Negotin).

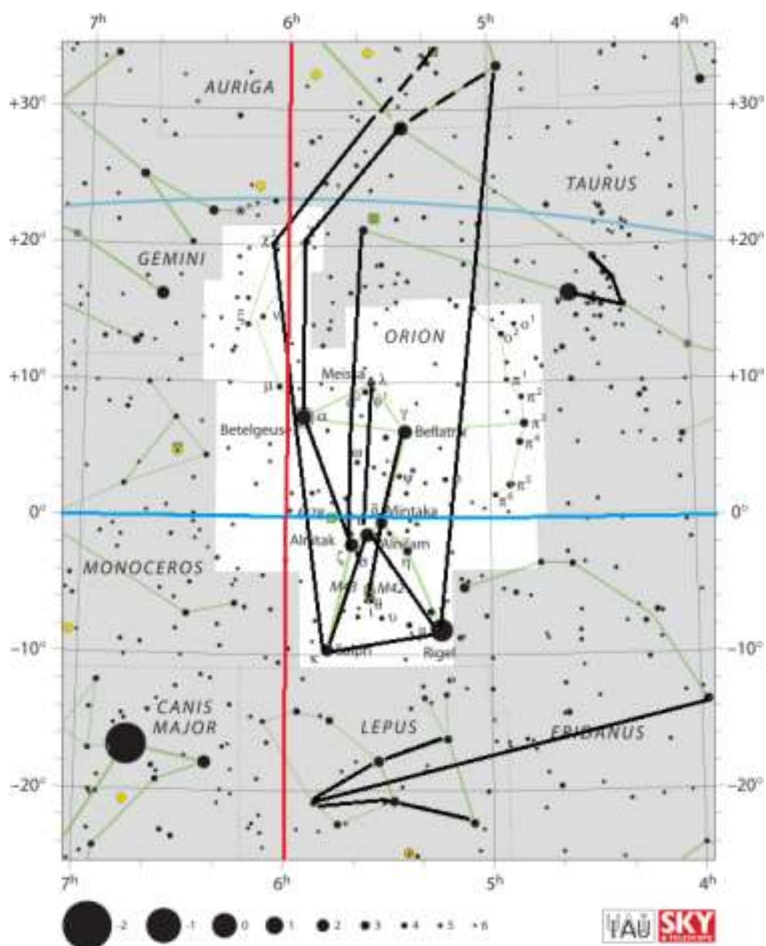
PEĆINA U SELU KADIĆA BRDO KOD SOKOCA

Sazviježđe Orion na petroglifima u pećini u selu Kadića Brdo, Knežina, Sokolac, BiH..

Sazviježđa Orion i Bik.

AURIGA
TAURUS
GEMINI
ORION
Meissa
Betelgeuse
Bellatrix
Mintaka
Alnitak
Alnilam
M42
MONOCEROS
Rigel
CANIS MAJOR
LEPUS
ERIDANUS
7h
6h
5h
4h
+30°
+20°
+10°
0°
-10°
-20°
IAU
SKY

Orion

GROBOVI PREDAKA SVJEDOČE

Krstača na grobu Vasilije Kaurin u selu Gornji Graci kod Mrkonjić Grada. Sudeći po motivima na stećcima u Rajačkim Pimnicama kod Negotina i krstača u Gornjim Gracima pripada stećcima druge polovine 19. ili početku 20. vijeka.

Motivi polovina Sunca na ćoskovima krakova krsta zajednička su odlika stećaka u Rajačkim Pimnicama i stećka u Gornjim Gracima.

Simboli na dnu krstače i Napoleonovoj ratnoj zastavi.

KOLEKTIVNA LAŽ, NJENA SVRHA I CILJ

Svi znamo šta je laž: rušenje istine i zidanje prevare. Laži mogu biti individualne, grupne, narodne, međunarodne i globalno svjetske.

Zašto ljudi lažu? Neki lažu zbog neznanja, neki zbog nevolje, neki lažu radi lične koristi, neki lažu radi nečijeg zla, neki lažu iz navike, neki lažu po dužnosti svog društvenog položaja i svoje profesije.

Ovdje ćemo govoriti o laži kojoj treba da pronađemo svrhu i cilj njenog postojanja: laž o "srbskom kalendaru" koji ove dane 2015. godine "broji u 7523. godina". To je, tvrdi neki ljudi "od autoriteta", drevni istorijski srbski kalendar, a svi dokazi o postojanju tog kalendara vode do vremena kraja 12. vijeka i prije tog vremena nigdje tog kalendara kod Srba nema. I kako i na osnovu čega neki ljudi "od autoriteta" po svojim knjigama i medijskim sredstvima tvrde da je to drevni srbski kalendar?

Pošto kod Srba ne postoje dokazi o tom "srbskom kalendaru" prije vremena Svetog Save, dakle je tvrdnja da je to stari istorijski srbski kalendar očigledna laž i to nije nauka, već propaganda.

Jasno je da ovo nije laž iz neznanja, niti je laž zbog nevolje; nije ni laž zbog navike, uopšte nije individualna već planski održavana koletivna, koja malo po malo prerasta u narodnu laž.

Hoće li ova laž naštetiti srbskim neprijateljima? Neće, jer oni znaju da je to laž, te će se samo smijati na to i od toga njima nikakve štete nema. Ali radi čega se ova kolektivna laž tako uporno ponavlja Srbima i šta joj je namjera i cilj?

Namjera i cilj ove laži je opšta sprdnja sa Srbima, tolika sprdnja da se cijelom svijetu jasno stavi do znanja da su Srbi intelektualno i obrazovno glupi da gluplji biti ne mogu i da se u ime Srbstva s njima može manipulisati kao sa običnom stokom.

LILA, LILJAN I BOG LI

Petrovske lile

Englesko LIGHT, katalonsko ILUM i njemačko LICH engleski etimolog 19. vijeka Walter W. Skeat izvodi od

osnove LUH (1) što znači SJATI. U srpskom ikavskom govoru riječ LITO je ekavsko LETO. Tako vidimo da englesko LIGHT, katalonsko ILUM, njemačko LICHT i naše ikavsko LITO imaju isti korijen: LI-.

Ovdje ćemo pokazati da englesko LILY ne potiče od latinske osnove LUH. Počinjemo od LJILJANA.

LJILJAN je simbol SUNCA. Pogledajmo:

latinski: LILIUM,

srednjevijekovno engleski: LILIE,
savremeni engleski: LILY,
anglosaksonski: LILIE (množina LILIAN),
ruski: ЛИЛИ,
ukrajinski: ЛИЛИЯ
bugarski: ЛИЛИЯ
bjeloruski: ЛІЛЕЯ
keltski (gaelik): LILI,
keltski (velški) LILI,
švedski LJILJA,
španski: LIRO,
portugalski: LIRO,
latvijski: LILIJA,
irski: LILE,
kanarisko LILI
danski: LJILJE,
češki: LILIE,
finski: LILJA
francuski: LIS,
baskijski LILY,
kalalonski: LLIRI,
galicijski: LIRIO,
njemački: LILIE,
malteški: LILY,
poljski: LILIA,
mađarski: LILIOM

Lile i ljiljani

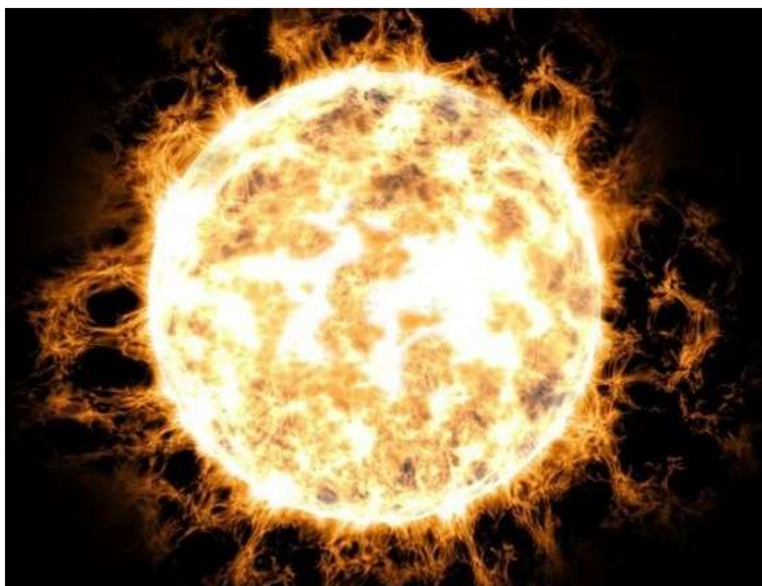
LJILJAN sa korijenom LI- jedna je od najrasprostranje-nijih internacionalnih riječi.

Šta su LILE koje se još po našim balkanskim kra-jevima paljene u određene kalendarske praznike u čast LJETNOG SUNCA (norveški LETT znači LJILJAN). Postoje petrovske LILE, ivanjske LILE. Korijen riječi LI-LA je LI-, a LA je samo sufiks ženskog roda. Muški rod glasi LILAN od ovog oblika izvedena je riječ LJILJAN. On je simbol SUNCA i SVJETLOSTI.

Pošto su nazivi LILAN (LJILJAN) i LILA (LILE) na-stali iz istog korijena LI-, istog su simboličkog značenja: SUNCE i SVJETLOST.

LILE se prave od trešnjine ili brezine kore. Kad se dijelovi starije kore sami odvoje od stabla, vremenom se suše u savijaju u smotak ili u spiralu. LILA je

KOVRDŽAVA. Cvijet LJILJANA je takođe savijen, KO-VRDŽAV. Na svim antičkim i rimskim prikazima APO-LONA i MERKURA, bogova Sunca, kosa je KOVR-DŽAVA. Pogledamo li SUNCE na najnovijim astro-nomskim fotografijama, vidimo da i ono ima "KOVR-DŽE". Te "KOVRDŽE" su dio "SUNČEVE KOSE", tj. protuberance Sunčeve korone.

"Kovrdžavo" Sunce.

Što će drvetu LIST? LIST hvata svjetlost. Zašto je LIMUN dobio svoje ime? Zato što je SVIJETLE žute boje kao SUNCE. Cvijet LIPE je SVIJETLE žute boje. DETELINA je DETE LINA. Lisica je SVIJETLE žute boje. Svugdje je nosilac značenja SVJETLOSTI korijen LI-: ijekavsko LIJEP, ikavsko LIP je sa korijenom LI- i znači NALIK na LI (ekavsko LEP je skraćeni oblik od LIJEP). Svaka stvar ima svoje LICE i NALIČJE. LICE je prednja strana okrenuta svjetlu, NALIČJE je su-protna strana. Ijekavsko je LIJEK, ikavsko LIK sto znaci

“Detelina” je “dete Lina” ili “dite Lina”.

što znači BITI SVIJETAJ, tj. ZDRAV. LEK, LIJEK ili LIK vraća ZDRAVLJE (ekavsko LEK je skraćeni oblik od LIJEK). Korijen LI- je nosilac značenja ŽIVOT. Sve ispod nabrojane riječi imaju korijen LI- i sve znače ŽIVOT:

- engleski: LIFE,
- danski: LIV,
- frizijski: LIBBEN,
- islandski: LIF, LIFI,
- luksemburški: LIEWEN
- norveški: LIV
- švedski: LIV

Šta je izvorno i bukvalno značenje korijena LI-?

Čovjek je stvoren po LIKU Božijem:

a) LI-K > LIK,
b) LI-KE > LICE,
c) LI-K-I > LIČI

BOG je SVJETLOST, SUNCE je SVJETLOST i simbol je LICA BOŽIJEG. Sunce je LI. Bog je SVJETLOST, dakle je i Bog LI. Sanskritsko LI (ली) znači DRŽEĆI, UTVRĐENI. Od SUNCA ide ZRAKA. SUNCE je LI, ZRAKA je LINIJA:

a) LI > LIK > LICE
b) LI > LINI > LINIJA

Sumersko LI-IL znači EKSPLOZIJA, a svaka eksplozija je SVJETLOST. Sumersko LI-IL-LIL-LU je bog Ninib,

bog Sunca, prvorođeni sin boga BELA (2).

Da li je semitsko IL, ime Božije, nastalo metatezom od Božijeg imena LI, ili je ime LI metatezom postalo od IL? O tome postoje i ovakvih mišljenja:

“To nije bio Enki koji je imao nesumersko ime, već otac Enlil. Glavni dokaz potiče iz Elba teksta. U tri važna semitska jezika teksta iz ovog grada nađemo božanstvo čije je ime napisano slogovno kao I-LI-LU. Budući da je ovaj lik nazvan "otac bogova", ne može biti nikakve sumnje da smo u prisutnosti mesopotamskog Enlila. Mislim da nisam jedini mišljenja da je ILLILU morao nastati kao reduplikacija semitske riječi za božanstvo IL, i da pisanje ENLIL predstavlja sumerizaciju kroz disimilaciju, uzrokujući u nečemu da liči na sumersko – sa početnim elementom EN – ali koji je u stvari pozajmica iz stranog jezika.” (3) (P. Michalowski, RAI, 43 (1998), pp. 241-242)

Ali osim sumerskog jezika korijen LI- javlja se i u jafetovskim, arijevskim jezicima. LI je starije od semitskog IL, jer je i feničansko LIBAN izvedeno od osnove LI, kao i ime LIBIJA. Hebrejsko ime LIBNAH (heb. LIVNAH) znači ČISTOTA, BJELINA (4). Hebrejsko ime LIBNI znači BIJEL (5). Ništa ČIŠĆE I BJELJE nema od SUNCA I BOGA. Dakle i u semitskim jezicima postoji LI, što je dokaz da je semitsko IL nastalo metatezom od starijeg LI.

Tako naša LILA svjedoči i porijeklo riječi LJILJAN (eng. LILY) i sumersko ILILU i drevno i već zaboravljeno im BOGA SUNCA: LI.

…………………………

(1) Walter William Skeat, An Etymological Dictionary of the English Language, Second edition, Oxford: The Clarendon Press, New York: Mccmillan & Co., 1893, p. 832.

(2) John Dyneley Prince, Materials for a Sumerian Lexicon, Part I, J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung, Leipzig, 1907. p. 225.

(3) The God Enki In Sumerian Royal Ideology And Mythology, Tartu University Press, Tartu, 2010, p. 219. ISBN 978-9949-19-523-7 (PDF)

(4) The Zondervan Pictorial Bible Dictionary, General Editor Merrill C. Tenney, Regency Reference Library, Grand Rapids, Michigan, 1967, p. 486.

(5) Ib.

KELTSKA BOGINJA ΛΙΛΙ (LILI)

Keltski srebrenjak (reverse), današnja Mađarska, 2 v. st. e).

Lili, Liliul.

Na novcu je keltska boginja LILI, duži oblik LILIUL. Korijenska osnova LI nalazi se u latinskom LĪBER, LĪBĔRI koje znači BAHUS (1), što znači SLOGODAN, OSLOBODILAC (Bahus je bog Dionizije). Latinsko LIBENTINA je boginja VENUS, VENERA (2).

Englesko LIGHT, katalonsko ILUM njemačko LICH znači SVJETLOST (3). U srpskom ikavskom govoru riječ LITO je ekavsko LETO. Tako vidimo da englesko LIGHT, katalonsko ILUM, njemačko LICHT srpsko ikavsko LITO imaju isti korijen: LI.

Sumersko LI-IL znači EKSPLOZIJA, a svaka eksplozija je SVJETLOST. Sumersko LI-IL-LIL-LU je bog Ninib, bog Sunca, prvorođeni sin boga BELA (4). LI

postoji u sumerskom LILLU koje znači OLUJNI UDAR, PRASAK (5). Srbi kažu LILNI ga, tj. UDARI ga, ali tako jako da se ZALILA, jer i drvo se pod UDAROM vjetra LILA: LILA, LILATI, ZALILATI. Osnova LI je nosilac značenja SVJETLOSTI, ŽIVOTA I SNAGE.

Hebrejsko ime LIBNAH (heb. LI-VNAH) znači ČISTOTA, BJELINA (6). Hebrejsko ime LIBNI znači BIJEL (7).

Sanskritsko LI znači DRŽEĆI, UTVRĐENI (8). Sanskritsko LĪLĀ je GRACIOZNOST, ŠARM, LJEPOTA, MILINA (9).

Osnova LI je u srpskom LICE, LIP (ekavski “lep”), LIPA, LIST, LINIJA. Od SUNCA ide ZRAKA: SUNCE je LI, ZRAKA je LINIJA.

Bretonsko LIU, korniško LIU, velsko LLIW, staro-velško LIU, LIOUM i gaelik LI znači BOJA, CRVENA BOJA (10). Gaelik LI takođe znači SREĆA, NAPREDAK, SLAVLJE (11). Gaelik LILI je LJILJAN (12).

Evo još srpskih riječi koje počinju korijenskom osnovom LI: LIK, LICE, LIST, LINIJA, LISICA, LIPA, LITI, LIMUN, LILA. Na ikavskom “letva” je LITVA, “leto” je LITO, “lep” je LIP, “lek” je LIK. Dakle su ovim riječima ekavsko ikavsko LI nosioci istog značenja, a LI se dvaput nalazi imenu keltske boginje LILI.

LIK je SLIKA i LICE je SLIKA. LIST se kao ZRÀKA odvaja od GRANE. LIST je izdanak iz LI:

- LINIJA je PRAVAC od LI;
- LISICA je ŽUTA, SVIJETLA, SJAJNA kao LI;
- LIPA je Svetovidovo drvo ŽUTIH cvjetova kao što je ŽUT LI(MUN);
- LIJE kiša u mlazovima i svaki mlaz je LINIJA, a LINIJA (zraka) ishodi iz LI;
- ekavsko “letva” je ikavsko LITVA i to je tanka drvena LINIJA. Svaka Sunčeva zràka je LINIJA ili LITVA koja se pruža od LI;

- LILA je BUKTINJA;
- LIB (ikavski) je HLEB (ekavski);
- LISKA (ikavski) je LESKA (ekavski);
- LIMUN je mogao dobiti ime samo po svojoj SVJETLOSNOJ boji.
- LISKA (ikavski) je LESKA (ekavski);
- BLESKANJE (ekavski) je BLISKANJE (ikavski), a BLIC je BLJESAK.

Lipljen

I na kraju da navedemo ime ribe LIPLJEN, LIPEN, LIPAN ili LIPLJAN, a ime je po CRVENOJ BOJI VATRE njenih peraja. Ekavski LETO je ikavski LITO, vruće i najsjajnje godišnje doba.

LILI je SJAJNA VATRA ili LILA. Ikavskom LILI odgovara ekavsko LELI. LILI je ženski rod, muški rod je LILO, LILAN, LJILJAN. Ženski rod je LELI ili LELA, muški rod je LELO, LJELJO, LJELJEN iz obrednih kraljičkih narodnih pjesama.

LILI je LILA što znači OGNJENA, PLAMENA, VATRENA. Keltska LILI je tračanska PERPERUNA, PERPERUŠA ili PRPRUŠA, hristijaniziranih dvovjeraca krstjana OGNJENA MARIJA. Po boginji LILI pale se LILE uoči IVANJDANA i PETROVDANA.

....

(1) Francis Edward Jackson Valpy, An Etymological Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p.p. 229.

(2) Ib.

(3) Walter William Skeat, An Etymological Dictionary of the English Language, Second edition, Oxford: The Clarendon Press, New York: Mccmillan & Co., 1893, p. 832.

(4) John Dyneley Prince, Materials for a Sumerian Lexicon, Part I, J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung, Leipzig, 1907. p. 225.

(5) Ib., p. 392

(6) The Zondervan Pictorial Bible Dictionary, General Editor Merrill C. Tenney, Regency Reference Library, Grand Rapids, Michigan, 1967, p. 486.

(7) Ib.

(8) Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p.

(9) Ib., p. 903.

(10) Robert Williams, Lexicon Cornu-Britannicum: A Dictionary of the ancient Celtic language of Cornwall, Llandovery: Roderic; London: Trubner & Co., 1865, p. 236.

(11) Robert Archibald Armstrong, A Gaelic Dictionary In Two Parts, London: printed for James Duncan, 1825, p. 353.

(12) Ib., p. 354.

PELEG I PELAZGI

Pelazgi na egipatskom baraljefu

PELEG je peti od Noja, četvrti od Sema. Rođen je 2525. godine i nakon 320 godina života umro 2205. Ime PELEG (Péleg, Páleg) kažu da znači “dio, dioba, podjela”. Značenje su našli u sljedećem citatu Biblije:

“A Arfaksad rodi Salu, a Sala rodi Evera. A Everu se rodiše dva sina: jednom bješe ime Peleg, jer se u njegovo vrijeme razdijeli zemlja, a bratu njegovom ime Jektan.”

(Stvaranje, 10, 24-25)

U vrijeme PELEGOVOG rođenja zemljotresom je srušena vavilonska kula i tek tada kontinenti su se udaljili da bi danas bili tu gdje jesu. Tada su i narod iz Vavilona počeo razilaziti na sve strane. Bilo je to oko 2500-2450. g. st. ere. Po Bibliji PELEG je dobio ime u spomen razilaženja naroda i diobe zemlje, ali ime PELEG ne znači “dio, dioba, podjela”.

Pri podjeli zemlje, parcele se obilježavaju kamenim međašima zvanim mejnici: mejnik je BELEG koji BELEŽI pravac međe kao granice između razdijeljenih parcela.

Mejnik je kameni BELEG, a kamen je PELA (péllа, πέλ-λα). Riječ PELA nije iz grčkog, to je riječ iz jezika PELAZ-GA, tračanskog plemena. Drevni grad PELA u staroj Makedoniji bio je grad PELAZGA.

BELEG i PELEG znače isto: ZNAK. Tako je isto BELA i PELA, BELAZGI i PELAZGI.

Da li je starija riječ: BELEG ili riječ PELEG? Kako to znati? Znaćemo po jeziku Sumeraca, jer je to stariji jezik sa starijim riječima.

Sumersko BAL znači USPRAVITI, POSADITI (1), a znamo da se svaki BELEG ili PELEG uspravljen pobija u zemlju. Šumersko BALAG = BALANGU, jednina od BA-LAGGU "krik rata" (2). BALAG je BELEG na granici zem-lje i on je NAPOMENA i OPOMENA na rat strancima koji dođu do granice te zemlje.

Sanskritsko BALATE (BAL) je SPOMENUTI, NAPO-MENUTI (engleski: *mention*). Posađeni BELEG (PELEG) upravo služi za to, baš kao i svaki spomenik. Dakle je od oblika BELEG i PELEG starija sumersko-sanskritska os-nova BAL (glasovi **B**-**P** isti su po mjestu izgovora i kad je u pitanju jednačenje po zvučnosti, lako prelaze jedan u drugog).

PELAZGI su CIMBRI Jafetovci. Pelagonija bijaše ma-tična zemlja istorijskih Pelazga, ali dolaskom Helena he-lenskim pritiskom Pelazgi su se naseljeljavali po Kananu i po ostrvima Mediterana jugozapadno od Malte (Pelagie Island), te ih je bilo i na podrucju Jadrana.

Poluostrvo PELJEŠAC i ostrvo PELAGOSA (kasnije Pelagruža, današnja Palagruža) pelaški su toponimi. Obi-čajem u načinu sahranjivanja stanovnici Velebita čuvaju spomen na svoje pelaško porijeklo, mada oni toga nisu ni svjesni: tijelo pokojnika ne polaže se u sanduk, već se umotava u platno, a grobno mjesto se obilježava spo-menicima zvanim *mirila*.

…………………………

(1) John Dyneley Prince, Materials for a Sumerian

Lexicon, Part I, J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung, Leipzig, 1907. p. 51.
(2) *Ib.*

ŠTA JE PRAVA VJERA

Sve svjetske religije i vjere, pune su mržnje nepravde i zla prema neistomišljenicima. Šta je prava vjera?

Niko ne može da vidi Boga lično, ali može da Ga traži i osjeća postujući Boga kroz istinu, pravdu i ljubav prema svemu na zemlji što po prirodnom poretku i Božjim zakonima živi, ili to i nije ljudska istina, pravda i ljubav, već je sve to Božje i dio je unutrašnjeg ljudskog bića svakog istinski pobožnog čovjeka.

Bog nije u knjigama, Bog nije u zidanim hramovima, Bog je u ljudima, u onom čovjekovom nevidljivom mističnom tijelu koje svi ljudi na svijetu zovu dušom. Bog je u duši, i duša je u Bogu. Duša je hram Božji, duša je carstvo Božje. Šta će čovjek svojom slobodnom voljom useliti u to carstvo, to je uglavnom ne ovisi od čovjeka, nego od sredine u kojoj se čovjek rodi i u kojoj odrasta.

Ko se rodi u hrišćanskoj porodici, njega od malena uče hrišćanskoj vjeri. Tako i onog rođenog u islamskoj porodici uče islamskoj vjeri, rođenog u judejskoj porodici uče judaizmu, itd. I sva ta ljudska učenja o jednom

Bogu toliko su postala različita i međusobno suprotna da jedni drugima negiraju Boga i govore da njihov Bog nije pravi, već lažni bog. I odatle niče mržnja, toliko jaka mržnja prema pripadnicima druge vjere da se međusobno preziru i ubijaju pod lažnim izgovorom da im to Bog zapovijeda prema nevjernicima. Lažu, zavedeni su i prevareni, omađijani su i hipnotisani!

Otkud i zbog čega toliko različitih vjera, a Bog je samo jedan. To je zato jer su učitelji vjere još nekad davno odstupili od Boga i vjeru počeli koristiti radi svog društvenog statusa i svog ličnog uhljebljenja, živeći od grbače i krvi "vjernika" i "nevjernika".

Sve vjere kao temeljnu postavku uče da Bog postoji i to nije sporno, ali uz to učenje učitelji vjere, tkz. sveštenici, u vjeru u Boga vješto su dopisivali svoje ovozemaljske ciljeve i interese kako bi svog učenika, kroz tobožnju vjeru u Boga, pretvorili u svog roba i svog služitelja. I to više nije vjera u Boga, već vješto skrojena politička ideologija u cilju porobljavanja čovjeka, drugih ljudi i drugih naroda radi materijalne koristi svešteničko-političke vrhuške.

I tako se učenik njihovim učenjem od malih nogu postepeno odvaja od Boga, jer je naučen i umno dresiran da jedinu vezu sa Bogom može imati preko poslušanja zapovijestima tih sveštenika, pa su sve te svoje lukavo izmišljene zapovijesti složili u knjige i te knjige proglasili Božjom istinom i Božjom riječju, mada je svakom jasno da Bog svojom rukom nikad i ništa ljudima nije pisao, već je svako slovo u tim knjigama ljudskom rukom napisano, prepravljano, brisano, dopisivano...

Tako sveštenici postaju pregradni zid između čovjeka i Boga, prepreka zbog koje čovjek postaje odstupnik od Boga i kao takav počinje da čini bezbožna djela: krađe, otimačine, mučenja, silovanja, ubistva,

skrnavljenje i uništavanje prirode kao tvorevine Božje. Ljudska pohlepa za materijalnim bogatstvom i zemaljskim uživanjima glavna je vjera svih organizovanih vjerskih institucija i njihovog sveštenstva, a vjernici su samo aktivno sredstvo, njihovo oruđe i oružje koje im to omogućava.

Sve zvanične vjere tvrde da se Bog ne može spoznati umom, već vjerom, a svi umom uče o Bogu po pravilima svoje vjere. Pa, glupi narode, pošto je to tako, čemu vaše vjerske knjige sa svim tamnošnjim zapovijestima i propisima, čemu vaše vjeronauke kod sveštenika, čemu sve vaše umne mantre i tantre? Da li se molitve i knjige spoznaju umom ili dušom? Što će vam napisana vjeronauka, ako Boga ne možete spoznatu umom? To je zato, stoko, da vam preko uma zarobe dušu i odvoje vas od Boga. Sveštenici vas preko uma porobljavaju i podčinjavaju svojoj volji. Današnji "vjernici" samo su robovi svojih ideologa koji se zovu sveštenici.

Neke religije uče da se jedino umom može doći do Boga, te meditiraju ne bi li našli neku tananu umu nit koja će ih kroz um povezati s Bogom. Ne može se umom stići do Boga ako prije toga Boga u duši nisi osjetio, a ako si Ga osjetio u duši, ako ti Bog u duši boravi, čemu Ga tražiti umom, jer će ti Se iz duše On i kroz um javljati. Ljudskoj duši je Bog potreban, jer je duša Božja. Duša sa Bogom u sebi rukovodi umom i duša preko uma i pomoću uma treba da rukovodi svim čovjekovim životnim djelima.

I samo onaj čovjek koji oslobodi volju svog uma iz sveštenočkog ropstva i vrati duši prvenstvo nad umom može ostvariti direktnu vezu sa Bogom prvo preko svoje slobodne duše, a onda postepeno iz duše širi mu se u umna spoznaja Boga i vidi Boga u svim Njegovim djelima koja On stvara u prirodi. I tako čovjek osjeća

Boga u duši i vidi Boga u djelima Božjim. Osjeća ga ljubavlju prema Njemu, i ljubavlju prema svoj Njegovoj tvorevini i umom i djelima dobrote kroz život aktivno djela prema tim osjećanjima.

Svi zemaljski ljudi sveštenici su laž i prevara, a jedini pravi Božji sveštenik je čovjekova savjesti i ona je vaga djela čovjekovih i ona pokazuje put Istine, Pravde i Života.

MITRAIZM I CRKVA

Kao i u hrišćanskoj simbologiji i ikonografiji, tajne kodove mitraizma nalazimo i u crkvenom kalendaru. Ovdje ćemo objasniti jedan od tih kodova.

Krug **T** je godina ima 365,242 dana.

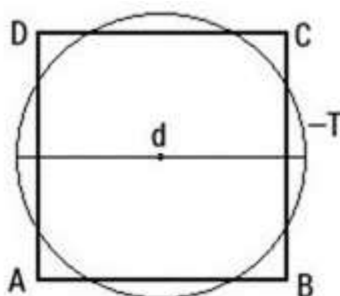
Kvadrat **ABCDA** ima istu površinu kao i krug **T**.

Prečnik kruga **T** = 116,2602377 dana = **d**

Na dan 3. juna je crkveni praznik "Sv. car Konstantin i carica Jelena"; Na dan 27. septembara, crkveni praznik "Vozdviženje Časnog Krsta". Razmak između ova dva praznika je 116 dana.

Hristijanizacija julijanskog kalendara izvršena je u 6. vijeku. Glavni posao uradio je monah Dionisije Mali, ondašnji vrsni znalac astronomije. Tada su glavni hrišćanski nepokretni praznici dobili svoja stalna mjesta i kalendaru crkve. U tom kalendaru nasli su se i car Konstantin sa majkom Jelenom. Njihov dan svetkuje se 21. maja po julijanskom, ili 3. juna po gregorijanskom kalendaru.

Kažu hrišćani i pričaju da je u svoje stare godine carica Jelena, Konstantinova majka, u Jerusalimu našla krst na kojem je bio raspet Isus Hrist i tom krstu u hrišćanskom kalendaru posvećen je veliki crkveni praznik: Vozdviženje Časnog Krsta, 14. septembra

Geometrija vremena godine.

julijanskog, odnosno 27. septembra gregorijanskog kalendara.

Zašto je caru Konstantinu i carici Jeleni posvećen baš 21. maj (3. jun) i zašto je Vozdviženje Časnog Krsta na 14. septembar (27. sept.)? Je li to puka slučajnost, ili je u tome neka simbolika? Hajde da prebrojimo dane između ta dva praznika:

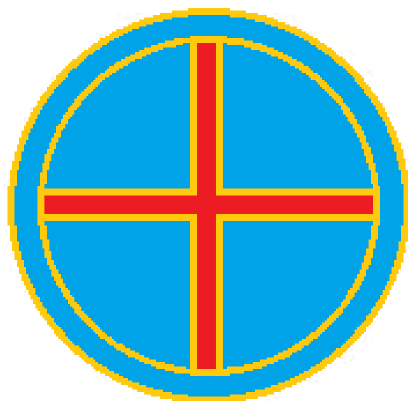
jun............... 27 dana,
jul................ 31 dan,
avgust..........31 dan,
septembar....27 dana
Ukupno: 116 dana

Od 3. juna do 27. septembra je 116 dana:

116 x 3.14159 = 364.42444 dana = **365. dan** = **1 godina**.

Vrijeme između praznika "Sv. cara Konstantina i Jelene" i "Vozdviženja Časnog Krsta" je prečnik godine u pravcu istok-zapad, sjever-jug, a Časni Krst je Sunčev krst kruga godine čiji su krakovi prečnici tog kruga (slika na sljede ćojstrani).

Dužina Portala pred Kraljevom odajom u Velikoj piramidi iskazana u inčima je 116,2602378 inci. Inči i dani su mjerne jedinice pa ćemo uporediti brojeve tih mjernih jedinica.

Pošto je prečnik kruga godine 116,2602378 dana i pošto su površine kruga **T** i kvadrata **ABCDA** iste (slika na prethodnoj strani), obim kvadrata iznosi tačno 412.1316378 mjernih jedinica, što u inčima odgovara dužini Kraljeve odaje u Velikoj piramidi.

HRISTOS, ILI SATANA

Dvije hiljade godina hrišćanstva ničim nije usrećilo svijet, niti je išta popravilo životnu muku običnog čovjeka. Rob je cijelo vrijeme ostao rob, seljaci su pretvoreni u kulučare na feudalnim posjedima hrišćanske vlastele i crkve. Crkva je zatvarala nejvernike i sumnjive vjernike, zatvarala ljude, žene i djecu u memljive podzemne tamnice među pacove, vješala ih, sakatila na razne načine, čerečila, spaljivala, sjekla glave, kuvala ljude u kazanima sa ključalim uljem.

Ubijali su se međusobno hrišćanski carevi i narodi, ubijali očevi sinove, majke ubijale sinove, krvila se i istrijebljivala braća i rođaci radi vlasti i gospodstva. U ovom ili onom obliku bilo je to i na istoku kod ortodoksnih i na Zapadu kod rimokatolika, kao i kod od njih odvojenih anglikanaca i protestanata.

Nehrišćanski narodi širom kugle zemaljske doživjeli su genocide, a ostaci tih naroda prisilno su hristijanizovani i diskriminišu i istrebljuju se do dana današnjeg. Tako je trajalo sve do Francuske revolucije od kad je crkva sa zaštitnicima feudalnim oligarsima počela da gubi vladajuće pozicije u državama i narodima.

Ko su zapravo hrišćani, čiji su, ko im je Bog, Isus Hristos ili Satana?

Pravoslavni obred krštenja ide ovako: sveštenik okreće oglašenog licem ka zapadu, ka onoj strani gde zalazi Sunce i odakle se pojavljuje tama, jer đavo, koga treba da se odrekne, jeste tama, i njegova vladavina je u tami; zatim zapovijeda oglašenom da podigne ruke, kao pred Satanom koji se nalazi blizu njega, pa mu tri puta postavlja pitanje:

"Odričeš li se Satane, i svih djela njegovih, i svih anđela njegovih, i svakog služenja njemu, i sve gordosti njegove?"

Na ovo oglašeni takođe tri puta odgovara:

"Odričem se!"

Onda ga tri puta pita:

"Jesi li se odrekao Satane?"

Onaj odgovara:

"Odrekao sam se".

Ovo trikratno odricanje oglašeni završava time što na sveštenik oglašenom kandidatu naređuje:

"I duni i pljuni na njega!"

Tako onaj onaj duva i pljuje na Satanu simbolično pokazujući nemoć đavola i svjedočeći o svome preziru prema njemu i svome odlučnom raskidu sa njim.

Poslije odricanja od Satane oglašeni se “mistično sjedinjenje sa Hristom”. Oglaseni se radi toga okreće

istoku odakle Sunce izlazi, spušta ruke pokazujući time svoje smirenje i pokornost Bogu, i na tri puta ponovljeno pitanje sveštenika:

"Sjedinjuješ li se sa Hristom?" i *"Jesi li se sjedinio sa Hristom?"* odgovara: *"Sjedinjujem se!"* i *"Sjedinio sam se!"*

Ovo "sjedinjenje sa Hristom" nije ništa drugo nego obećana vjernosti Hristu isto kao što vojnik prilikom stupanja u vojsku polaže zakletvu vjernosti svom vladaru i njegovoj državi, tako i oglašeni, stupajući u duhovni savez sa Hristom u vidu zakletve tri puta izgovara Simvol vere. Potom ga sveštenik poziva da se pokloni Hristu, što on čini uz reči:

"Poklanjam se Ocu i Sinu i Svetome Duhu, Trojici Jednosuštnoj i Nerazdeljivoj!"

I sad se postavlja veliko istorijsko i duhovno vjersko pitanje: ako su tamnice, vješanja, čerečenja, sakaćenja, spaljivanja, kuvanja u kazanima sa vrelim uljem, odsijecanja glava, oceubistva, bratoubistva, genocidi, spletke i zavjere jednih protiv drugih, iako su se zakleli u crkvi na vjernost; ako je sve to Hristovo djelo kroz patrijarhe i pape i ostale arhijereje, sveštenike, monahe i vjernike crkve, zapitajmo se koja su djela Satanina u prošlih dvije hiljada godina postojanja i vlasti hrišćanske crkve? Hajde, kažite mi: šta je radio Satana za svo to vrijeme?

DOBA VODOLIJE I TREĆA PASHA

Na zodijaku je Sunce koje iz Ovna ulazu u sazviježđe Ribe kako je bilo u početku hrišćanske ere.

Hrišćani govore da se hrišćanska crkva ne bavi astrologijom, jer je to, kažu, demonska đavolja nauka i kao takvu crkva je zabranila astrologiju. Ali, pogledajmo ovo:

"A pred veče pristupiše k Njemu učenici Njegovi govoreći: Ovde je pusto mjesto, a dockan je već; otpusti narod neka ide u sela da kupi sebi hrane.

A Isus reče im: Ne treba da idu; podajte im vi neka jedu.

A oni rekoše Mu: Nemamo ovde do samo pet hljebova i dvije ribe.

A On reče: Donesite mi ih ovamo.

I zapovedi narodu da posedaju po travi; pa uze onih pet hljebova i dvije ribe, i pogledavši na nebo blagoslovi, i prelomivši dade učenicima svojim, a učenici narodu.

I jedoše svi, i nasitiše se, i nakupiše komada što preteče dvanaest kotarica punih." (Mat.14,15-20)

Pet hljebova, dvije ribe i dvanaest kotarica!? Na prvi pogled tu nema ništa neobično, osim čuda za obični narod. Ali ima neobično, ima!

Zodijak je krug izdijeljen na 12 znakova. Pošto je zodijak krug, svakom od ovih 12 znakova pripada jedan mali isječak kruga i to je **"jedna kotarica**", a 12 kotarica je puni krug zodijaka ili 360 stepeni.

Šta su pet hljebova? Evo šta: krug ima 360 stepeni. Podijelimo 360 na 5 dijelova:

360 : 5 = 72

Šta je broj 72? Za 72 godine Sunce se kroz krug zodijaka pomjeri 1 stepen. Po Bibliji Judeji su proveli u egipatskom ropstvu 430 godina: 430 x 5 = 2150 godina. Ne zaboravimo i ovo: da je Isus je imao 72 sljedbenika, tj. apostola.

Šta su dvije ribe? To je zodijački znak Riba kad je je početkom proljeća i pred početak hrišćanske ere Sunce iz sazviježđa Ovna ušlo u znak Ribe.

Idemo dalje:

"I posla Petra i Jovana rekavši: Idite ugotovite nam pashu da jedemo. A ovi Mu rekoše: Gde hoćeš da ugotovimo?

*A On im reče: Eto kad uđete u grad, **srešće vas čovek koji nosi vodu u krčagu**; idite za njim u kuću u koju on uđe, I kažite domaćinu: Učitelj veli: gde je gostionica gde ću jesti pashu s učenicima svojim? I on će vam pokazati veliku sobu prostrtu; onde ugotovite."*

(Luka,22, 8-12)

O čemu se ovdje radi? Radi se o znaku Vodonoše: **čovjek koji nosi krčag sa vodom**. To je simbolika vremena susreta znaka Ribe i Vodonoše (Vodolije), vrijeme pashe.

Šta je pasha? Pasha judejski je starobiblijski praznik kao uspomena na dan kad je Mojsije poveo Judeje iz egipatskog ropstva u slobodu obećane zemlje. To je prva pasha.

Postoji i druga Pasha: hrišćanska pasha koju slave hrišćani kao uspomenu na dan Hristovog vaskrsenja.

O kojoj se pashi Isus simblično govori pri spominjanju znaka Vodonoše? Govor **o trećoj Pashi** na kraju svijeta.

E, sad je tu veliki problem: ova treća da li je judejska ili hrišćanska, odnosno da li je to tajni znak apostolima Judejima, ili je tajni znak vremena hrišćanima?

Pošto je crkva zabranila bavljenje astrologijom, dakle se to običnih hrišćana ne tiče, a da li tiče samog vrha crkve, sad ćemo to vidjeti!

Govoreći o vremenu prelaska Sunca iz znaka Ovna u znak Riba, Albert Pajk u svojoj knjizi “Moral i Dogma” kaže:

“Godišnji iznos precesije je 50 sekundi i malo više [50” I.]. Vrijeme za punu revoluciju ekvinocija je 25,856 godina. Precesijski iznos za 30° ili znak je 2155.6 godina.” (1)

Podsjetimo se na “430 godina boravka Jevreja u Egiptu” i Isusivih “pet hljebova i dvije ribe” kojim je napunio “dvanaest kotarica”:

430 x 5 = 2150 godina

Pajk kaže da je Suncu potrebno 2155.6 godina da pređe jedan zodijački znak i njegovih 30°, a sa 430 godina

i pet hljebova (dijelova ili perioda) dobili smo 2150 godina:

2150 x 12 = 25800 godina = puni krug precesije.

Tako vidimo da je alegorijska priča o 12 punih kotarica zapravo 12 zodijačkih znakova i puni krug precesije po kojem godišnja precesija iznosila 50 sekundi (50”) i malo više.

Malo zatim Pajk navodi da je Sunce na proljetni ekvinocij (prvi dan proljeća) iz Ovna ušlo u znak Riba oko 300. godine stare ere (2) i po Pajku iz znaka Riba ušlo je u znak Vodolije oko 1872. Godine (3).

Kad je nastupilo doba Ribe? Prvi koji je opisao prelazak Sunca iz znaka Ovna u znak Ribe na prvi dan proljeća (precesija ekvinocija) bio je Grk Hipar iz Nikeje (Hipparchus of Nicaea) oko 150 godine st. ere. Računajući po astronomiji Velike piramide Sunce je u znak Ribe ušlo sredinom 148. godine prije hrišćanske ere.

Ako je doba Ribe nastupilo 300 godina prije hrišćanske ere, kako Pajk tvrdi, onda je doba Vodolije nastupilo oko 1860. godine hrišćanske ere. Doba Vodolije opisano je kao doba velikih istorijskih preokreta i napretka čovječanstva, ali i **vrijeme treće pashe**. Pogledajmo:

• industrijska revolucija počinje oko 1760, da bi se razbuktala između 1820-1840. godine;

• SAD osnovane su 1776. godine i do 1783. god. vodi se i dobija građanski rat za nezavisnost Amerike;

• Francuska buržoaska revolucija i obaranje feudalizma i monarha počinje 1789. godine;

• Napoleon pokušava da osvoji Rusiju 1812. godine;

• od 1861. u Americi počinje rat za ukidanje ropstva;

• Bečki kongres i početak povlačenje Turske sa Balkana 1878. godine;

• prva elektrana naizmjenične struje 1895. godine;

• prvi let aviona je 1902. godine;
• Prvi sv. rat počinje 1914. godine;
• u Rusiji 1917. počinje boljševička revolucija i ukidanje ruske carevine;
• propast Austrougarske monarhije 1918 godine;
• Drugi sv. rat počinje 1939. godine,
• eksplozija prve atomske bombe 1945. godine;
• prvi let satelita oko Zemlje je 1957. Godine;
• prvi let na Mjesec (kažu) je 1969. Godine;
• prvi mobilni telefoni javljaju se 1975. Godine;
• javni Internet počinje oko 2000. godine, itd, itd...

Dakle, ako računamo po Albertu Pajku, doba Vodolije (Vodonoše) nastupilo je 1860. godine, mada Pajk kaže da je to bilo 1872. godine (4). Ako računamo po Hipru, doba Vodonoše nastupilo je 2010. godine, a ako računamo po Velikoj piramida, onda je to 2013. godina.

Vrijeme nastanka doba Vodonoše je sakriveno od naroda, te se nastanak ovog doba pomijera za preko 300 godina u budućnost.

Hrišćanske **treća pasha** nastupa dolaskom vremena Vodolije, a Velika piramida govori o preobraženju svijeta u vremenu 2036-2070. godine.

SLOVEN I NESLOVEN

Kaže apostol Jovan na početku svog Jevanđelja:

“U početku bješe slovo, i slovo bješe u Boga, i Bog bješe slovo. Ono bješe u početku u Boga. Sve je kroz njega postalo, i bez njega ništa nije postalo što je postalo.” (Jovan, 1,1 - 3)

U grčkim najstarijim spisima ovog Jevandjelja piše da je to *logos*. U staroslovenskim prevodima l*ogos* biva prevoden kao *slovo*, a Vuk to prevodi kao *riječ*. Da li su *slovo* i *riječ* pravilni duhovni termini? Pogledajmo ovo:

*“U početku bješe **um**, i **um** bješe u Boga i Bog bješe **um**. On bješe u početku u Boga. Sve je kroz njega postalo, i bez njega ništa nije postalo što je postalo.”*

Dakle: nije *slovo*, nije *riječ*, nego *um*. *Um* nije fizička kategorija ovog svijeta, već metafizička, duhovna kategorija. *Um* se fizički uobličava kroz *slovo* i *riječ*, jer su je svjesno fizički artikulisani zvučni ili slikovni znak. Tako *um* kao duhovna, metafizička kategorija, dobija svoju vidljivu misaonu formu u ovom fizičkom svijetu. Rg vedski molitveni glas *aum* upravo znači *az um*, tj. *jesam um*.

Slovo i *riječ* su projavljivanje *uma* iz onostranog u fizički svijet. Ovaj svijet je sačinjen od elektromagnetnih talasa raznih frekvencija. Svaka frekvencija ima svoje oscilacije: **^^^^^^^^^**. Pogledjmo oblik slova M koje je znak glasa M: **^^**. To su tri oscilacije: **^v^**. Tako vedsko *aum*, što znači *az um* ili *jesam um,* dobija potpunije objašnjenje: **jesam u M**, gdje je ovo **M** simbol za *misao*, te je finalno značenje molitvene riječi **aum** sljedeće: *jesam misao*, *jesam u misli*, jer je *misao* od Boga.

Da li slučajno riječ MISAO počinje glasom M, odnosno da li je slovo M slučajno oblika triju oscilacija? Ne, slučaja nema! UM (BOG) je TROJIČAN i IMA TRI GLAVE: OTAC,SVETI DUH I SIN (ČOVJEK)! OTAC je UM i OD UMA ishodi ŽIVOTVORNI SVETI DUH koji se projavljuje kroz SINA. OTAC je emiter sile UMA, ŽIVOTVORNI SVETI DUH je prenosnik sile UMA, a SIN preko ŽIVOTVORNOG SVETOG DUH prijemnik je sile UMA od OCA.

Pobožan čovjek je preko Životvornog Svetog Duha u jednoj misli sa Bogom i sve dok je u jednoj misli sa Bogom, čovjek tvori pobožna djela dobra i on je BOGOM SLOVEN SIN koji SLOVI SA BOGOM.

Ali i bezbožan čovjek ima UM kojim razmišlja čineci zla djela. Zasto on nije SLOVEN? Zato što nema MU-

DROSTI, jer je MUDROST pobožnost SLOVENOG UMA.

Šta je MUDROST? MUDROST je održavanje svog UMA u aktivnom djelanju po Božjoj volji. Do znanja čovjek dolazi UMOM, ali koristiti znanje bez MUDROSTI je nerazumno znanje, ludost:

“Ja mudrost boravim s razboritošću, i razumno znanje nalazim.” (Price,8,12)

“Gle, strah je Božji mudrost, i uklanjati se oda zla jeste razum.” (Jov,28,28)

Šta je strah Gospodnji? Evo straha Gospodnjeg:

“Strah je Gospodnji mržnja na zlo.” (Price,8,13)

Božji UM je MUDROST:

“Gospod me je imao u početku puta svog, prije djela svojih, pre svakog vremena.

Prije vijekova postavljena sam, prije početka, prije postanja zemlje. Kad još ne bješe bezdana, rodila sam se, Kad još ne bješe izvora obilatih vodom.

Prije nego se gore osnovaše, prije humova ja sam se rodila; još ne bješe načinio zemlje ni polja ni početka prahu vasiljenskom;

Kad je uređivao nebesa, onde bijah; kad je razmjeravao krug nad bezdanom.

Kad je utvrđivao oblake gore i krepio izvore bezdanu;

Kad je postavljao moru među i vodama da ne prestupaju zapovijesti Njegove, kad je postavljao temelje zemlji;

Tada bijah kod Njega hranjenica, bijah Mu milina svaki dan, i veseljah se pred Njim svagda;

Veseljah se na vasiljeni Njegovoj, i milina mi je sa sinovima ljudskim.

Tako, dakle, sinovi, poslušajte me, jer blago onima koji se drže puteva mojih.

Slušajte nastavu, i budite mudri, i nemojte je odbaciti.

Blago čoveku koji me sluša stražeći na vratima mojim svaki dan i čuvajući pragove vrata mojih.

Jer ko mene nalazi, nalazi život i dobija ljubav od Gospoda.

A ko o mene grijši, čini krivo duši svojoj; svi koji mrze na me, ljube smrt." (Price,8,22-36)

Otkud sad da je MUDROST rođena u početku prije postanja vremena i zemlje, kad apostol Jovan tvrdi ovo:

"U početku bješe UM, i UM bješe u Boga i Bog bješe UM. On bješe u početku u Boga. Sve je kroz njega postalo, i bez njega ništa nije postalo što je postalo."

MUDROST je ženski rod, ženski princip, UM je muški rod, muški princip i tek zajedno mogu da stvaraju. MUDROST je NEBESKA VODA (ETER ili ETAR), VODA UOPSTEMU. UM (muški princip) sa MUDROŠĆU (ženski pricip) stvara svijet:

"Tada pogleda Bog sve što je stvorio, i gle, dobro bješe veoma." (1.Moj.1,31)

Pošto je čovjek od Boga dobio slobodnu volju, čovjek može i da ne bude preko Životvornog Svetog Duha u jednoj misli s Bogom i tad je kreator svojih vlastitih misli i odstupnik je od Boga, a odstupnik od Boga je bezbožnik bez MUDROSTI i kao takav on čini zlo i on je BOGOM NESLOVEN, NE SLOVI SA BOGOM i samim tim prestaje biti SIN, jer se odriče OCA. Sad dolazimo do sljedeće istine: OTAC je roditelj, a roditelj ne može tek tako da se odrekne svog djeteta i zove ga sebi kroz SINOVU SAVJEST. Ako se u SINU i savjest ugasi, OTAC je izgubio SINA. I zato budimo SLOVENI.

UM je MUDROŠĆU osmislio postojanje i smisao najmanje čestice i vaskolikog univerzuma. UM je Stvaralac i drvo života, šema Stvaranja, program Stvaranja, vršilac Stvaranja i Duhom Svetim održava stvoreno po toj šemi. Kad NESLOVEN ČOVJEK bezbožnim djelom potpuno prekine nit u šemi održavanja našeg stvorenog svijeta, tad će se lančano urušiti sav ovaj svijet.

CRKVA, ROBOVI I PONIŽENJE ČOVJEKA

U početku osnivanja hrišćanstva ovako se obećavalo narodu:

"Nema više Jevrejina ni Grka, ***nema roba ni gospodara****, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste svi jedno u Hristu Isusu."* (Gal. 3,28)

Ovo danas hrišćanski apologeti tumače riječima:

"Nije to rečeno u bukvalnom, nego u duhovnom smislu."

Ko je prvi prihvatao hrišćanstvo? Prihvalatli su robovi Rimskog carstva, prihvatali porobljeni, obespravljeni i poniženi slojevi rimskog svijeta, oni koje su njih i njihovu djecu rimski gospodari prodavali kad su htjeli i kome su htjeli. Da li su oni ove riječi propovijednika hrišćanstva poniženi i obespravljeni shvatali u bukvalnom ili u duhovnom smislu?

Šta su komunisti obećavali narodu? Obećavali su socijalnu pravdu i socijalnu jednakost! Da li je i komunističko obećavanje bilo u bukvalnom ili duhovnom značenju? I šta je bilo kad su komunisti preuzeli vlast? Bila je tiranijska diktatura i zlo, socijalna nepravda, progoni i ubistva sumnjivih neistomišljenika, ubistva protivnika i genocidni zločini istrijebljenja naroda.

Šta je bilo kad su hrišćani zadobili državnu vlast? Bila je tiranijska diktatura i zlo, socijalna nepravda,

progoni i ubistva sumnjivih neistomišljenika, ubistva protivnika i genocidni zločini istrijebljenja naroda.

Crkva je izdavala, tj. prodavala dozvole) za kupovinu robova i određivala ekonomski status pojedinaca, ko može biti imućan, a ko ne može. *(Nikodim Milaš, Pravila Pravoslavne Crkve s tumačenjima, Knjiga I, Novi Sad, 1895, str. 608-609)*

Za svako drugačije mišljenje od mišljenja i neslaganje sa većinom vođa crkve slijedilo je isključenje iz crkve sto je bilo pravilo i kasnijih komunista:

“Koji na zlo naroda i klira iznosi u crkvi za svete lažno naslovljene knjige nečastivih, neka bude svrgnut.”
(Apostolska pravila, Pravilo 60)

“Sve djetinje basne, i bezumne igre, i lažni spisi, što su uzdani bili protivu časnih ikona, moraju biti predani u carigradsku episkopiju, da se spreme sa drugim jeretičkim knjigama. Nađe li se pak neko da ih krije, neka se svrgne ako je episkop, ili prezviter, ili đakon i neka se odluči, ako je svjetovnjak ili kaluđer.” *(Sedmi vaseljenski sabor, Pravilo 9*).

Čudimo se zašto o ranoj srbskoj istoriji nema nikakvih podataka: nema ih jer je crkva spaljivala knjige u kojima je pisalo drugačije no što je crkva htjela da bude i sve potencijalno što je moglo da se protivi crkvenoj istoriji svijeta, sve je to svrstano u jeretičke knjige i spaljeno. Spaljivanje knjiga od strane crkve trajalo je vijekovima:

“Ne treba se čuditi ovakvim žestokostima i varvarskom spaljivanju knjiga, jer je doba bilo tako mračno i varvarsko, da su rim-pape dizale narode na narode ili polovinu jednoga naroda protiv druge polovine naroda, da ih ubijaju samo zato, što nisu verovali onako kako je papa verovao. Ne treba se čuditi tome varvarskom spaljivanju knjiga, zbog čega se i danas ne može napisati tačno ondašnje stanje stvari, kad mi znamo, da su

to isto činili Jezuiti čak u 17, a Fanarioti u 19 stoljeću.” *(Panta Srećković, Stevan Nemanja, Glasnik Srpskog učenog društva, Knjiga 10, Beograd, 1870, str.193)*

Osim crkvene ikonografije, crkvenih molitvi, himni i žitija, sva umjetnost bila je zabranjena:

“’Oči tvoje neka gledaju upravo,’ i ‘svrh svega što se čuva čuvaj srce svoje,’ svjetuje Premudrost (Prič. 4, 23, 25), jer tjelesna čuvstva lako prenose utiske svoje u dušu. Zato zabranjujemo, da se ma na koji način u naprijed crtaju slike, bilo na daskama ili na nečemu drugom, koje zamanjuju oči i um razvraćaju, i koje uzbuđuju plamen nečiste pohoti. A koji se usudi to učiniti, neka bude odlučen.” *(Šesti vaseljenski sabor, Pravilo 100)*

Šesti vaseljenski sabor zabranjuje narodu bilo kakvo crtanje ili slikanje. U vremenu 2012-2019. preko sredstava informisanja viđali smo surove pripadnike Islamskog kalifata u Siriji i Iraku kako đacima u školama oduzimaju i uništavaju bojice, jer "bogohulno je crtati ono što ti oči vide".

Crkveno ubijanje svega emotivnog i lijepog prenosi se i na ličnu garderobu:

“Oni koji se građanskim zakonima uče, ne smiju slijediti neznabozačkim običajima, ni polaziti pozorište, niti izvršavati takozvane kilistre, niti se odijevati u haljine, koje nijesu u općoj upotrebi, i to ni u vrijeme, kad započinje učenje, ni kad se približuju kraju istog, ni u opće dok traje učenje. A koji se to usudi učiniti, neka bude odlučen.” *(Šesti vaseljenski sabor, Pravilo 71)*

Gornjim Pravilom Šestog vaseljenskog sabora samo je bilo dozvoljeno ono što gospodari istine dozvole. Ni svečane haljine niko nije smio oblačiti, već uvijek biti obučen kao da ćeš na oranje, u šumu po drva, ili u kovačnicu ići. Tako je i porobljenim Srbima i pod Turcima bilo.

Strogoća crkve ugusila je svaku ličnu slobodu pojedinca što vidimo iz 64. Pravila Šestog vaselj. sabora:

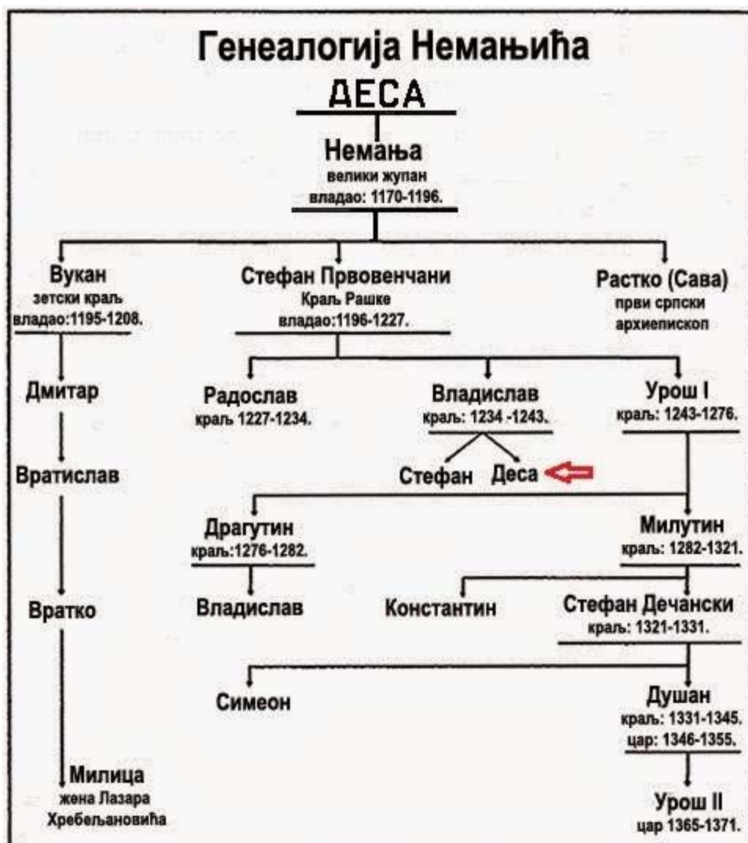
“Ne smije svjetovnjak pred narodom držati govore ili učiti, i time uzimati na sebe učiteljsko dostojanstvo, nego ima se pokoravati ustanovi, koju je Gospod predao, i slušati one, koji su blagodat učiteljske riječi dobili i od njih se božanstvenome poučavati. Jer u jednoj je crkvi različite udove stvorio Bog, po riječi apostola (I Kor. 12, 27), koju riječ tumačeći Grigorije bogoslov pokazuje kako to treba razumijevati: ‘ Ovaj, braćo, red počitujmo, ovaj red čuvajmo: ovaj neka bude uvo, a onaj jezik; ovaj pak ruka, a onaj što drugo; ovaj neka uči, a onaj neka se uči.’ I malo za tijem: ‘ Pa koji se uči, neka se uči u poslušnosti, koji razdaje, neka razdaje radosno; koji služi, neka služi usrdno; da ne budemo svi jezik, što je najbrže; ni svi apostoli; ni svi proroci; ni svi da razjašnjujemo.’ I poslije opet: ’zašto da se pastirem činiš, kad si ovca? Zašto se prikazuješ glavom, kad si noga? Zašto se usiljavaš da budeš vojvodom, kad si u red vojnika uvršćen.’ I na drugom mjestu: ‘Premudrost zapovijeda: ne budi brz na riječi (Ekl. 5, 1); ne pružaj se bogatim, kad si ubog; ne traži da si mudriji od mudrih’ (Prič. 23,4) A koji se zateče, da prestupi ovo pravilo, neka se za četrdeset dana odluči.”

I rekoše pred "izbore":

"Nema više Jevrejina ni Grka, **nema roba ni gospodara**, nema muškoga roda ni ženskoga; jer ste svi jedno u Hristu Isusu." *(Gal. 3,28)*

Narodu se jedno priča pred izbore, a drugo kad se osvoji vlast: pred izbore govore da neće biti ni roba ni gospodara, a nakon izbora si ovca, noga, prosti vojnik, glupak i rob.

ČIJI JE NEMANJA

Nemanja je sin Desin, Nemanjin sin je Stefan Prvovjenčani, Stefanov sin je Vladislav, a Vladislav svom sinu nadijeva ime Desa, ime svog pradjede.

Tvrdnja nekih istoričara da je Nemanja sin Zavidin i da je time rođeni brat humskog kneza Miroslavavje netačna. Nemanja nikako nije mogao biti rođeni brat Miroslavu, jer je Miroslav bio oženjen sestrom Kulina bana, a Kulin ban oženjen Nemanjinom sestrom. Takve bračne veze i danas zabranjuje srbsko običajno

pravo, a to zabranjuje i crkva, te je i po tim brakovima jas-no da Nemanja i Miroslav nisu rođena braća.

Evo još jedan dokaz da je Nemanja sin Desin, a ne Zavidin:

"Poslije toga knez Radoslav otputova caru Manojlu koji ga blagonaklono primi i dade mu cijelu zemlju da njome gospodari kako je ranije držao njegov otac. Poslije je knez Radoslav, vrativši se od cara, počeo da, zajedno sa svojom braćom, drži zemlju i njome gospodari. Potom ustaše neki zlikovci, koji su bili stari neprijatelji, i odmetnuše se od njega i dovedoše Desu, Uroševog sina, i njemu dadoše Zetu i Travuniju, a Radoslavu i njegovoj braći preosta Primorska oblast i grad Kotor do Skadra. Ali oni neprestano ne odustajahu da se bore i ratuju protiv Uroševog sina i protiv ostalih neprijatelja, sve dok zemlju koja se bila od njih odmetnula nijesu mogli ponovo zadobiti, i onu kojom vladahu junački odbraniti. I tako dalje." (Ljetopis Popa Dukljanina, Glava XLVII)

Po svom pradjedu Desi Stefanov Vladislav dade svom sinu ime Desa. U Ljetopisu popa Dukljanina Desa je opisan kao član družine zlikovaca i od te družine zlikovaca bi postavljen na vlast i to je razlog zasto Nemanjini potomci ne pominju ime Nemanjinog, jer "svetorodna loza" Nemanjića potiče od Dese razbojnika.

JOŠ JEDAN SVETI KAMENI KRUG

Kamenim krugom obilježeno svetilište (brdo HUM (HUMČINA), jugoistocno od Mostara, južno od Blagaja kod sela Rotimlja u Istočnoj Hercegovini (pogled s juga).

Pogled sa sjeverne strane.

Kordinate (na istočnoj padini ovog brda ima desetak kamenih gromila (tumulusa).

NISU LJILJANI, NEGO PERUNIKE

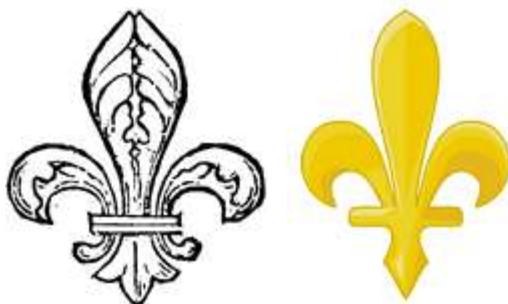

Uvriježilo se mišljenje da su na grbovima prikazani ljiljani. Po onoj srednjoj latici cvijet, što stoji uspravno, jasno je da to nisu ljiljani, jer ljiljan nema uspavnu laticu i sve latice ljiljana iste su visine i uvijek su povijene u istom smijeru ka dole.

Ovo je ljljan.

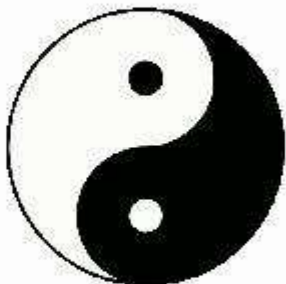

Srednja dio cvijeta kod perunike je uspravljen.

Da su to ljiljani izmislili su rimokatolici 19. vijeka, a podržali ih ortodoksi iz jednog praktičnog crkvenog razloga: Biblija ne spominje peruniku, već samo spominje ljiljane, a crkvena propagandna ikonografija puna je Perunovih prehrišćankih perunika. I šta da rade, nego da lažu!

JIN I JANG: JANKO I JANA

Jin i Jang su dva osnovna pojma kineske filozofije. Prikazuju skupno kao dvije suprotnem ali jedinstvene sile prirode koje se nadopunjuju. Dvojnost je karakteristična za različite grane kineske nauke i kinesku filozofije i čini temelje tradicionalne kineske medicine, kao i centralno načelo kineskih fizičkih vježbi i borilačkih vještine.

Jin i Jang simbol je dvojnosti u prirodi kao što su na primjer svjetlo i tama, muški i ženski princip, visoko i nisko, toplo i hladno.

Jang je povezan s bijelim, muškim principom i usmjeren je prema vani, a crni Jin predstavlja žensko načelo koje je usmjereno je prema unutrašnjosti.

Kad god se pomene ovaj Jin i Jang simbol, danas se odmah pomisli da je to isključivo kineski simbol i da kulturno-istorijsko naslijeđe našeg podneblja nema nikakve veze sa tim nema. Ali nije tako, jer su i naši preci u starini znali su za Jin i Jang i znali su sva značenje

ovog simbola. Mi ne znamo kako su oni zvali ovaj znak, ali mi ih možemo zvati JAN(KO) i JANA, jer to na sanskritu to znači ORIGINAL, PROIZVOĐAČ, ROĐENJE, MJESTO ROĐENJA, RASA, LJUDI. JIN i JANG SU srbski JAN(KO) i JANA.

Jedan od najstarijih prikaza Jing Janga je na figurinama vinčanske kulture: suprotnost i jedinstvo tame i svjetla, mraka i vatre, noći i dana, minusa i plusa, hladnog i toplog, zla i dobra...

Jin i Jang tripoljske (kukuteni) kulture.

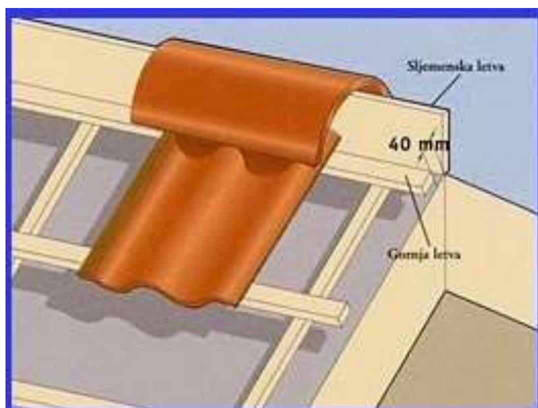

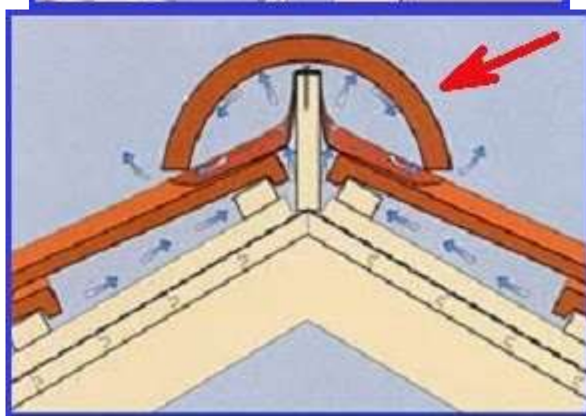
Jing i Jang na štitovima Kelta, pripadnika rimskih legija u koje su regrutovani naši drevni sunarodnici širom od Rima pokorene Evrope.

Zašto je ovaj simbol nestao iz naše kulturne baštine? Razlog mora biti u crkvenom učenju da je dualizam jeres i da bijelo nema nikakve veze sa crnim, odnosno da suprotnosti kao dobro i zlo ne ovise jedno o drugom, jer Biblija kaže: "Kakvu zajednicu ima svjetlost sa tamom?" Međutim, na ovom zemaljskom svijetu bez ova dva suprotna principa izgubio bi se prirodni balans i ništa ne bi moglo postojati.

RAZLIKA IZMEĐU SMISLA KRUGA I KOLA

Otkud i kako je pored riječi KOLO u srbskom jeziku nastala riječ KRUG? Prvo da zavirimo u etimološki rječnik uz slikovnu predstavu onoga što se u odrednici tumači:

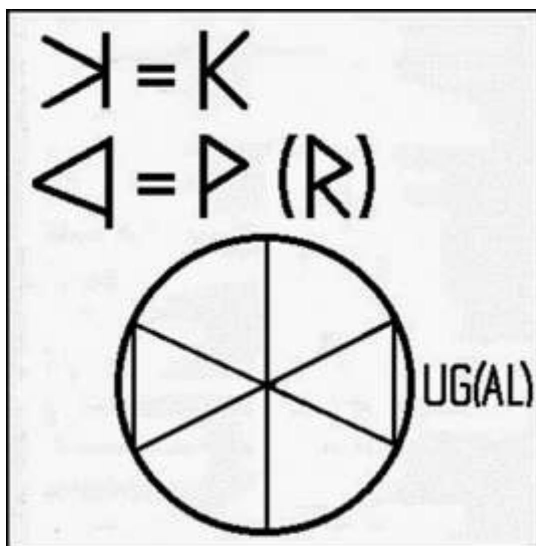
Koruga

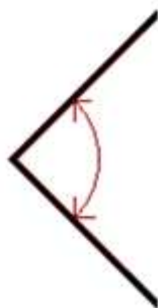
“**koruğa** f (Lika) ‘naprava od drveta poput gobelje (služi za mlin, oko koga se meće da brašno ne odlazi okolo naokolo u rasap ili okoliš, mlinarski termin)’. Bit će možda od galske izvedenice *carruca* (leksički relikt od govora kelto-ilirskih Japoda ?), od *carrus* **'kolo'**; -

uga mjesto *-uca* je prema hrv.-srp. augmentativnom sufiksu *-uga* (tip jaruga pored jarak)." *(Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, Knjiga II, JAZU, Zagreb, 1972, str. 159)*

Nabori

Slova KR grade ugal (ugao).

"**ruga** f (Šulek, latinizam ?) **'nábor'**. Pridjev *rugan* (zacijelo part. perf. pas?, Belostenec) 'rudast, frkán' (upór. frkat ŽK **'savijati'**. Denominal na *-ati rugati*, *-am* impf. (Belostenec, Voltiđi, Kanižlić, Krmpotić, Kurelac) **'nabírati, kovrčiti, uvijati'**. Od lat. > tal. *rūga*, *rugare*." *(P. Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga i srpskoga jezika, Knjiga III, JAZU, Zagreb, 1973, str. 166)*

Riječ KRUG grade četiri glasa: K-R-U-G. Dakle su tu četiri glasa sa četiri slova. Pogledajmo rasenska (etrurska) slova **K** i R. Vidimo da su slova **K** i **R** naborana,

savijena. Riječ KRUG je jednosložna sa samo jednim samoglasnikam **U**, koji je izgovorom vezan za glas **G** u slogu **UG**. Šta je **UG**? **UG** je korijen riječi **UGAO**, a UGAO je prostor koji zatvaraju dvije poluprave linije:

I sad pogledajmo:

KR-UG
K-RUG
RUGA
KORUGA
KR = KRIVE linije koje čine UGAO: KRUGAO

Iz ovog se vidi je da prvobitno KRUG bio samo dio onoga što i danas nazivamo KRUG: jedan UGAO, koji je poslije kao mjera u geometriji nazvan STEPEN(IK) i u jednom punom KOLU sa 360 (KR)UGLOVA ili stepeni.

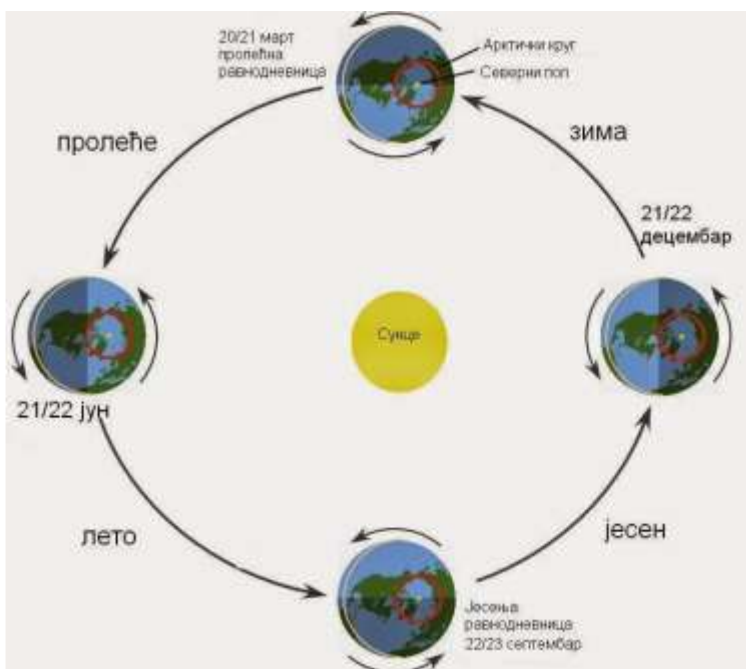
Slovo **O** je KRUG; ono što je graničnom linijom potpuno OKRUŽENO naziva se OKRUG, tj. **O** oko cijelog KRUGA. KRUG je samo skraćeni naziv riječi OKRUG.

Kolo ili točak.

U čemu je razlika između KOLA i KRUGA? KOLO je KRETANJE, ROTACIJA, DINAMIČNOST bilo na zemlji, bilo na nebu, jer je KOLO geometrijsko tijelo. Zato se KOLO zove i TOČAK, jer je TOK kretanje, dok je OKRUG, odnosno KRUG, NEPOKRETAN, FIKSIRAN i STATIČAN jer je samo geometrijska slika.

O "HRISTOVOM MONOGRAMU" CHI-RHO

(H)ora ili vrijeme.

Oj, 'ora, 'ora, 'ora je,
Ustaj, mala, zora je,
Ustaj, mala, zora sviće,
Nahrani piliće!

(Srbska narodna pjesma)

Kad smo raspoloženi, laki i veseli, kažemo da smo *(H)ORNI,* a kad smo neraspoloženi i depresivni, teški i sebi i drugima, tada govorimo da smo NE(H)ORNI.

HORA ('ORA) je vrijeme, sat, ura, čas, pravi momenat.

Prehrišćanski Srbi imali su HORSA, boga Sunčevog vremena. Stari Egipćani su istog boga zvali HORUS. Na persijskom SUNCE je HORŠID, u sanskritu HORA je URA, SAT VREMENA, ali je i pola zodijačkog kruga, a to je taman toliko koliko vidimo neba iznad sebe.

U riječima HORS, HORUS, HORŠID i HORA jedan je te isti korijen: **HOR-**. Pogledajmo slova vinčanskog pisma iz knjige Radivoja Pešića *"Vinčansko pismo i drugi gramatološki ogledi*":

Gdje prvo nalazimo znak HORE? Zvanično istorijski najstariji znak HORE nalazimo na novcu Ptolemeja III (Ptolemy III Euergetes) koji je iz grčke (?) dinastije Ptolemeja vladao Egiptom od 246 - 222. g. st. ere:

Ptolemy III
Chi-rho between the legs of the eagle

Znak HORE (samo bez kruga) na novcu Ptolemeja III (3. vijek st. ere). Zašto je ovdje ORAO? Pogledajmo: H-ORA-O.

Ptolemeji su u Egipat uveli kult SERAPISA. Otkud SERAPIS kod Ptolemeja? Od SURBANA iz zoroastranizma (*Serapis* u Egiptu je *Sarapo* u Baktriji).

Ko je bio BOG SURBAN ili, kako mu još ime pišu, ZURVAN? SURBAN je bio BOG SUNCA, VLADAR SUNCA. SURBAN je i SERAPIS, jer sanskritsko SURATI (SUR) znači VLAST, UPRAVA. Sanskritsko SURATI, SUR takođe znači SJAJ, a sanskritsko SURATI,

ili SUR znači i VRHOVNA NADLJUDSKA MOĆ. Sanskritsko SURYA je SUNCE. Sanskritsko APUSA znači VATRA. Sanskritsko APUSA srodno je egipatskom iAPIS isto kao i filipinska riječ APOY što znači VATRA. Sanskritskog SUR je isto kao i srbsko ZUR ili ZER koje je prešlo u SER, te je kombinacijom ovog SER i egipatskog APIS nastalo SERAPIS. Tako vidimo da je znak HORA posvećen SERAPISU, odnosno SURBANU (ZURVANU) iz zoroastranizma, a ZURVAN je niko drugi do AHURA MAZDA.

Ko je AHURA MAZDA? AHURA MAZDA JE GOSPOD I NAJVIŠI DUH, SVJETLOST I MUDROST. Sanskritsko AHURA znači VATRA U STOMAKU, UNUTRAŠNJA VATRA, a starosrbsko AZ HURA znači JESAM HURA, tj. JESAM VRIJEME.

A šta znači MAZDA? Riječ MAZDA oblikom je najbliža grčkoj riječi MAZA (μάζα) što znači MASA, TIJESTO, LOPTA. I šta je VASELJENA do MASA MATERIJALNOG TIJESTA U OBLIKU KUGLE. I kažu etimolozi da MASA (MAZA) najvjerovatnije potiče od praindo-evropskog korijena *MAG. Sanskritsko MAGGATE (MAGG) znači KRETANJE, POMJERANJE, a latinsko MAGNIFICUS znači VELIČANSTVEN, UZVIŠEN.

Svako KRETANJE u fizici je povezano sa VREMENOM, a SURBAN ili ZURVAN je BOG BESKONAČNOG VREMENA. Dakle AHURA MAZDA znači JESAM VRIJEME VASELJENE, i to je ujedno i BOG SURBAN. On je OSA SVIJETA (axis mundi) i BOG VREMENA, tj. BOG HORE.

Crkveno “predanje” da je car Konstantin “sanjao” ovaj znak pred odlučujuću bitku sa Makscentijem obična je laž. Vrijeme hriscanstva skoro je isteklo a istina Istine izlazi na vidjelo, jer Bog reče: "Kazaću skriveno od postanja svijeta."

GNa gornjoj slici je “ranohrišćanski Hristov monogram" iz rimskih katakombi: i ovdje grčkim pismom piše XOPA (HORA), tj. VRIJEME. Ispod je već iz rimskog zvaničnog hrišćanstva gdje su zamijenili mjesta slov ***O*** *i* ***A*** *da izgleda biblijski kao “Alfa” i omega”.*

VAJRA

Sumerski cilindar i božanstvo sa vajrom.

VAJRA je gromovito vatreno oružje Indre, vedskog Boga nad bogovima. Sanskritska riječ VAJRA složena jod dvije riječi: VAJ + RA. Riječ VAJ (skraćeni oblik od "vajayati) znači TVRD, JAK. Riječ RA znači SUNCE, VATRA, OGANJ.

SRETENJE

Sretenje je dan simbol susreta zime i proljeća.

Srbsko narodno vjerovanje je da se na SRETENJE (BOGOSRETENIJE) susreću zima i proljeće i ako tog dana bude padanja kažu da će zima biti duga, a ako bude sunčano onda će biti rano proljeće.

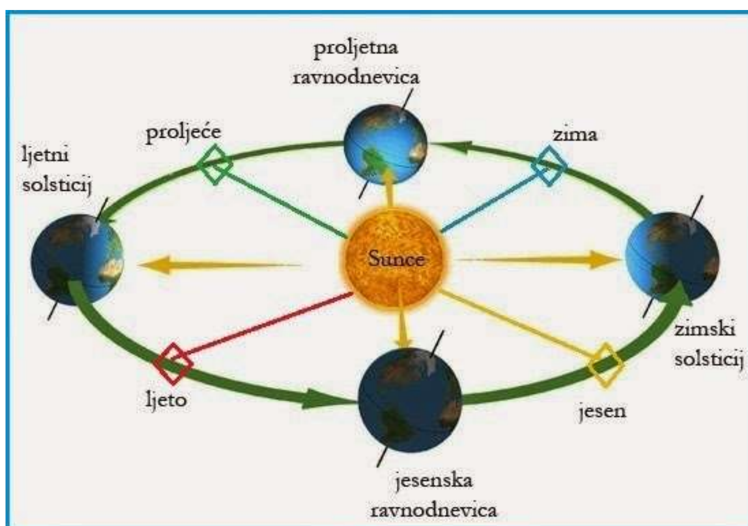
Praznik SRETENJE crkva slavi se 2. februara julijanskog kalendara, 40. dan od Božića. Crkva govori da je SRETENJE uspomena na 40. dan od Hristovog rođenja kad je, kažu, po judejskom zakonu Bogorodica morala odnijeti Isusa u hram, posvetiti ga Bogu i radi svog očišćenja dati sveštenicima jagnje, golupče ili grlicu da prinesu krvnu žrtvu na oltar.

Božić je 25. decembra julijanskog kalendara. Tog 25. decembra početkom hrišćanske ere bio je zimski solsticij na prvi dan zime. Tada su prehrišćanski Srbi slavili rođenje Malog Boga Božića Svarožića, a hrišćanska crkva u taj dan postavila je rođenje Isusa Hrista.

Sad pogledajmo ovo: pošto se kroz julijanski kalendar svakih 128 godina Sunce pomijera za jedan dan unaprijed (na niži datum) danas zimski solsticij i prvi dan zime pada na 9. decembar julijanskog ili na 22. decembar gregorijanskog kalendara. Kao svoj praznik crkva je SRETENE ozvaničila sredinom 6. vijeka u vrijeme cara Justinijana kad se zimski solsticij sa 25. Decembra već bio pomjerio na na peti dan ispred tog dana, što znači da je sredinom 6. vijeka zimski solsticij i prvi dan zime bio 20. decembara julijanskog kalendara. Od tog 20. decembra do Sretenja 2. februara je 45 dana i u to vrijeme bila je to sredina zime, jer je tada od SRETENIJA do kraja zime preostajalo još 45 dana (u naše vrijeme 45. dan od početka zime je 4. februar greg. ili 22. januar julij. kalendara). I kao dan sredine zime, vidimo da je i SRETENJE bio vremenski praznik srbskog prehrišćanskog kalendara. Pa se pitam: da li

bi hrišćanstvo uopšte postalo da nije bilo srbske pre-hrišćanske vjere iz koje je hrišćanstvo kopirano?

Ako uzmemo stari srbski prehrišćanski kalendar sa 4. februarom kao danom SRETENJA, pogledajmo kako danas stoje nebeske kalendarske prilike:

Današnji prirodni srbski kalendar: u sredini jeseni je MITROVDAN (žuta boja), u sredini zime je SRETENJE, u sredini proljeća je JURJEVDAN (zelena boja), u sredini ljeta je MIROROSNA MARIJA (crena boja). Treba napomenuti da se sa praznikom MIRONOSNA MARIJA završava ciklus VREMENSKIH SVETACA.

Prirodna zbivanja srbskog narodnog kalendara opominju Srbe da ne odbacuju julijanski kalendar, jer im je Božji znak vremena.

STEĆCI KOD GRUŽE

U selu Zabojnica kod Gruže nalazi se staro groblje sa stećcima stubovima, oblikom sličnim stećcima u Rajačkim Pivnicama kod Negotina. Po svemu sudeći i ovi stećci su iz 19. vijeka.

Sunčevo drvo života sa godišnjim dobima.

Do sad smo vidjeli mnoštvo dokaza da su Srbi skoro do 20. vijeka čuvali dvovjernu krestjansku pravoslavnu vjeru, čuvali znanje i simbole svojih predaka od vremena praroditelja Noja, Jafeta, Gomera, Torgame i Taura skoro sve do danas.

Preživješe preci naši prehrišćani milenijume trpeći plemenske ratove, najezde hordi i svakakvih carskih i krstaških vojski, preživješe dvovjerni Srbi krestjani progone Nemanjića i Turaka i grčkih vladika u vrijeme Turaka, preživješe i strašne vatikanske genocide, a eto

danas ih nestaje u bezbožnom i svakom zlu predanom nemanjićko ortodoksnom svetosavlju. Biće svašta, Srbi, što još bilo nije!

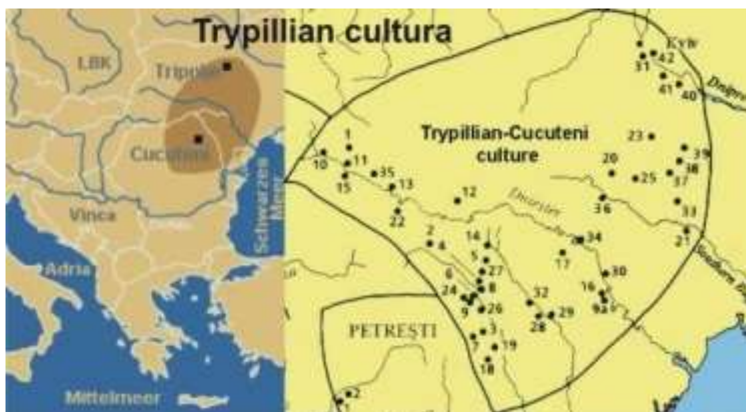

Sunčevo drveto života.

Stilizovano Sunčevo drvo života stoji na duplom stepenasto-piramidalnom simbolu koji je simbol zemaljske visine. U centru krsta je romboidni simbol neba. Sa svake strane iz centra krsta izbijaju po tri svjetlosne zrake kao simboli trajanja svakog godišnjeg doba.

SOLARNI SIMBOLI TRIPOLJSKE KULTURE

Zona tripoljske (kukuteni) kulture (oko 4000 -3000 god. stare ere).

Trypillia

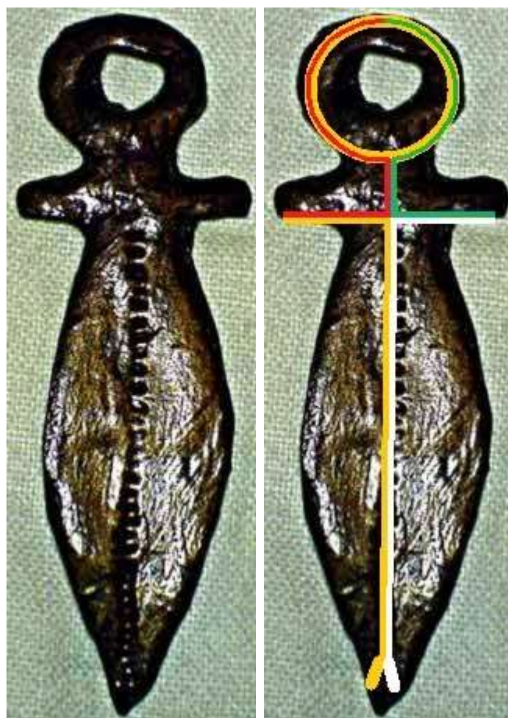

Terrae Antiqvae

Simboli Sunca, godišnjih doba i godine (tripoljska kermika).

Antropomorfni prikaz godine sa godišnjim dobima: jesen (žuta boja) sa zimom (bijela boja). Mjesto gdje se sastaju jesen i zima je zimski solsticij i prvi dan zime. Zeleni kružić na liniji ***E-W*** *(nebeski ekvator) je proljetni ekvinocij i prvi dan proljeća, a žuti kružić na lijevoj strani je jesenji ekvinocij i prvi dan jeseni. Glavu čini ljetni solsticij i prvi dan ljeta kad proljeće prelazi u ljeto (crvena boja).*

Životvorni Sunčev krst (ank) sa godišnjim dobima. U dnu je zimski, a u vrhu (glava) je ljetni solsticij. Od zimskog do ljetnjeg solsticija su podioci vremena (Sunčeve ljestve).

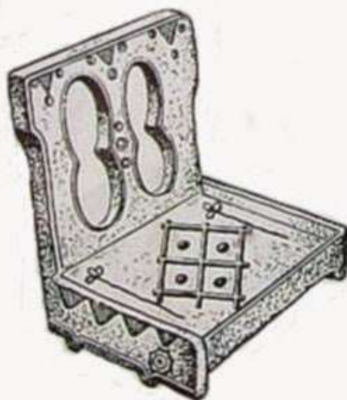

Sunčani krst godine i godišnja doba sa zimskim i ljetnim solsticijem.

Šarena jaja tripoljske kulture bila su simbol vaskrsenja prirode u proljeće (ništa novo pod Suncem).

Cultura
Cucuteni
Trypillians
5400-2700 a.C.

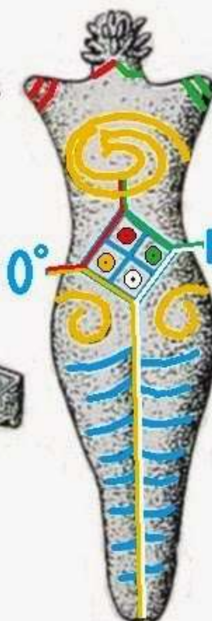

Terrae Antiqvae 2008

Cultura
Cucuteni
Trypillians
5400-2700 a.C.

Terrae Antiqvae 2008

Solarni simboli

Na slici sa prethodne strane je antropomorfna figurina Venera i njenog prestola. Na pasu je prozor kuće Sunca sa godišnjim dobima. Nula stepeni je nebeski ekvator. Ispod nebeskog ekvatora je Sunce jeseni i zime sa po 9 podioka računajući podioke od ekvatora. Znači da su računali vrijeme po 10 dana, te im je jedno godišnje doba trajalo 90 dana, dva godišnja doba 180 dana, a cijela godina 360 dana. Da li su i kako dodavali jos onih 5 dana za cijelu godinu od 356 dana, iz ovog ovdje ne možemo znati.

SIMBOLI NA NIŠANIMA I PORIJEKLO BOŠNJAKA

Koplje pokazuje podizanje Sunca ka Vidovdanu i Svetovidova ruka blagoslova (motiv na stećku nišanu). Klesar, ili neko drugi, dosjetio se kako da prikaže motiv krstjanske preislamske vjere, te je umjesto podignute Svetovidove ruke, kao na mnogim stećcima, samo uklesao rozetu kao simbol Sunca).

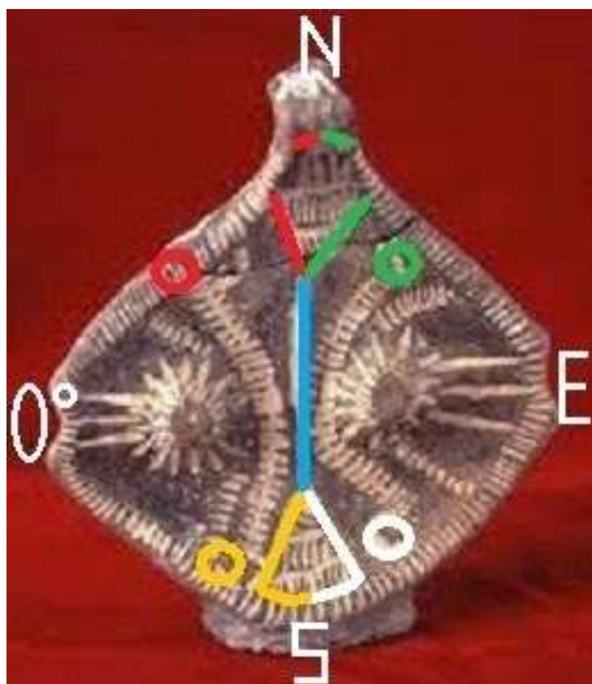
Po simbolima na srednjevijekovnim stećcima nišanima jasno je da su prvi muslimani u Bosni prethodno bili dvovjerni krestjani Srbi.

Koplje sa stilizovanom Svetovidovom podignutom rukom mira i blagoslova.

ČUVARI DREVNOG KALENDARSKOG ZNANJA

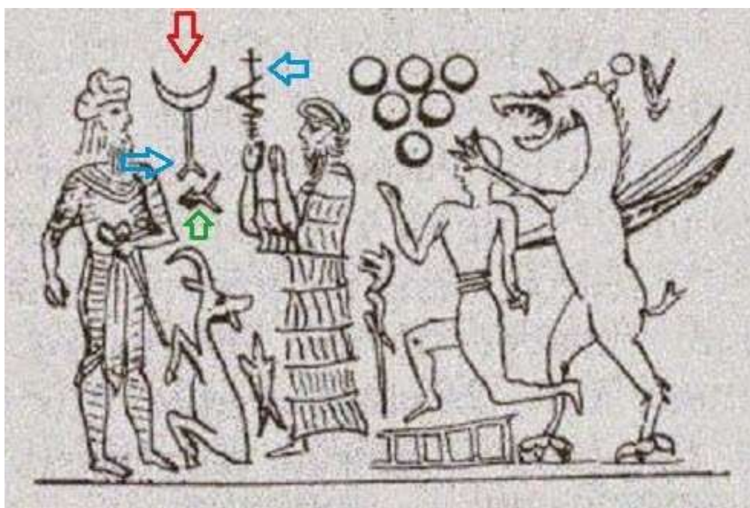

Praistorijska figurina iz okoline Kladova: bijela boja označava zimu, zelena proljeće, crvena ljeto i žuta jesen (slike na prethodnoj strani).

Kod slova **S** (jug) je zimski solsticij, dan u kojem prestaje jesen i počinje zima, a ispod slova **N** (sjever) je ljetni solsticij kad prestaje proljeće i nastaje ljeto.

Slovo **E** označava istok, a **0°** je nebeski ekvator. Dva oka su proljetni (desno) i jesenji ekvinocij (lijevo).

Crtice okolo su simboli dana, a unutra su Sunčeve ljestve od početka zime do kraja proljeća sa jedne i od početka ljeta do kraja jeseni sa druge strane.

Hetitski pečat (2000 -1500 g. st. ere).

Na hetitskom pečatu je nebeska soha: crvenom strelicom u vrhu je obilježen Sunčev nebeski presto o ljetnom solsticiju (prvom danu ljeta), kojeg zbog izgleda mnogi pogrešno tumače kao polumjesec. Od tog prestola vodi vertikalna linija nebeskog pravca ka račvastom znaku zimskog solsticija i prvom danu zime. (u dnu). Trostruki znak obilježen zelenom strelicom je

objašnjenje da se u račvastom dijelu zimskog solsticija susreću dva godišnja doba (dva kraka) i momenat od kojeg Sunce počinje da se penje ka sjeveru prikazan je trećim krak okrenutm uvis.

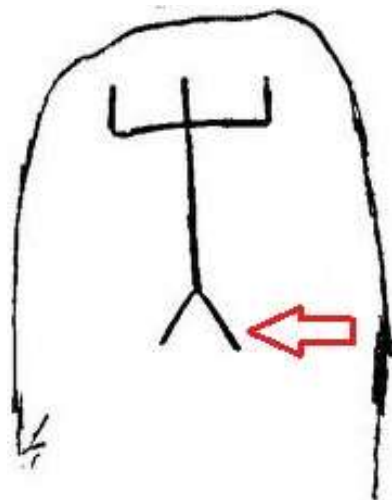
U desnoj ruci božanstva sa desne strane je žezlo na kojem su u dnu Sunčeve nebeske ljestve, zatim znak oblika slova **E**, sto je linija nebeskog ekvatora u pravcu istok-zapad. To je simbol proljetnog i jesenjeg ekvinocija.

Na vrhu vertikale je krst prvog dana ljeta kad je Sunce na najvišoj tački zenita, tj. na nebeskom prestolu o ljetnom solsticiju.

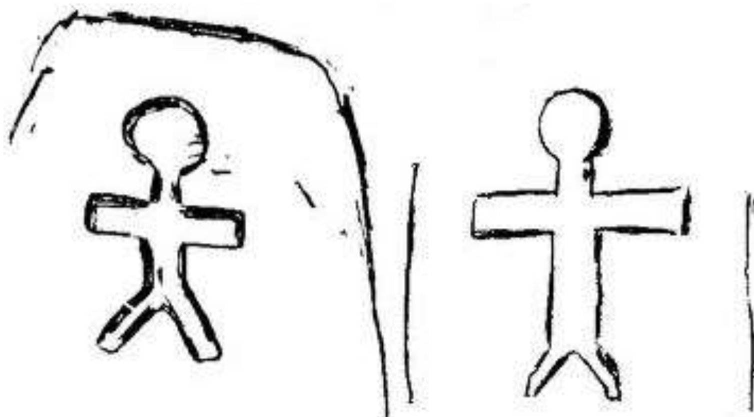

Ovo su rašak i preslice (rašak je označen strelicama). Zove se "rašak" po račvastom dijelu na jednom kraju ("Ra" je najstarije ime Sunca), ali i po Sunčevoj simbolici: plavom strelicom obilježen je zimski

solsticij i prvi dan zime kad se susreću jesen i zima, a na suprotnom kraju je ljetni solsticij i prvi dan ljeta kad se susreću proljeće i ljeto.

U dnu stećka je simbol sa istim značenjem kao na rašku: zimski solsticij (Borci, Konjic).

"Ra" kao motiv na stećcima (lijevo: Hudovo, Konjic; Kovačići, Nevesinje).

Nebeska soha kao motiv na stećku nišanu: u dnu je Sunce na nebeskom prestolu juzne tačke neba na dan zimskog solsticija, a u vrhu na prestolu najvise tačke ljetnog solsticija.

KRSTOVDAN I BOGOJAVLJENJE

Znajući da je crkva sve svoje paznike podesila prema srbskom prehrišćanskom kalendaru i na mjesto prehrišćanskih praznika ubacila svoje praznike, lako je rekonstruisati prehrišćanske praznike i njihovo značenje u srbskoj prehrišćanskoj vjeri.

Prehrišćanski Srbi bili su poklonici Sunca i Boga Sunca. Krst im je bio sveti Božji znak posvećen Suncu i Bogu i kao takav znak krst je imao svoj praznični dan u prehrišćanskom kalendaru pod imeno **Krstovdan**.

Primanjem hrišćanstva i nestankom sveštenstva srbske prehrišćanske vjere, narod je prestao pratiti mnoga vremenska zbivanja u prirodi vezana za prehrišćanski kalendar. Tako su i kalendarski praznici uglavnom ostali u hrišćanskim kalendarima "zaleđeni" na datumima gdje su bili početkom hrišćanske ere ili u vrijeme njihovog ubacivanja u crkveni kalendar.

Tako je bilo i sa Krstovdanom i Bogojavljenjem koji su ostali na datumima 5. i 6. januara julijanskog kalendara. Treba napomenuti i to da je hristijanizacijom u krstjanskom srbskom dvovjernom hrišćanstvu Krstovdan posvećen Isusovom krštenju, a Bogojavljenje je posvećeno početku Isusovog trogodišnjeg propovijedanja jevandjelja.

Zvanična SPC, kao grkoortodoksna crkva, ne priznaje ovaj srbski Krstovdan za dan Isusovog krštenja, niti ga liturgijski obilježava, već za taj dan priznaju dan Bogojavljenja po običaju grčke crkve (grciziranje Srba ne prestaje od Nemanje i Svetog Save).

Po astronomskom zbivanju sideralnog julijanskog kalendara znamo da je početkom hrišćanske ere zimski solsticij sa prvim danom zime padao na 25. decembar. Kod prehrišćanskih Srba to je bio dan posvećen rođenju Malog Boga Božića Svarožića, tek u četvrtom

vijeku i vlade cara Konstantina crkva je taj dan ozvaničila za dan rođenja Isusa Hrista.

I sad gledajmo: od zimskog solsticija tog 25. decembra do Krstovdana na 5. januar je 12 dana razmaka, a Bogojavljenje pada na 13. dan od 25. decembra.

Da vidimo šta nam današnje astronomske prilike pokazuju mjereći dane od datuma današnjeg zimskog solsticija i prvog dana zime?

U naše vrijeme zimski solsticij i prvi dan zime pada na 21-22. decembar gregorijanskog kalendara. Kad od tog dana odbrojimo 12 dana, dođemo do 3. januara gregorijanskog kalendara, a 13. dan od tog 22. decembra je 3-4. januara. To je vrijeme sredine 4. vijeka kad je zimski solsticij bio 3-4. januara.

Da smo ostali u svojoj prehrišćanskoj vjeri ili da hrišćanskom vjerom pratimo nebeska zbivanja po godišnjim dobima, Božić bi nam bio na zimski solsticij 22. decembra, Krstovdan 3. januara, a Bogojavljenje 4. januara gregorijanskog, odnosno 9, 21. i 22. decembra julijanskog kalendara i to bi bio pravi sklad vjere i Božijih zakonitosti u vremenu godine.

KRSTOVDAN I KALENDAR CRKVE

Nakon božićnjeg pozdrava "Mir Božji, Hristos se rodi" i otpozdrava "Vaistinu se rodi", na dan Krstovdana srbski narod se pozdravljao sa "Hristos se krsti", a otpozdrav je "Vaistinu se krsti". U srbskom narodu Krstovdan je danas kao uspomena na dan kad je Jovan Krstitelj kristio Hrista u Jordanu. Sutradan, na dan Bogojavljenja, pozdrav je "Hristos se javi", a otpozdrav "Vaistinu se javi”, pa od Bogojavljenja do Jovanjdana pozdrav je bio “Hristos se javi”. Tako su se pozdravljali i tako čaše nazdravljali sve dok ne prođe praznik "Sv. Jovana Krstitelja". Ortodoksna crkva, dakle i SPC, ne

prazniju Krstovdan. U srpskom crkvenom kalendaru Krstovdana nije bilo sve do 20. vijeka, a ni danas nije “crveno slovo” i na ovaj dan nema Liturgije. Krstovdana nema ni u jednom kalendaru Vukove “Danice”, a današnje crkvene kalendare upisali su Krstovdan samo radi naroda, jer većina naroda tog dana posti.

ІАНУАРІЙ имѣетъ 31 день.

П	1	Обрѣзаніе Господне.	13	Іларіа.
В	2	Сілвестра Папы Р.	14	Феликса.
С	3	Малахіа и Гордіа.	15	Мавра.
Ч	4	Соборъ 70 апостолъ	16	Ісуса имя.
П	5	Ѳеопемпта и Ѳеоны.	17	Антоніа.
С	6	Богоявленіе Господ:	18	Пріски дѣв:
Н	7	Іоанна крестителя.	19	Маріа.
П	8	Георгіа и Емиліана.	20	Фаб: и Себ:
В	9	Полvевкта мучен:	21	Агнес: дѣв:
С	10	Григоріа Еписк: Нис:	22	Вінценціа.
Ч	11	Ѳеодосіа преподобн:	23	Заручен: М.
П	12	Татіаны мученицы	24	Тімоѳеа.
С	13	Ермvла и Стратон.	25	Обр: Павла.
Н	14	Саввы Арх: Сербск:	26	Поликарпа.

Crkveni kalendar za 1834. godinu: na dan 5. januara nema Krstovdana (Vuk. S. Karadžić, Danica, Zabavni za 1834).

I sad pitanje: zašto narod posti na netradicionalni i necrkveni praznik Krstovdan? To je uspomena na 12 dana od 25. decembra i prvog dana zime do 5. januara sa početka hrišćanske ere, kad su Srbi bili u svojoj staroj vjeri. Tih 12 dana simbolično su predstavljali 12 mjeseci nove nastupajuće godine Mladog Koleda i da bi utvrdili vjeru u boljitak nastupajućih 12 mjeseci nove godine, zadnji 12. dan bio je posni Krstovdan, dan posvećen čuvenom srbskom Časnom krstu.

RIJEČ-DVIJE O SIMBOLICI HRAMA NA VRAČARU

Neki dan čitam o novom hramu na Vračaru. Obratio sam pažnju na detaljni opis glavnih ulaznih vrata: širina 3,9 i visina 6,1 metara. Dvije strane po 3,9 i dvije po 6,1 m daju 20 m ili 2000 cm = 31,49606299 svetih lakata i to je obim vrata (broj Pi = 3,14...)

Jedan biblijski sveti lakat (amah) ima dužinu 63,5 cm. Ova mjera je šifra (kod) za izračunavanje mjera prostora i vremena po Velikoj piramidi i nekim građevinama koja su gradili ili grade pripadnici tajnih mistično-ezoterijskih društava.

Mjere vremena računaju se pomoću kodiranih dužina nekog objekta: sveti lakat izražen u centimetrima množi se sa 40.000 - tim dijelom Zemljinog prečnika sjever - jug, tj. množi se sa brojem 31.798,06102 cm, ili 1 dan = 2,466586509 cm.

Po gore navedenom ključu Piramide 31,49606299 svetih lakata je 635,9612204 godina ili 635,9612204 km na tlu zemlje. *"Pirmet"* (koptska riječ za piramidu) znači *"deseti dio")*:

635,9612204 x 10 = 6359,612204 km i to je poluprečnik Zemlje u pravcu sjever - jug, tačno koliko i Piramida tvrdi!

Veliki majstori arhitekture poznaju Piramidin kod, te gradnjom svojih sakralno-memorijalnih objekata kopiraju arhitektu Velike piramide.

Još malo o mjerama Hrama Svetoga Save na Vračaru: površina poda na nivou naosa 3560 m2 (godina ima 356 dana, znači da je podnih 10 m2 simbolika jednog dana godine).

Centralna kupola leži na koti +43,2 m ili 4320 centimetara od tla. Visina pozlaćenog krsta na hramu je 12 metara ili 1200 cm. Na hramu je ukupno 18 pozlaćnih krstova (manji su od 12 metara, ali je važna simbolika broja 18):

12 x 18 = 216

216 x 2 = 432 = 10-ti dio od broja 4320

Broj 4320 je jedan on najvažnijih brojeva ezoterije. Pogledajmo na primjeru Velike piramide koja je visoka 14.765,05019 cm:

4320 x 14.765,05019 = 63,785.016,82 cm = 637.850,1682 m = 637,8501682 km što je 10-ti dio Zemljinog ekvatorskog poluprečnika.

U zapadnim zvonicima ima 4 klateća zvona: za svako godišnje doba jedno zvono. Tu se nalaze i 45 "svirajućih" zvona: pola godišnjeg doba je 45 dana.

Google-Earth pokazuje da je nadmorska visina platoa Hrama Svetog Save na sjevernoj strani 140 m i na južnoj 144 metra. Ako se na to doda visina hrama od zemlje do oltarskog dijela to je 147,65 m nadmorske visine i to je originalna arhitektonska visina Velike piramide. Dakle je sva simbolika mjera ovog hrama ista kao i kod sakralnih objekata drevnih nehrišćana.

VRT

Vrt

Danas samo u srbskom i slovenačkom jeziku postoji riječ *vrt*. U narodnom govoru kaže se i *vrto* (za one koji ne znaju šta je *vrt* ili *vrto*, sinonim ove riječi je riječ *bašta*):

"**vrt** m (1451, Baška, Vuk, zapadni krajevi, slov. *vrt*, gen. *vŕta*} '1° gradina, bašta, basca, perivoj, bostan, ćipur, džardin, trap, 2° toponim *Vrt (Skaljari), Markov, Družin vrt (Stoliv)'.* Nalazi se još u stcslav. *гЬІъ*. Izvedenica na *-ište vftište Ά* (Bělic, upor. slov. *vrtišče*) 'kupusište' i bug. *vrăt*, pl. *vrtove* i *vort* 'gradina' dokazuje da je *vrt* bio nekada raširen na čitavom slavenskom Balkanu i da je u toku vremena riječ bila na istoku istisnuta gotovo posvema od augmentativne izvedenice *gradina* (v.) i od brojnih posuđenica. Leksikologijska je porodica brojna. Od priloške sintagme *po vrtu* kol. na *–je* povrće n (Vuk) = slov. *povr'tje* 'zelen f, zerzevat' i *vrtjè* 'Gartenwirtschaft', *povŕtaj* m (Bella, Voltidi) 'isto'. Pridjev na *-ьп > -an povrtan* (Belostenec, Stulić, slov.) 'onaj koji se nalazi po vrtu', slov. vrtěn, poimeničen na

-iça pòvrtnica f (Belostenec, Jambrešić, Voltiđi, Lika, ŽK, slov.) ‘rotkva’, pridjev *povrtvr̂tničan*, na *-jak povrtnjak* (Šulek)…” (1)

U *vrtu raste povrtalje* ili *povrće,* koje još zovemo *zelen,* jer je *zeleno.* Pogledajmo kako se *zelen* kaže na nekim evropskim jezicima:

katalonski: *verd*,
francuski: *vert*,
galicijski: *verte*,
talijanski: *verde*,
portugalski: *verde*,
rumunski: *verde*,
španski: *verde*

Sve ove riječi nastale su od srbske riječi *vrt,* jer su i svi ovi narodi nekad bili plemena Srba*.*

Šta je osnovno značenje riječi *vrt*? *Vrt* je *vrtlog*, *vrtenje*, *okretanje: kolovrt!* Da je to tačno svjedoči nam i englesko *convert* što u osnovnom značenju znači *obrnuti*, a nastalo je od starofrancuskog *convertir*.

Etimolozi pretpostavljaju da je ovo starofrancusko *convertir* nastalo od iskvarenog latinskog *convertire* koje je, govore pretpostavljajući, dalo latinsku riječ *convertere* sa značenjem *okrenuti se okolo*, *preokrenuti se,* pa vele da je *convertir* sastavljeno od dvije riječi: *com-,* što znači *zajedno,* i riječi *vertere* sa značenjem *okrenuti*, *obrnuti.* Ali, nije tako: starofrancusko *convertir* je sastavljeno od dvije riječi srbskog jezika: *kon-vrt*. Pogledajmo:

“**konđa** f (Vuk, Šumadija) ‘ubradač, povezača udate žene’ — (sa disimilacijom *nd > ng*) *konjga* (Srbija, Valjevo, Mačva, Šumadija) = (sa nejasnim t < k) *tünjga* (Vuk, Baranja) ‘ženski potkapak od krpe oko kojeg se veže ubradač’; …” (2)

Sta je *konđa*? To je *povezača*, dakle ona *povezuje*. U riječi *konđa* korijen je *kon-.* Taj isti korijen nalazimo

u srbskoj riječi *konac i konačano. Konac* služi za spajanje, a *konačno* znači *završeno, potpuno.* Tako starofrancusko *convertire* označava potpuni *obrt*, potpuni *vrt*: *kon-vert-ire* gdje je *con-* srbski korijen *kon-*, a *–vert-* je od srbskog *vrt*, tj. *obrt* (*-ire* je samo sufiks). Svemu ovome nalazimo potvrdu u sanskritu: sanskritsko *kun-ayati* (skraćeno *kun)* znači *zatvoriti*, a to isto znači i sanskritsko *kunita.* U srpskom *kon-,* u sanskritu *kun isto* kao u srpskom *volk* i *vuk.*

Dakle je srbski korijen *kon-* u riječi *konačno* istog značenja kao i sanskritski korijen *kun-* u riječima *kuna-yati (kun)* i *kunita*, jer kad je nešto *konačno,* onda je krug (ciklus) *zatvoren.* Tako je *vrtača* zatvorena sa svih strana. Sinonim nazivu *vrtača* je *dol* ili *dola,* a sanskritsko *dola* znači *poseban položaj zatvorenih ruku*, a takođe znači *zavrtjeti*.

Francuski "thé vert" je "zeleni čaj".

I tako je *vrt* mjesto gdje se sadi *zelen*, a *zeleni čaj* na francuskom je *thé vert*, gdje *vert* znači *zelen*. Vrt je uvijek ograđen i zaštićen i u vrtu sve se vrti od sjemenke preko klice i stabljike do cvijeta i ploda i tako se

u *vrtu* kolo *vrti* iz sezone u sezonu, iz godine u godinu (mnoge biljka u *vrtu* sade se sadaljkom kojom se *vrti* tlo).

Grci *vrt* zovu *hortos* (χόρτος). Kažu da je od toga postalo latinsko *horti*, a samo grčko χóρ je *zèlēn, zelje (зеље). Hora (ora)* je vrijeme (*oro* je *kolo (*χορός, gr.), a *Hors* je bio slovenski bog vremena).

I gle: *vrt* je *vrtnja*, *okretanje*, *obrtanje*, dakle c*iklusi*, *vrijeme*, odnosno *Hor*. Sve je povezano i sve liči na to da je i grčko *hortos* (χόρτος) i latinsko *horti* izvedeno od imena Hors, imena nekadašnjeg srbskog boga vremena.

....

(1) Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga III, JAZU, Zagreb, 1973, str. 630.

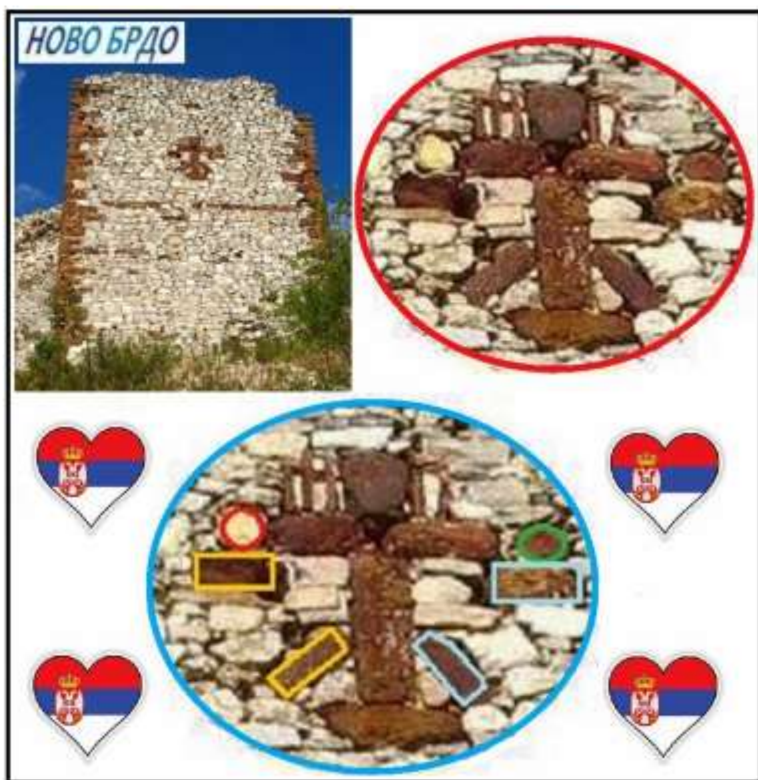
(2) Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga III, JAZU, Zagreb, 1972, str. 138.

KRST NA NOVOM BRDU NA KOSOVU

Po izgledu krsta u kuli tvrđave Novo Brdo jasno je da je krst iz prednemanjićkog perioda, odnosno iz perioda srbskog dvovjernog krstjanstva, pogrešno nazvanog “bogumilstvo”.

To je solarni krst vremena godine i godišnjih doba. Baza krsta je u obliku obrnutog slova **T** koje u tom položaju označava jug i južno nebo. To je krajnja tačka južnog neba koju Sunce dostigne na zimski solsticij i prvi dan zime. Dakle taj dio krsta predstavlja kraj jeseni i početak zime na zimski solsticij.

Dva kamena sa strana oslonjeni su na vertukalu krsta i simboli su jeseni sa jedne i zime sa druge strane (jesen je markirana žutim, a zima plavim), a između njih

Krst u kuli tvrđave Novo Brdo na Kosovu.

je, kao što rekosmo, zimski solsticij.

Istočni dio neba predstavljen je desnim, a zapad lijevim krakom poprečnog dijela krsta. To je linija nebeskog ekvatora u pravcu istok-zapad.

Vertikala krsta je pravac sjever-jug, jer od zimskog solsticija Sunce sa juga počinje da se penje ka svojoj najvišoj tački u zenitu sjevernog neba i tu najvišu tačku dosegne na dan ljetnog solsticija na prvi dan ljeta. Taj dan obilježen je na krstu onim kamenim iznad horizontalnog poprečnog dijela krsta. To je glava godine.

Uz poprečnu liniju postavljena su četiri oblikom i bojom markirana kamena: pored prečke na desnoj

strani je okrugli kamen kao znak proljeća, na lijevoj strani je okrugli kamen kao znak ljeta, a ispod su dva smeđa kamena kao znakovi zime i jeseni.

Pogledamo li pažljivije, odmah izpod prečke sa obje strane vertikalnog dijela krsta nalaze se po tri veća svijetla kamena. To su simboli tri mjeseca trajanja jeseni i tri mjeseca zime.

Uz gornji dio vertikalnog dijela, nalaze se malim latiničnim slovima titlama označene i skraćeno napisane dvije riječi: ih nk sto znači *Isus Hrist Nika*, tj. *Isus Hrist Pobjeda*.

STEĆAK ŽRTVENIK

Stećak žrtvenik sa kolovratima (sa prehrišćanskog svetilišta na obližnjem brdu premješten je u portu Manastira Dobrun kod Višegrada). Strelicama su označeni kanali za oticanje krvi.

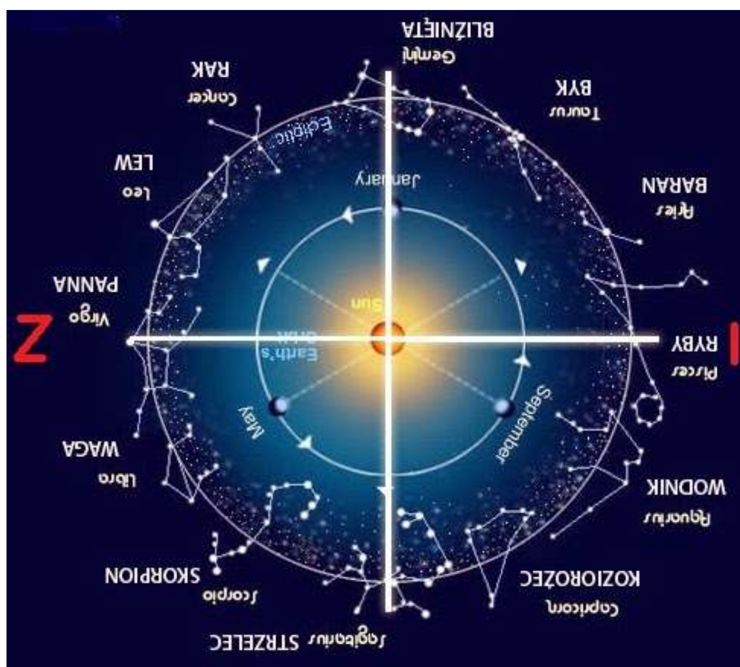
"Čudno klesani kamen u Dobrunu kod Višegrada, poznat kao 'šareni kamen' (Pl. CXV 8) izgleda da je bio

nešto drugo, a ne nadgrobni spomenik. To je mogao biti žrtveni kamen, jer je gornja površina izbrazdana radi oticanja neke tečnosti." (1)

…………………………

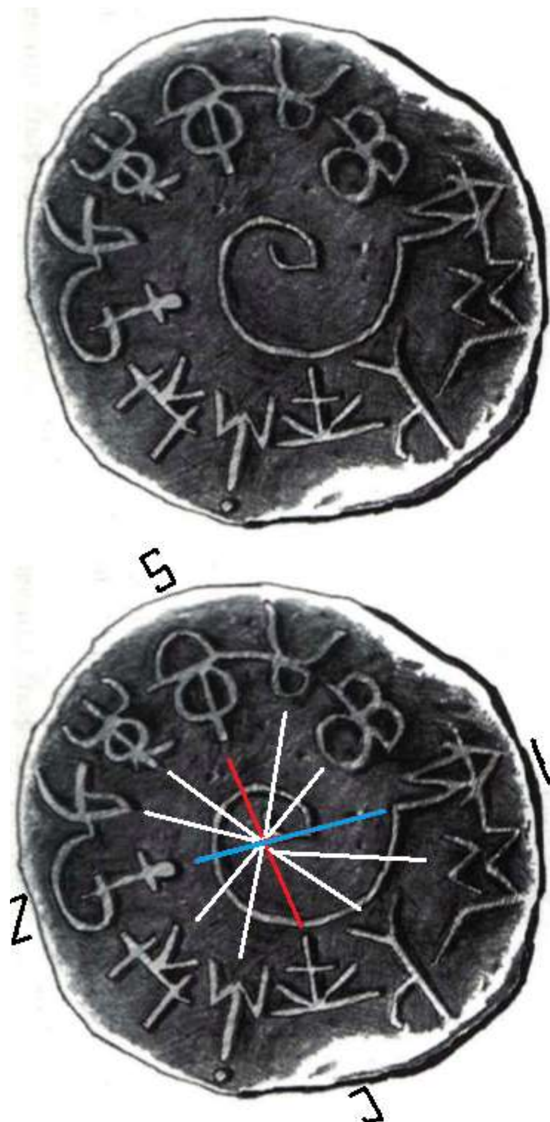
(1) Marian Wenzel, "Ukrasni motivi na stećcima", Sarajevo, 1965, str.426.

NEPOZNATI NOVČIĆ, ZODIJAK I SLOVO K

Krug zodijaka

Nađeni novčić sa zodijakom nema opisa o porijeklu i vremenu. Prava linija je pravac nebeskog ekvatora istok-zapad, a crvena linija je pravac sjever-jug: sjeverno je ljetni solsticij u sazviježđu Blizanci, a zimski solsticij je u sazviježđu Strijelca. Između pravaca ovih linija su godišnja doba sa po tri mjeseca dužine.

Krug zodijaka na novcu iz Rapala.

Proljetni ekvinocij i prvi dan proljeća je u današnjem znaku Ribe (pravac plave linije istočno), te iz tog znaka izlazi Sunčeva spirala ka centru novčića (po tome se vidi da je velika važnost pridavana proljeću).

Jesen je nastajala na zapadnom dijelu pravca plave linije i to je danas znak Djevice (jesenji ekvinocij obilježen je horizontalnim krstom.

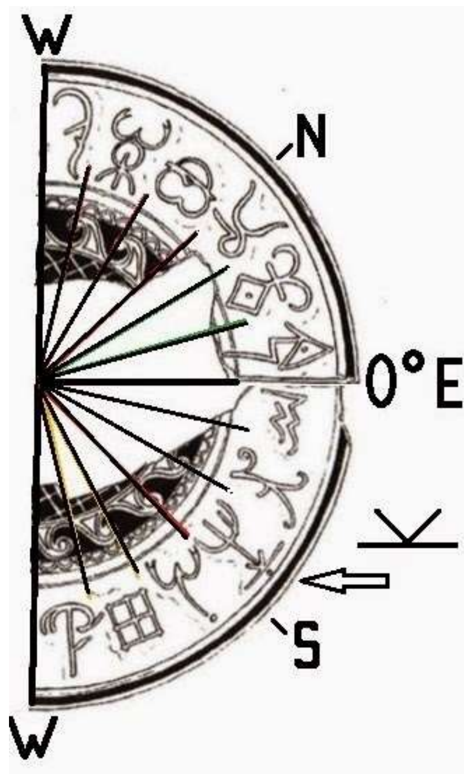
Po mjestu nastanka proljeća i jeseni znamo da je novčić iz vremena pred kraj stare i početka nove ere, jer je od sredine drugog vijeka stare ere proljeće počelo nastajati u znaku Ribe.

Očito je da su nazivi ovih zodijačkih znakova kod naroda i vlasnika novca drugačji nego li danas, jer su i njihovi simboli drugačiji od današnjih, te znak Ribe uopšte ne liči na ribu (današnjim simbolima jedino su slični znakovi Vodolije, Bika i Škorpiona). Znak Bika prikazan je skoro isto kao što se prikazuje i danas.

Iznad znaka Ribe je znak Ovna obilježen krugom **O** i znakom **B**.

Ono što je ovdje vrlo zanimljivo jeste znak Strijelca: horizontalno slovo **K** sa krstom u sredini i, kao što rekosmo, to je zimski solsticij sa prvim danom zime.

Šta dakle predstavlja slovo **K** sa krstom kao znak Strijelca na ovom novčiću sa krugom zodijaka? Predstavlja boga Koleda, srbskog prehrišćanskog boga kraja stare i početkom nove kalendarske godine: stari Koledo umire završetkom stare, a mladi Koledo (Svarožić) rađa se početkom nove kalendarske godine i mladog Koleda predstavlja onaj krst u slovu **K**. To je Svarožićev krst. Skoro isti takav znak imamo na jednom stećku, ali na stećku ovaj znak predstavlja vrijeme ljeta i boga Kupala, jer je u vrhu "krova" stećka i tako označava vrh Sunčevog zenita na ljetni solsticij i prvi dan ljeta.

*Još jedan drevni horoskop sa znakom **K** (porijeklo, mjesto i vrijeme nastanka autoru ovih redova je nepoznato).*

Otkud ovaj novčić na zapadnom dijelu sjeverne Italije? Može biti dio ratnog plijena sa keltskog (srbskog) Balkana ili Panonije, ili ga je tu sa sobom donio neki rimski legionary porijeklom sa tih područja. Ko će to znati, ali je prava šteta što se ne zna šta je prikazano na drugoj strani novčića, jer bi time sve bilo jasno.

STEFAN NEMANJA I KUMIRI SRBA DVOVJERACA

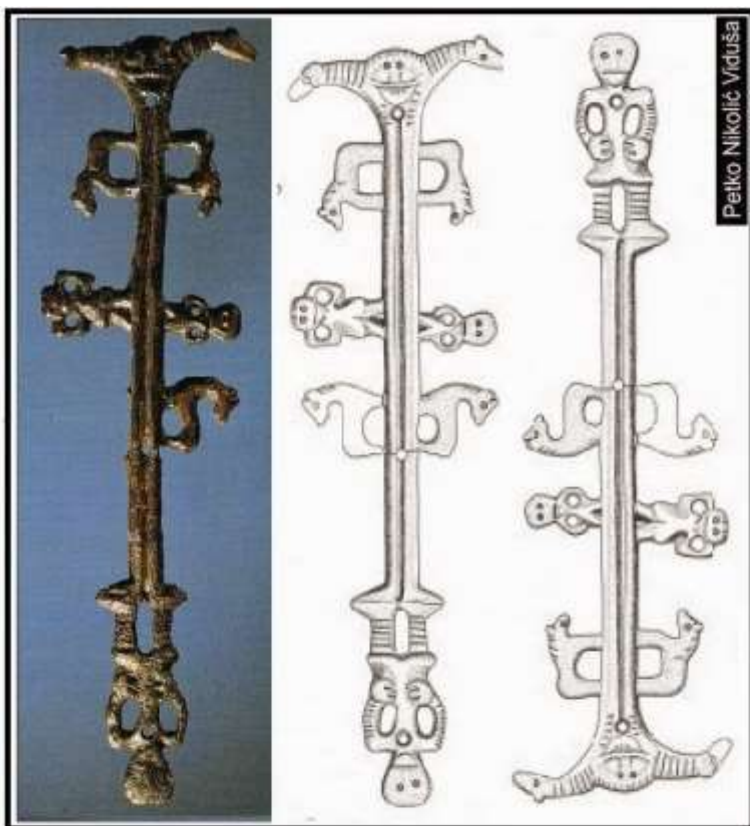
Na svoj sabor protiv krstjana Nemanja dovodi jednu mládu pobjeglu iz mladoženjine kuće i mláda govori Nemanji pred saborom:

“I bih u tih zakonoprestupnikâ, i videh, gospodine,da zaista služe otpadniku od slave božje, samome sotoni. I ne mogui trpeti smrada gluhih kumirâ i mrske jeresi, istrgavši se iz ruke njihove i prebegavši, vapijem državi tvojoj: porazi krstom one koji se bore s nama, da nauče nečastivi neprijatelji kako je moćna vera tvoja, gospodine.” *(Odlomak iz knjige "Žitije Stefana Nemanje" Stefana Prvovenčanog, Glava VI).*

Da li je mlada pobjegla zato sto je mladoženja siromašan, premlad ili star, možda ružan ili slab u krevetu ili ima neku drugu manu pa se mlada za svoju bježaniju opravdava kumirima u mladoženjinoj kuci, to nije ni važno! Važno je da se tu spominju kumiri jeretika.

Pošto imaju kumire, tj. idole, a Nemanja ih smatra jereticima, jasno je da su se radi o krštenim Srbima sa kumirima svoje stare prehrišćanske vjere. Neki u svojoj laži tvrde da su to bili rimokatolici, ali ih u laži hvata Domentijan u svom "Žitiju Svetog Simeona", kad kaže da je tada Nemanja porušio jeretička kapišća. Rimokatolici nisu imali kapišća, već crkve, dok su kapišća srbska starovjeračka i dvovjeračka svetilišta.

Na koricam noža iz Starigrada (Oldenburg, Germany) u dnu je kumir Svarožića. Rupica na grudima je tačka zimskog solsticija kad se rađa Mali Božić Svarožić. Na sredini su dva kumira u horizontalnom položaju, jer tako pokazuju liniju nebeskog ekvatora u pravcu istok-zapad. Jedan od njih je simbol proljetnog, a drugi

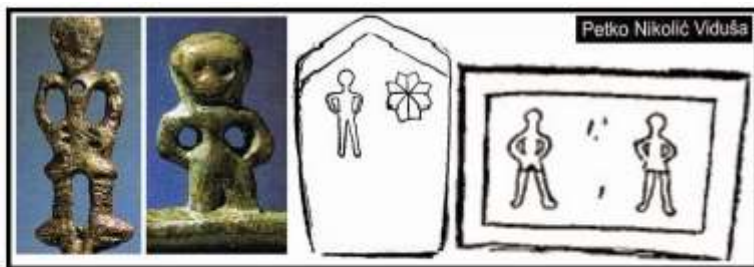
Korice (kanija) noža (artefakt iz Starigrada)

jesenjeg ekvinocija (rupica između njih predstavlja oba ekvinocija).

U vrhu je glava Svetovida, a dvije konjske glave sa strana su u znaku Božijeg žezla: to je vrh Sunčevog drveta života proljeća i ljeta. Rupica ispod brade je tačka ljetnog solsticija i prvog dana ljeta na Vidovdan. Četiri konja (jedan je odlomljen, ali se jasno vidi da je bio tu) simboli su četiri godišnja doba: dva ispod i dva iznad nebeskog ekvatora.Dokazi jasno govore o dvovjerju Srba prenemanjićkog i nemanjićkog vremena.

Kumiri na koricama noža iz Starigrada.

Kumiri iz Starigrada i likovi kumira na stećcima.

ANTROPOMORFNI PRIKAZ GODINE

Keramička figura (Haiti, Taino, Taino Museum)

Sve je jasno: nebeski ekvator (plava), zima, proljeće, ljeto, jesen! Dva oka su Sunce na nebeskom ekvatoru u proljetni (istok) i jesenji ekvinocij (zapad).

Svi ljudi na Zemlji nekad su obožavali Sunce i Boga su vidjeli u Suncu, jer:

"Bog je svjetlost, i tame u njemu nema nikakve."
(1.Jovan.1,1,5)

SUNČANI ORAO SA ČETIRI C (S)

Na indijanskim petroglifima nan a fotografijama na prethodnoj strani *(Writing-on-Stone Provincial Park, Alberta, Canada)* su antropomorfni prikazi Sunca ratnika sa štitovima. Ptica na lijevom štitu ima četiri krila i to su četiri godišnja doba.

Oko ptice su četiri simbola **C** (**S**), što još jednom potvđuje da četiri **C** na srbskom grbu nisu polumjeseci, nego su simboli godišnjih doba.

Glava Sunca iznad lijevog štita ima dva roga: to su proljeće i ljeto. Noge su jesen i zima.

Y = RA

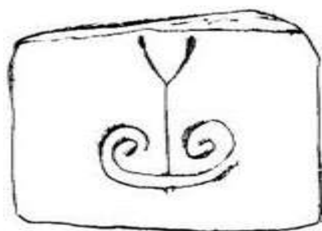

Srebrni novac sa natpisom X(O)RA (Salamis, Kipar, 445-411 g. st. ere).

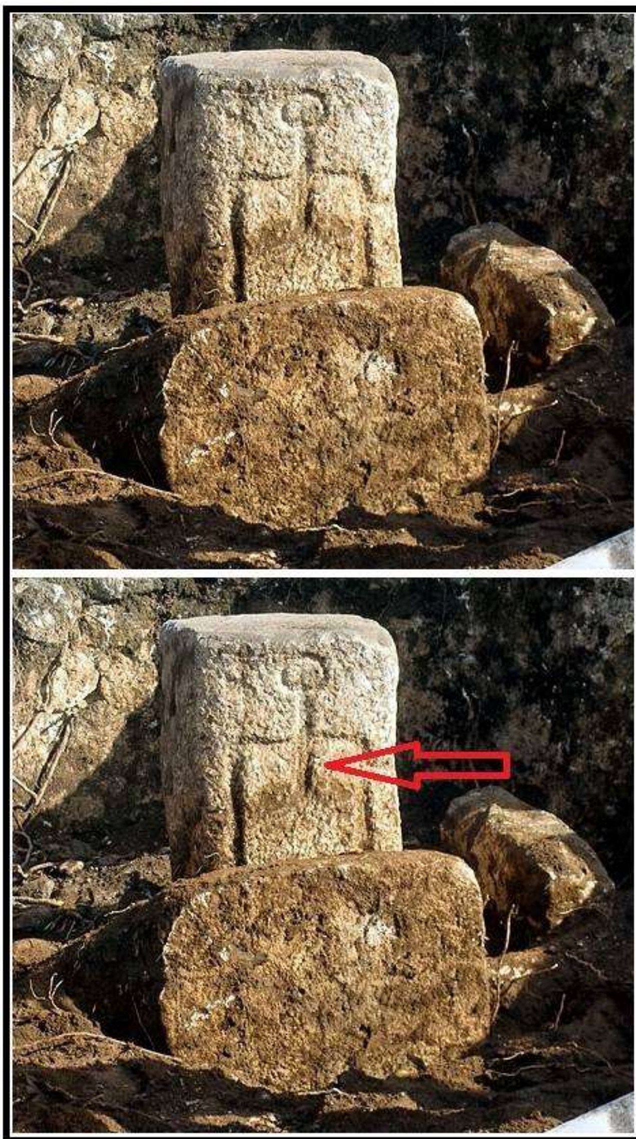

*Simbol **Y** (Ra) na petroglifima sjevernoameričkih IIndijanaca.*

Motiv na stećku: S(O)RA

PETROGLIF IZ KLIČEVA

Petroglif iz temelja crkve Uspenja Presvete Bogorodice u Kličevu kod Nikšića, otkopan sredinom oktobra 2014. godine.

Na petroglifu iz Kličevu kod Nikšića je vrlo jednostavni antropomorfni prikaz. Penis je simbol plodnosti i zimskog solsticija kad Sunce počinje da raste prema sjevernom nebu. Petroglif je iz prehriscanskog perioda, jer na srednjovijekovnim stećcima penis nigdje nije prikazan zbog hrišćanskog moralnog shvatanja ljudi srednjeg vijeka.

…………………………

Fotografija na prethodnoj strani preuzete sa sajta Eparhije budimljansko--nikšićke sa teme "Otkopani ostaci drevne bogomolje u Kličevu kod Nikšića" od 17. oktobra 2014.

SRBI, IZDAJU VAS SRBI

Srbski starovjerci riješili da Dan Sv. Jurja, tj Đurđevdan, slave 23. aprila po gregorijanskom kalendaru. Danas već svako zna da je Jarilo drugo ime Jurja, a Juraj se kod Srba slavi na dan 6. maja gregorijanskog, odnosno 23. aprila julijanskog kad Rimokatolička crkva proslavlja nekog svog Juraja, Đuru; Đurđica i Adalberta.

Umjesto da slave Vidovdan na dan ljetnog solsticija prvog dana ljeta 21. juna, oni ga slave 15. juna na dan rimokatoličkog Svetog Vita. Tako Perundan slave 20. jula po rimokatoličkom kalendaru kad je rimokatolički Sveti Ilija.

Svojim lažima srpski moderni rodovjerci ili "starovjerci", samo nanose zlo istini stare srbske vjere i tako daju svoj doprinos u uništavalju srbskih izvornih korijena i Srbstva uopšte. Dakle, sve je jasno s kim imamo posla!

HRAST JE SVJEDOK VREMENA

Ovaj zavjetni hrast nalazi se negdje u predjelima Stare planine. Po obimu stabla može se procijeniti da je star oko 500 - 700 godina, sto spade uvrijeme izmedju 1300 -1500. godine. Iščupani zavjetni kamen je obilježen crvenom strelicom.

Kameni zavjetnom krst je iščupan i prislonjen na stablo hrasta. Uklesani motiv istovjetan je motivu na srednjovijekovnom stećku sa lokacije Banjdo, Podvelež, Mostar (krst u sredini). Osim NI KA (Hristos pobjedjuje) sa strana uklesanog krsta, natpis na zavjetnom kamenu je nečitak.

I BRKOVI SVJEDOČE

Brkovi na idolu slovenske bronzane fibule isti su brkovima na stećima u Radimlji kod Stoca: pružaju se pravolinijski od uha do uha. Gdje je nađena ova fibula, to ne znamo, ali ono što znamo jest da su na kopči solarni simboli.

Ispod struka idola su četiri orlove glave kao simboli četiri godišnja doba. Božanstvo sa brkovima je simbol Sunca ljetnog solsticija (Svetovid). U dnu je južno nebo sa sedam roščića. To su tri mjeseca jeseni i tri mjeseca zime, a između njih je zimski solsticij.

Brkovi se pružaju horizontalno preko cijelog lica od jednog do drugog uha. Tako niko od ljudi srednjeg vijeka nije nosio brkove, jer da jest, to bi već na nekoj

fresci bilo zabilježeno. Eto i brkovi svjedoče da je i na fibuli i na stećcima predstavljen Svetovid.

Na slici lijevo je slovenska kopča (fibula) za dolamu, tj. ogrtač. Fibula pripada vremenu 6-7. vijeka (buckle, Slavic type, Crypta Balbi, National Roman Museum, Rome). Desno su motivi sa stećaka u Radimlji kod Stoca.

Fibulama su se oko vrata kopčali krajevi ogrtača, plašteva ili dolama. Osim ove praktične primjene, fibule su su svojim sjajem služile i kao ukras, a svojom izradom i motivima imale su zaštitnu ulogu amajlije. Fibula je pokazivala i društveni status svog nosioca, jer nositi zlatnu nije isto kao nositi bronzanu ili bakarnu fibulu.

Svetovid na slovenskoj fibuli.

JURIŠNI POKLIČ “UURAAAA”

Drevni srbski ratni jurišni poklič "huuraaaa" je složenica sastavljena od proste riječi U + RA:

a) U
b) Ra

“U” je prijedlog mjesta, a RA je najstarije ime Sunca. Povik U RA znači U SUNCE. Posto je Sunce svjetlost, a svjetlost je SLAVA, dakle bukvalni povik U RA znači U SLAVU!

Pri jakom poviku, ispred glasa U artikuliše se H, te se umjesto U RA čuje HURA.

NEOLITSKI IDOLI KAO KALENDARI SEZONA

Antropomorfna figurina tripoljsko-kukuteni kulture (4800-3000 st. ere).

Pred nama je ženska antropomorfna kumir-figurina tripoljsko-kukuteni kulture (4800-3000 st. ere). Na prvi pogled figurina je ukrašena "šarama", ali nije tako: šare su kalendarski simboli godine. Objasnićemo kako:

A) pojas (plava boja) je linija nebeskog ekvatora. Odmah uz liniju ekvatora stoje dva kružica koji predstavljaju proljetni (istočno) i jesenji (zapadno) ekvinocij, tj. početak proljeća i početak jeseni. Južno ispod ekvatora u obrnutom trouglu, koji je kao takav simbol ženskog principa rađanja, nalazi se jesenje i zimsko nebo. U danu između njih (vertikalna linija vagine) je zimski

solsticij kad se rađa mlado Sunce i tu je početak nove kalendarske godine.

B) Iznad pojasa, tj. iznad nebeskog ekvatora stoje doba proljeća (zelena) i doba ljeta (crvena boja). Ljetni solsticij i prvi dan ljeta obilježen je kružićem na vrhu figurine, jer tog dana Sunce dostigne svoju najvišu godišnju tačku na zenitu.

C) Noge su podijeljene na po osam dijelova što je ukupno šesnaest dijelova. Potpuni krug godine ima 365 dana (svaka četvrta je prestupna sa 366 dana), a znamo da svaki mjesec ima 30 dana: 30 x 12 = 360 dana.

360 : 16 = 22,5 dana = 1/4 godišnjeg doba, jer jedno godišnje doba ima 90 dana.

- 22,5 x 2 = 45 dana = 1/2 godišnjeg doba,
- 2 x 45 = 90 dana = 1 godišnje doba

Četiri godišnja doba po 90 dana je 360 dana godine. Da se popuni svo vrijeme godine treba još pet dana i to su oni mali kružici u pravcu ramena: pet kružica je preostalih pet dana godine i to je ukupno 365 dana. Kumir je dakle Majka vremena godine.

Figurina žene tripoljsko-kukutenske kulture iz 5500-2750 godina stare ere.

Na stomaku figure je romboidni simbol neba, simbol Božjeg razuma, mudrosti i stvaranja. Ovaj romb podijeljen je na četiri dijela znakom **X**, te znak **X** sa rombom čini prozor vremena. Znak **X** je kreativna Premurdost Božija:

"Krst, **X**, bio je znak Kreativne Mudrosti ili Logosa, Sina Božijeg, Platon kaze: 'On izražava Njega preko

Univerzima u znaku slova **X**’.” (1)

Pošto je to prozor, kroz njega možemo da gledamo u suprotnu stranu izvan našeg prostora. I šta tu vidimo?

Na tom prozoru vidimo dvije kratke horizontalne crtice. To je pravac linije nebeskog ekvatora koji dijeli nebo na istok i zapad. Ta linija je put Sunca od istoka ka zapadu; ona ujedno razdvaja sjeverno od južnog neba, razdvaja vrijeme proljeća i ljeta od vremena jeseni i zime.

Proljeće i ljeto su mjesta začeća, rađanja i života, a jesen i zimska mjesta su suprotna tome. U širem simboličnom smislu horizontalni pravac je granica između nebeskog i zemaljskog svijeta, te tako proljeće i ljeto simbolično predstavljaju nebeski, a jesen i zima zemaljski svijet.

I šta još kroz taj prozor vidimo? Vidimo matericu u kojoj se začinje, stvara i rađa zemaljsko tijelo čovjeka. Tako je materica je svojevrsna kapija između onog i ovog svijeta.

Ali osim zemaljskog tijela, čovjek ima dušu. U duši su razum, sva ljudska osjećanja i savjest. Odakle i kako postaje duša?

Kad kroz prvi uzdah novorođenog djeteta dio Božijeg Duha uđe u čovjekovo tijelo, taj dio Božijeg Duha postaje individualna i slobodna ličnost u vidu duše i čovjek postaje duša živa:

„Bog je Duh.“ (Jovan, 4:24)

"Duh Božji stvorio me je i dah Svemogućega dao mi je život." (Jov, 33.4)

Čovjekova duša je besmrtna jer potiče od Duha Božijeg i zato smi svi djeca Božija.

Zašto se rađamo, zašto živimo i zašto umiremo? Šta je svrha svega toga?

“Nije li čovjek na vojsci na zemlji, a dani njegovi nijesu li kao dani nadničarski?” (Jov, 7, 1)

Rađamo se da služimo u Božijoj vojsci na Zemlji. Božiji vojnik se bori za Božiju istinu, za pravdu i poštenje i pri svemu da je milosrdan. U toj borbi Božiji vojnik može da strada od samoga sebe ako postane protivnik istine, pravde, poštenja i milosti, a može da postrada i od drugih takvih protivnika. Može da strada sve do smrti, ali to je profesionalni zadatak vojnika, jer vojnik samo kroz borbu stiče besmrtnu nebesku slavu:

"Oče, sačuvaj me od ovoga časa; ali zato dođoh na čas ovaj.” (Jovan, 12, 27)

Kad svako od nas odsluži svoj dio vojne službe na Zemlji, naše zemaljsko tijelo umire ovako ili onako, a duša se vraća na nebesa i kakav smo rat vodili, takvu slavu na nebesima primamo. Dakle sve zavisi kakvi smo vojnici bili, kako smo i za koga ratovali: za pravdu, istinu i poštenje i milost, ili za nepravdu, laž, prevaru i nemilost.

I zato, narode nebeski i vojsko nebeska, sjetimo se svoje službe i zadatka radi kojeg smo rođeni na Zemlji i nema drugog pod kapom nebeskom što nas može spasiti, a sve čemu nas mimo toga uče je prevarna laž.

“Savršeni čovjek je Hrist: i Hrist je Bog. Ovo je rodno pravo i sudbina svake ljudske duše. Ovo je učeno u svim najvećim misterijama starine, ali egzoterični zakon hrišćanstva proizašao iz parabola i alegorija u kojima su ova učenja sakrivena od neukihi i neprosvijećenih pripisuju ovo Vrhovno Ispunjenje samo Isusu učinivši to nejasnim ili nemogućim za svo ostalo čovječanstvo. Umjesto toga najveće otkriće ikada otkriveno čovjeku teolozi su postavili spasenje vjerom u ljudski stvorenim vjerovanjima i autoritetu crkve da 'što sveže ili razveže na zemlji, tako i na nebesima'. Zakon je poništen; Pravda zbačena, Zasluga ignorisana, Trud

obeshrabren i sektaštvo, ateizam i materijalizam su rezultat.” (2)

…………………………

(1) Albert Pike, Morals And Dogma, Charleston, 1871, p. 291.

(2) Jirah Dewey Buck, Mystic Masonry, or, the Symbols of Freemasonry and Greater Mysteries of Antiquity [Supplemental Harmonic Series, Vol. V], Chicago: Indo-American Book Company, 1911, p.174.

LITIJA I LITURGIJA

LI
LIT
LITO
LITIJA

Za riječ LITANIJE Patar Skok kaže da je to katolički latinski liturgijski termin *litania* iz 17. vijeka koji je postao internacionalni pojam za niz molitvi, a postanjem je od grčkog λίτανος (litanos) sa značenjem “ponizna molba”. Katolici imaju za to riječ procesija. [1]

Riječ LITANIJE postanjem je od iste osnove od koje su postale riječi LITIJA i LITURGIJA: to je osnova LIT, ista osnova koja se nalazi u ikavskom LITO (leto), LITVA (letva), LITI (vodu), LITICA. U svim navedenim riječima vidimo najmanji zajednički dio LI. Sad to izgleda kao korijen ovim riječima, ali je nekad to bila punoznačna prosta riječ sa značenjem SVJETLO, SUNCE.

LI je u latinskom LĪMO što znači SJAJAN, POLIRAN [2] i to je u riječi LIMUN. LI je u latinskom LĪBER, LĪBĚRI [3] sa značenjem OSLOBODILAC i to bog sunca i plodnosti BAHUS, DOINIZIJE.

LI je nosilac značenja svjetlosti, života i snage. LI je LIK, LICE, LIPOTA. LI je sjajno LIPO LITO. LI je SUNCE. LIK njegov je LICE Sunčevo, LIPOTA LITA, tj

ljepota ljeta. Sunčeva LIPOTA je Sunčev SJAJ, SLAVA Sunčeva, Sunčeva TOPLINA, Sunčevo DAVANJE ZIVOTA. LI je SUNCE sa svim svojim atributima. Toliko o značenju riječi LI u riječima LITIJA i LITURGIJA, a sad idemo na druge dijelove ovih riječi. Pogledajmo:

LI + DI > LIDI > LITI

Šta je DI od kojeg je u govoru postalo TI? DI je DIV, ZEVS, BOG: grčko Δí (DI), Δíα (DIA) znači ZEVS, BOG [4]. Evo grčkim pismom:

ΛΙ + ΔΙ > ΛΙΔΙ > ΛΙΤΙ

Pošto je DI Zevs (Bog), dakle LIDI ili LITI znači LIK BOGA, LICE BOGA, LIPOTA BOGA, SJAJ BOGA, TOPLINA BOGA, ŽIVOTVORNI BOG. Pogledajmo i ove grčke riječi:

- λῇ (LI) = θέλω (THÉLO) = ŽELJA [5]
- λῐτᾰνός (LITANOS) = MOLITI, PREKLINJATI [6]
- λῐταὶ (LITAI) = MOLITVENICI [7]
- λῐταὶ (LITAI) = množina od λιτὴ (LITI) [8]

Pošto su drevni ljudi u liku Sunca vidjeli Boga, Sunce LI, tj. Bog, je davalac života: LI DA, LI DAJE. Kad mu se ljudi mole, mole se molitvom: "LI DAJ!" Od ovog LI DAJ prelaskom **D** u **T** postalo je grčko LITAI (λῐταὶ) sa značenjem MOLITVENICI, a sama molitva je LIDANA od kojeg je LITANA, latinsko LITANIA i grčko LITANOS (λῐτᾰνός), srpsko LITIJA.

Istim putem postala je riječ LITURGIJA:

LI – T - UR- GIA.

LI je SUNCE (Bog), a URGIJATI u srpskom znači POKRENUTI, AKTIVIRATI. Grčko ORGIA (ὄργια) znači TAJNI OBRED, TAJNA BOGOSLUŽBA [9]. Riječ ORGIA ima dva dijela:

OR + GIA (ὄρ + για).

OR (őρ) u ORGIA (őργια) ima isto značenje kao u grčkom ORA (őρα) koje znači VIDJETI, GLEDATI [10], dok GI (γι) u GIA (για) daje značenje GIGANTSKI [11]. Tako ORGIA bukvalno znači TAJNO GLEDANJE GIGANTA, TAJNO GLEDANJE DIVA, TAJNOVITO GLEDANJE BOGA. Takvo i tome slično ritualno "tajnovito gledanje Boga" naziva se u ezoteriji TAJNA ili MISTERIJA.

U srpskom obliku riječi LITURGIJA umjesto grčkog OR je UR, riječ sa istim značenjem kao i OR, jer UR znači SVJETLOST (imamo je u riječima URANAK i UROŠ), a sumersko UR bukvalno znači SVJETLOST. Tako riječ LITURGIJA znači SVJETLOTAJNOVITO VIĐENJE BOGA, SVIJETLOSNO OTKRIVENJE BOGA.

LITIJE i LITURGIJE su religijske MISTERIJE. U obavljanju MISTERIJA postoje propisani rituali, a svaki ritual je skup magijskih radnji kroz koje se, po vjerovanju prvosveštenika i sveštenika (magova, druida, žreca ili vračeva) i vjernika uspostavlja veza s onostranim nevidljivim svijetom i njegovim žiteljima: sa mrtvima, sa svecima, anđelima, sa bogovima ili sa bogom dotične religije.

Danas smo svjedoci mnoštva masovnih litija po Crnoj Gori, litija kroz koje SPC želi ezoterijskom magijskom snagom da obori Zakon o slobodi vjeroispovijesti, odnosno da ezoterijskom magijom pobijedi državnu vlast koja je donijela taj zakon. Novina je što ovo nisu litije kroz njive i žitna polja, nisu to litije za hljeb našušni, već litije za zemaljsku vlast i zemaljska imanja koje crkva naziva svetinjama. Pri tome su prvosveštenici, sveštenici i vjernici SPC prekršili dvije vrlo važne biblijske zapovijesti:

1. "Svaka duša da se pokorava vlastima koje vladaju; jer nema vlasti da nije od Boga, a što su vlasti, od Boga su postavljene. Tako koji se suproti vlasti suproti

se naredbi Božijoj; a koji se suprote primiće grijeh na sebe.” (Rim. 13,1-2)

2. “Podajte dakle caru carevo, a Bogu Božije” (Mt. 22, 17-21)

Šta je carevo, a šta je Božije? Careva su zemaljska blaga, a Božije blago je ljudska duša! Po duhovnim pitanjima duša je Božija svetinja koju čovjek treba da brani. Svjedoci smo crkvene borbe za zemaljska blaga, a kako će to završiti, živi bili pa vidjeli!

....

[1] Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga II, JAZU, Zagreb, 1972, str. 309.

[2] Francis Edward Jackson Valpy, An Etymological Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p. 232.

[3] Ib., p. 227.

[4] Henry George Liddell and Robert Scott, A Greek English Lexicon, New York: Harper & Brothers, 1883, p. 341.

[5] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 369.

[6] Henry George Liddell and Robert Scott, A Greek English Lexicon, New York: Harper & Brothers, 1883, p. 898.

[7] John Groves, Ib., p. 371.

[8] Ib.

[9] Henry George Liddell and Robert Scott, Ib., p. 1069)

[10] John Groves, Ib., p. 423.

[11] John Groves, Ib., p. 124.

LINGAM, LINGO I LINĐO

Jedni od keltskih plemena zvali su se LINI, LINONES, LINGI, LINGONI ili LINGONES. Neki od njih su iz Panonije preko Alpi stigli u današnju Francusku.

Grčki λύκος (LUKOS, LIKOS) = SUNCE [1]. Grčki λύκη (LUKI, LIKI) = SJAJ, SVJETLOST [2].

Grčko ipsilon (**Y**, **υ**) u antičko vrijeme izgovarano kao "**u**", danas se vrijeme izgovara "**i**". Tako λύκος (SUNCE) znači isto kao i λευκό-ς (LEUKO-S): BIJEL. A mi se vratimo LIKOSU sa značenjem SUNCE, i LIKI sa značenjem SJAJ, SVJETLOST. U obe riječi osnova je LI: Gaelik LI je BOJA [3], armoričansko LIU [4].

Gotsko LIUH-ATH i starogornjenjemačko LIOHT znači BLJESAK, SIJEVANJE [5]. Gotsko LIBAN znači ŽIVOT [6].

Anglosaksonsko LĪTA je mjesec JUNI [7]; LIFF je ŽIVOT, POSTOJANJE [8]; LĪGET je BLJESAK, SIJEVANJE, [9]; LĪC je TIJELO, LIK [10].

Staroenglesko LIT, staroislandsko LITR znači BOJA, SVJETLOST [11]. Englesko LINK je BAKLJA [12]. LINK je izvitopereno LINT [12] koje je pojavljuje u LINTSTOCK, stariji oblik od LIN-STOCK [14].

Srpski ikavski oblik od LETO je LITO. U engleskom LINT osnova je LIN, još manji dio je korijen LI-, nekada davno punoznačna, danas već zaboravljena riječ. U bretonskom LIN je MJESEC [15] jer SJA, a LINAZ je zeljasta biljka ŽARA (lat. *Urtica dioica*) [16]. To isto znači i korniško LINAZ [17].

Biljka ŽARA (kopriva) ima VATRU kojom ŽARI, PEČE, dakle LI i LIN u navedenim bretonskim i korniškim riječima upućuju na SUNCE, jer ono istovremeno SJA, ŽARI I PEČE. SUNCE je VATRA, a po VATRENOJ BOJI svojih peraja riba LIPLJAN ili LIPLJEN dobila je ime. Nema sumnje: LI je SUNCE.

Sanskritsko LĪNA znači SPAJANJE, LIJEPLJENJE [18]. Avionska LINIJA spaja dva udaljena mjesta. LI je u srpskom ikavskom LIPAK (ekavski LEPAK) i on SPAJA.

Od Sunca LI idu LINIJE (zrake) koje SPAJAJU Sunce sa Zemljom. Gaelik LIN je LINIJA [19], Bretonsko LININ, armorićanski LINEN, velški LLINYN. Irski LIN je ŽICA, STRUNA [20]. Gaelik LIN znači NIT, KONAC, VLAKNO, PREĐA, LINIJA [21].

Sunce je muški oplodni princip (otac), Zemlja je ženski princip (majka). Spajanjem oca i majke nastaje rod, rasa: LINIJA POTOMSTVA ili po bretonskom LINETH [22], korniški LINIETH [23], velški ILIN, ILINACH [24], gaelik LIN [25], englesko LINEAGE.

Kod južnoafričkog naroda Hottentots VATRA je LILO [26], kod panonskih kelta je LILIUL, srpsko LILA: Sunce je LI.

Pogledajmo: sanskritsko LIṄGA postalo je od LIN. LIṄGA znači TAČKA, ZNAK, ŽETON, TOKA, SIMBOL; PENIS [27].

I evo nas pred velikim otkrićem: LI > LIN > LING > LIṄGA = LINGO. Prelaskom G u Đ od LINGO je postalo LINĐO.

Sunce je LI, vedsko LINGA je ilirsko LINGO i to je PLODONOSNO SUNCE, OPLOĐAVAJUĆE SUNCE, a obredno kolo njemu u čast je LINĐO, kolo Crne Gore (oro), Hercegovine i Dalmacije. Igra u kolu popraćena je narodnim poskočicama sa naglašenim erotskim nabojem kao npr. ove:

"A sad čujte i počujte ... Linđo!
Evo vam kola, koga je volja, mladosti moja
Ko se krije za kola nije, nek mu se ovaj narod smije,
Udri Linđo samo živo, živo živo živo živo
Udri jače rekla je da' će,

Slomi joj kosti, Bog će ti prosti'
Može bolje
Udri udri jače, nek se malo vide gače."

Priče kako je ovo kolo dobilo ime po nekom Nikoli Lale samo je još jedna od mnoštva crkvenih laži pri sakrivanju istine. Ne zaboravimo da je Vede i sanskrit u Indiju donio narod Aria (Tračani), domorodci Balkana.

....

[1] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 373.

[2] Ib.

[3] Robert Archibald Armstrong, Gaelic Dictionary in Two parts, London, Printed for James Duncan, 1825, p. 353.

[4] Ib.

[5] George Curtius, Principles of Greek Etymology, Vol. I, London: John Murray, 1875. P. 197.

[6] Joseph Wright, Grammar Of The Gothic Language, Oxford: The Clarendon Press, 1910, p. 333.

[7] Henry Sweet, Students Dictionary Of Anglo – Saxon, Oxford: The Clarendon Press, 1897, p. 109.

[8] John R. Clark Hall, A Concise Anglo-Saxon Dictionary, Second edition, New York, The Macmillan Company, 1916, p. 188.

[9] Ib.

[10] Ib., p. 187.

[11] Francis Henry Stratmann, A Dictionary of the Old English Language, Krefeld, 1867, p. 366.

[12] Walter William Skeat, An Etymological Dictionary of the English Language, Second Edition, Oxford: The Clarendon Press, New York: Mcmillan & Co., 1893, p. 335.

[13] Ib.

[14] Ib.

[15] Robert Williams, Lexicon Cornu-Britannicum: A Dictionary of the ancient Celtic language of Cornwall, Llandovery: Roderic; London: Trubner & Co., 1865, p. 236.

[16] Ib.

[17] Frederick W. P. Jago, An English-Cornish Dictionary, London: Simpkin, Marshall & Co., Stationers' Hall Court; Plymouth: W. H. Luke, Printer and Publisher, 1887, p. 109.

[18] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 903.

[19] Robert Archibald Armstrong, Ib., p. 807.

[20] Robert Williams, Ib.

[21] Edward Dwelly, A Gaelic Dictionary, Vol. II, Her-ne Bay: E. Macdonald & CO., The Gaelic Press, 1902-, p. 589.

[22] Robert Williams, Ib.

[23] Frederick W. P. Jago, Ib., p. 94.

[24] Daniel Silvan Evans, An English and Welsh Dictionary, Vol. II. Denbigh: Printed and Published by Thomas Gee: London: Simpkin & Marshall, 1858, p. 255.

[25] Edward Dwelly, p. 590.

[26] Arthur James Johnes, Philological proofs of the original unity and recent origin of the Human Race, Apendix A, London, Samuel Clarke, 1843, p. 6.

[27] Monier Monier-Williams, p. 901.

LUK LUNE

λύκος (LUKOS, LIKOS) = SUNCE [1]
λύκη (LUKI, LIKI) = SJAJ, SVJETLOST [2]

Grčko ipsilon (**Υ**, **υ**) u antičko vrijeme izgovarano kao "**u**", danas se vrijeme izgovara "**i**". Tako je λύκος (SUNCE) isto kao λευκό-ς (BIJEL).

Latinsko LUNA je MJESEC, ali i rusko LUNA je MJESEC. Rusko LUNA nikako ne može biti iz latinskog, nego je u ruskom ostalo iz jezika onog naroda od kojeg potiču mnogi Rusi. Taj narod su Tračani. U latinski je takođe dospjelo iz tračanskog jezika, iz jezika Rasena i ostalih naroda tračanskog porijekla koji su na Apeninsko poluostrvo došli mnogo, mnogo prije osnivanja Rima i postanka latinskog jezika.

Sanskritsko LŪ znači SJEĆI, KRATITI, DIJELITI [3]. Sanskritsko LŪNA znači PRESJEČEN, ODSJEČEN, SKRAĆEN, ZARUBLJEN [4]. Ako uzmemo sliku Mjeseca i odsiječemo jedno parče, dobijemo "**)**", ili "**(**". Svako parče je LUK, POLUMJESEC, LUNA.

U nazivu LUNA korijen je LU koje se nalazi u srpskom LÚK i LÜK. Nepobitni grafički dokaz za LÚK je ovo:). To je LUK. Kako se dobije LUK? Dobije se skraćenjem prave linije tako da se pravolinijski predmet SAVIJE.

Šta je srpsko LÜK? Evo šta: **((((())))))**. To je uzdužni presijek glavice luka, lukovi. Od tog LUK je latinsko LUCS, LUCEO i to je SJAJ. Pun Mjesec nije zvan LUNA.

U Indiju su sanskrit donijeli Arijani, a Tračane su zvali Arija narod i sve je jasno.

....

[1] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 373.

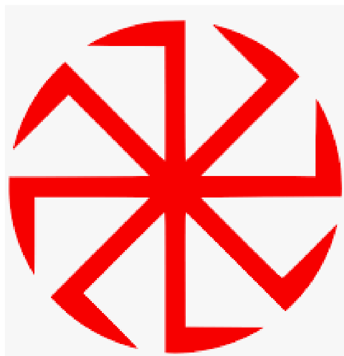
[2] Ib.

[3] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 905.
[4] Ib.

LIMAN ILI LIMANA

Limana, svastika ili kolovrt.

I riječi umiru, a knjige su im nadgrobni spomenici: LIMAN, LIMANA = KOLOVRAT, KOLOVRT, SVASTIKA, VRTLOG [1].

....

[1] Vuk Stef. Karadžić, Srpski rječnik istumačen njemačkijem i latinskijem riječima, Beč, Štamparija jermenskoga namastira, 1852, str. 328.

LI = LE = SUNCE

LEB = LIB (Vuk je nekim riječima dodao **H** iako posta-njem tu nije bilo);
LEĆA = LIĆA = SOČIVO
LED = LID
LEDA = LIDA
LEDENICA = LIDENICA
LEDINA = LIDINA
LEHA = LIHA (gredica, latinski: ura)
LEK = LIK
LEKAR = LIKAR
LELA = LILA
LELO = LILO
LEN = LIN (lijen)
LENTA = LINTA
LEP = LIP
LEPA = LIPA
LEPITI = LIPTITI
LERO = LIRO = LERO = PAN
LESKA = LISKA
LES = LIS (šuma)
LESTVE = LISTVE
LET = LIT (letenje ptice)
LETO = LITO
LETVA = LITVA
LICE
LIK
LIKA
LIKARIJA = SVJETLUCAVO [1]
LIKO, LIČINA (uže) [2]
LIKOTA
LIJEVČE (POLJE)
LILATI (ljuljati)
LIM (hidronim)
LIM (tanka metalna tabla)

LIMA (pila, turpija) [3]
LIMAN, LIMANA (kolovrat, kolovrt, vir, vrtlog, vortex) [4]
LIMO (vlastito muš. ime) [5]
LIN (kalina) [6]
LINCURA (djetelina)
LIPA (lit. lepa = lot. lepa = stprus. Lipe) [7]
LIPLJAN, LIPLJEN, LIPEN (vrsta ribe)
IS (ćelav) [8]
LISICA
LIST
LISJE
LIVNO

Ekavski i ikavski su milenijumima stariji od ijekavskog koji je nastao u periodu slovenizacije balkanskih domorodaca.

....

[1] Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga II, JAZU, Zagreb, 1972, str. 301.

[2] Ib., p. 30.

[3] Ib., str. 303.

[4] Vuk Stef. Karadžić, Srpski rječnik istumačen njemačkijem i latinskijem riječima, Beč, Štamparija jermenskoga namastira, 1852, str. 328.

[5] Ib.

[6] Petar Skok, Ib., str. 304.

[7] Ib., str. 305.

[8] Ib., str. 307

IKAVSKI I EKAVSKI GOVOR

Glupost državnih lingvista da je staroslovensko *jat* (Ѣ) koje se, kažu, izgovaralo kao "æ", krajem srednjeg vijeka počelo da se izgovara na tri načina: ekavski, ikavski i ijekavski. A šta ćemo sa riječima koje su zabilježene u ekavskoj i ikavskoj varijanti mnogo prije staroslovenskog "jat"?

LEP : LIP

BEL : BIL

BELO : BILO

BELEG : BILIG

Bretonsko BES znači SVIJET: BES > BESEDA (javni govor, podučavanje) [1]. Od ilirskog ikavskog BIS (SVIT) je BISIDA.

BESI su svešteničko pleme Tračana. Prije nego su neki otišli preko Karpata u BESARABIU živjeli su u Moeziji pa sve preko Rodopskih planina i služili su u hramu boga Perkona/Perkuna, jer BESI (bretonski) znači MOLITI [2], a molitvenici su BESADOW [3]. Na korniškom MOLITI je BESY [4], BESADOV su MOLITVENICI [5].

Korniški BREA, BRE znači BREG [6]. Za BREG, VIS i VRH Velsani kazu BRE [7] i BRIG [8].

Tako je i sa riječima MESEC i MISEC. Sanskritsko ME znači RAZMENA, MENA [9], dok sanskritsko MI znači ODMIRITI, MIRA [10].

Staroslovenskim *jat* (Ѣ) pokušalo se izbrisati prethodno postojanje ekavskog i ikavskog srpskog govora, jer je namjera tvoraca crkvenoslovenske azbuke bila da tu glasovnu azbuku nature Srbima za književni jezik, ali je Vuk uveo narodni jezik kao književni jezik i to mu crkva nikad nije oprostila, jer joj je propao plan stvaranja vjestačkog "slovenskog" naroda na Balkanu.

I Vuk je bio zanemario ekavski, izbacio ikavski, a uzeo ijekavski, dakle opet sakrivanje ekavskog i ikavskog

....

[1] Robert Williams, Lexicon Cornu-Britannicum: A Dictionary of the ancient Celtic language of Cornwall, Llandovery: Roderic; London: Trubner & Co., 1865, p. 23.

[2] Ib., p. 24.

[3] Ib.

[4] Frederick W. P. Jago, An English-Cornish Dictionary, London: Simpkin, Marshall & Co., Stationers' Hall Court; Plymouth: W. H. Luke, Printer and Publisher, 1887, p. 123.

[5] Ib.

[6] Ib., p. 78.

[7] Robert Williams, Ib., p. 167.

[8] Ib., p. 170.

[9] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 831.

[10] Ib., p. 815.

RIJEKA LIM

Neko laprdalo napisalo na Vikipediji da ime rijeke LIM znači GRANICA po latinskom LIMIT. Misleći da pametuju jedu govna razna nestručna piskarala. Ako je i jedna rijeka granica, onda je to Drina, ali eto njoj nije ime LIM.

U imenu LIM osnova je LI sa drevnim značenjem SJAJ, SUNCE. Tako i latinsko LĪMO znači SJAJAN, POLIRAN [1]. Riječ POLIRAN izvedena je od LI kao i riječ LIM.

Istog postanja i značenja je riječ LIMA što je bio jedan od naziva za testeru (žagu ili pilu) i za turpiju [2].

....

[1] *Francis Edward Jackson Valpy, An Etym-logical Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p. 231.*

[2] *Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga II, JAZU, Zagreb, 1972, str. 303.*

ISTORIJSKO PITANJE SRBIMA

Po čemu je Nemanja bolji od Pavelića, po čemu je "sveti" Sava bolji od "blaženog" Alojzija Stepinca?

Da bi stvorili državu Hrvatsku, Pavelić i Stepinac su pobili mnoštvo Srba, mnoštvo protjerali i mnoštvo nasilno pokatoličili.

Da bi stvorili državu Nemanjića, Nemanja i Sava su pobili mnoštvo Srba, mnoštvo protjerali i mnoštvo nasilno ortodoksirali.

I recite mi: u čemu je razlika između Pavelića, Stepinca i Nemanje i Save? Mora da se zna da su u oba slučaja Srbi stradali zbog svoje vjere i vijekovnih srpskih korijena.

Ne zaboravimo da su mnoge evropske države, koje su po svemu ispred Srbije, stvorene tek u 19. vijeku.

ETIMOLOGIJA RIJEČI “LAV”

“Etimologija nam otkriva da je riječi ‘lav’ u uskoj vezi sa riječju ‘lava’, nastala metatezom (izmještanje glasova) riječi ‘val’ (Srbi koriste tuđicu talas). Val (talas) se valja, lava se valja, lavina se valja, lav valja žrtvu, odnosno razvlači. I opet imamo metatezu valanje i lavanje. Iz jezičnog minimuma ‘VL’ i metataze ‘LV’ nastaju brojne riječi: ‘volim’, ‘valjam’, ‘volja’, ‘love’, ‘lubim’, ‘libe’. U uskoj je vezi i riječ ‘vuk’, ‘VLK’, ‘vlači’, "vuči"....”

(Goran Šarić, Facebook, 26. 0.2. 2020)

Da, riječi LAV i LAVA jesu istog porijekla, ali zaista nisu postale metatezom od riječi VAL i nemaju nikakve veze sa riječju VALJANJE. LAV je simbol SNAGE I MOĆI, te je kao takav rado uziman kao simbol careva i kraljeva, ali je još stariji kao simbol SUNCA i po SUNCU je dobio ime ne samo u srpskom, nego u skoro svim starim jezicima. Navešcemo nekoliko primjera u kojima se vidi da je riječ LAV izvedena od imena Sunca:

1. “AS je jedna od titula Sunca i povezana je sa VATROM: ponekad je umnožena sama sobom kao ASAS i AZAZ prikazana od Grka kao Αζαζος, i Αζιζος.” [1]

"Riječ AS ili ASA (mn. ASER) kod drevnih Skandinavaca pojavljuje se kao bliski sinonim riječi GOSPOD." [2]

Sanskritsko AS znači BITI, POSTOJATI, ŽIVJETI [3], a sanskritsko ĀS ima značenje BITI PRISUTAN, POSTOJATI [4]. Sanskritsko ASU znači DISANJE, ŽIVOT [5].

AS nalazimo u nazivu LAV u arapskom ‘ASADA, u perzijskom i turskom ASLAN.

2. Sanskritsko ĀR znači POHVALA, ČAST, SLAVA [6]. Sanskritsko AR u riječi ARU nosilac je značenja SUNCE [7]. Sanskritsko AR nalazimo u srpskom ZAR (svjetlost). Starogaelik ARD i ART znači BOG [8].

Jermensko AR-PI znači SUNCE [9], AREG je mart i takođe znači SUNCE [10]. Sumersko ARA je VRIJEME [11], a vrijeme zavisi od polozaju Sunca. Sumersko ARI je RAĐAJUĆI, PLODONOSNI [12]. Sve su to atributi Sunca.

ARSLAN na perzijskom i turskom znači LAV.

3. Korijen LE daje značenje kao u srpskom BLESAK. Za LASKATI Slovenci kazu LESKATI, a to je emotivno OSVJETLJENJE. Mitološki predaka Poljaka je LEH, sveto drvo Slovena je LESKA. LEMON je isto sto i LIMUN. U srpskom LETO nosilac značenja VRELINE je LE koje se nalazi i u srpskom LEMITI sto je isto kao i VARITI, ZAVARIVATI. Njemačko LENZ je PROLJEĆE. Ovo LE nalazi se u grčkom ALEA, ALEI (Ἀλέα, ἀλέη) što znači TOPLOTA SUNCA [13]. Dakle, LE upućuje na SUNCE. Evo LE u imenu LAV u sljedećim jezicima:

- baskijski: LEHOI
- bjeloruski: LEŬ
- estonski: LEONE
- finski: LEIJONA
- galicijski: LEÓN
- irski: LEON
- katalanski: LLEÓ
- korzikanski LEONE
- latinski: LEO
- talijanski: LEONE

4. U jeziku centralnoafričkih naroda LA znači VATRA [14], a LATAA je SUNCE [15]. U gaeliku LA znači DAN [16], a DAN je VID, SVJETLOST.

Sanskritsko LĀ znači DATI, DAVANJE [17]. Sanskritsko LAS je SJAJ, SVJETLOST, BLJESAK [18]. Ovo LA i LAS nalaze se u srpskim riječima LASNO, LAKO, ULASKAN, LAKIRAN, LATICA, ZLATO,KLAS, LASTA, GLAVA, SLAVA, LABUD. Sumersko LA-A znači

MNOŠTVO, IZOBILJE, PUNOĆA [19], a sumersko LAG znači PRATI, BIJELITI [20]. Od LA je postala riječ LAMPA (starofrancuski LAMPE, latinski LAMPAS, grčki λαμπάς, λάμπειν. Kod naroda Centralne Afrike riječ LA znači VATRA [21], a riječ LATAA znači SUNCE [22]. Od tog LA je srpsko LAV, latvijsko LAUVA.

U nekim jezicima umjesto LE ili LA nalazi se LI pa je LAV na francuskom LION, u litvanskom LIUTAS, u grčkom LIONTARI (λιοντάρι). Ovo LI je istog značenja kao i LE i LA, jer ikavsko LITO je ekavsko LETO. Englesko LIGHT i njemačko LICH znače SVJETLOST, a sumersko LI znači RADOVANJE [23], itd..

....

[1] William Holwell, Mythological, Etymological And Historical Dictionary, London, Printed for C. Dilly, In The Poultry, 1793, p. 55.

[2] Grenville Pigott, A Manual of Scandinavian Mythology, William Pickering, London, 1839, p. 21.

[3] Sir Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 117.

[4] Ibid., p. 159.

[5] Ibid., p. 121.

[6] Monier Monier-Williams, Ib., p. 93.

[7] Ib., p. 149.

[8] Robert Archibald Armstrong, Gaelic Dictionary in Two parts: I. Gaelic and English. II. English and Gaelic, London, Printed for James Duncan, 1825, p. 36, 48.

[9] Arthur James Johnes, Philological proofs of the original unity and recent origin of the Human Race, London, Samuel Clarke, 1843, p. 20.

[10] Robert Ellis, The Armenian origin of the Etruscans, London: Parker, Son and Bourn, 1861, p. 44.

[11] Stephen Langdon, A Sumerian Grammar and Chrestomathy, Paris, Libraire Paul Geuthner, 1911, p. 203.

[12] Ib.

[13] James Donnegan, A New Greek and English Lexicon, Fourth edition, London, 1846, p. 70.

[14] Arthur James Johnes, Philological proofs of the original unity and recent origin of the Human Race, Apendix A, London, Samuel Clarke, 1843, p. 4.

[15] Ib., p. 6.

[16] Ib., p. 7.

[17] Monier Monier-Williams, Ib., p. 899.

[18] Ib., 899.)

[19] John Dyneley Prince, Materials for a Sumerian Lexicon, Leipzig, J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung, 1908, p. 215.

[20] Stephen Langdon, Ib., p. 225.

[21] Arthur James Johnes, Ib., p. 4-7.

[22] Ib.

[23] Stephen Langdon, Ib., p. 226.

TAJNA TKZ. "HRISTOVOG MONOGRAMA"

Simbol koji crkva prostom narodu predstavlja kao Hristov monogram nije ništa drugo do grafička šema vremena godine.

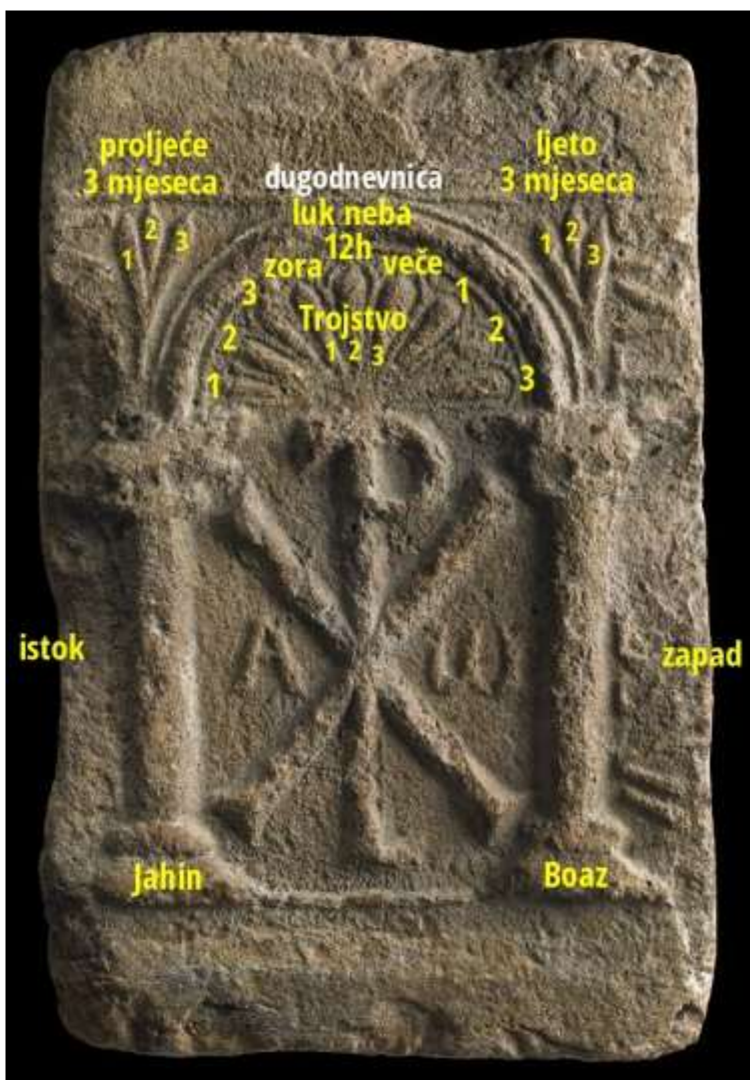
U simbolu su četiri grčka slova: **A**, **Ω** (**ω**), **P**, **X**. Po masonskoj simbolici poželjno je da se jedna riječ može čitati i slijeva u desno i s desna u lijevo. Tako sastavljena pomenuta slova daju sljedeće riječi:

- **ΩPA** = ORA = vrijeme, sezona; životnost, ljepota [1];
- **APΩ** = ARO = štit, zaštita; sakriti, utajiti; zidati, graditi [2];
- **XΩPA** = HORA = tačka; sjedište, rezidencija [3]

Sinteza ovih značenja je VRIJEME (ORA), MASONSKA TAJNA GRADNJA (ARO) i HORA kao LJETNI SOLSTICIJ (solarni kult).

Sve ovo svjedoči latinski grafit SEBERVS = SEBERUS, napisan desno pored jednog "Hristovog

monograma” na “ranohrišćanskom grobu” u Rimu. Latinska riječ SEBERUS ili SEVERUS znači OZBILJNOST, RIGOROZNOST, STROGOST [4] i na tome počivaju sva tajna društva.

Solarni simbol, a ne Hristov monogram.

Latinsko SEBERUS ili SEVERUS je od grčkog SEBO (σέβο) koje znači POŠTIVATI [5], BOGOSLUŽITI, ODAVATI ČAST, SLAVITI [6]. Dakle je SEBERUS zavjerenička obaveza članova tajnog društva u čuvanju tajne njihovog rituala i po cijenu vlastitig života. Za simbol ovog ćutanja uzeli su znak RIBE, a znak ribe ujedno je i egipatski hijeroglif “śes” ili “qeb” sa značenjem VEZA, HVATALJKA (to je poruka onima koji izdaju tajnu).

Lijevo od "Hristovog monograma" sa natpisom SEBERUS je naizgled jedno obično bure, ali to nije bure,

već lukavo smišljeni solarni simbol godine sa labrisom u sredini.

I tako tajno društvo zvano “crkva” nemilosrdno vlada ljudima, narodima i državama skoro dvije hiljade godina.

....

[1] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 614.

[2] Ib., p. 93.

[3] Ib., p. 607.

[4] Francis Edward Jackson Valpy, An Etymological Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p. 430.

[5] Ib.

[6] John Groves, Ib., p. 513.

SUNCE I SRBI

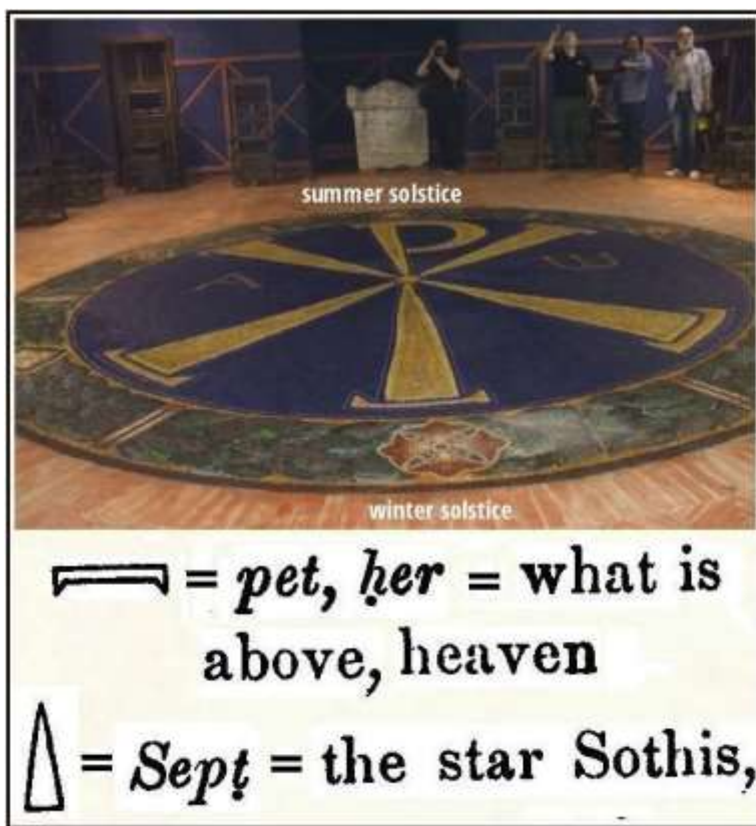
Sve istorijski zapisane varijante imena Srba, sva stara prehrišćanska i dvovjerna hrišćanska srpska vjera sa svim narodnim običajima, srpska narodna književnost i simboli kao dio narodne umjetnosti svjedoče da su Srbi svojim bitisanjem neodvojivo bili vezani za Sunce.

Velikom crkvenom, državnom i medijskom antisrpskom propagandom od vremena stvaranja Kneževine Srbije pa sve do danas Srbi su sve više zastranjivali u prevaru laži i zaboravljali Sunce radi kulta ljudi: kulta Nemanje, kulta Save, kulta kneza Lazara i mnoštva kultova njihovih saradnika, služitelja i sljedbenika. U ovo naše vrijeme dostignut je vrhunac te kultne srpske duhovne propasti.

Zapamtite, Srbi: vi niste na svijet stvoreni radi duhovne službe ljudima i vaše ime i vaši korijeni opominju vas na to. Bez Sunca kao fizičke, umne i duhove svjetlosti nema Srbinu napretka ni života, jer je životvorno

Sunce vidljivo blagodatno projavljivanje nevidljivog Boga.

Zaludu su bili i zaludu će biti svi vaši napori sa pouzdanjem u magijsku moć mrtvih ljudi ma ih vi u svojim zabludnim nadama u najveću božansku slavu oblačili, i što vas oni više uzdignu, strašnije ćete na zemlju pasti.

Egipatski hijeroglifi kao simboli tajnog ezoterijskog društva koje sebe naziva crkvom.

SVAN JE LABUD BELI

Englesko SWAN (čitaj SVAN) je LABUD. Englesko SWAN, srpsko LABUD i hebrejsko LABAN znače isto: BIJEL. Engleski etimolozi kažu da je englesko SWAN, švedsko SVAN, dansko SVANE od teutonskog SWANA [1]. Jasno biva da je SVANA isto što i ZORA: SVANU ZORA BELA!

SVANA je ZORA, boginja ZORE, tj. ZORA, VENERA, DANICA, DANA.

ZORA je SVANA, dakle je Sunce SVAN sa značenjem BJELINA, SVJETLOST, VID, DAN:

a) SVAN
b) SVANE
c) SVANTOVID

Sanskritsko SVIT ili SVET znači BIJEL, SJAJAN [2]. SVANTOVID je isto što i SVETOVID ili BELI VID i on je slovenski BOG SUNCA, tj. SUNCE, odnosno SVJETLOST.

U riječima SVAN, SVANE, SVANTOVID osnova je SVA baš kao u imenu SVAROG. Ko je SVAROG? SVAROG je vrhovni bog slovenskog panteona, drzač neba i otac bogova.

Pomenuto SVA takođe je u sanskritskim riječima SVAR i SVARGA. SVAR je SUNCE, SJAJ, SVJETLOST [3]. SVARGA znaci NEBESKI SJAJ, NEBESA, SVJETLOST BOGOVA, INDRIN RAJ [4].

Ima li SVA punoznačno značenje? Ima! SVA znači JEDAN SVOJ, JEDAN VLASTITI, MOJ VLASTITI, TVOJ VLASTITI, NJEGOV VLASTITI, NJEN VLASTITI, NAŠ VLASTITI, NJIHOV VLASTITI [5] i to je BOG svih ljudi, Stvoritelj svega na Zemlji i na nebu.

Šta znači SVAROG? Evo: SVA > SVAR > SVAROG. OG u SVAROG je OGANJ. Dakle: SVAROG

je NEBESKI VATRENI BOG.

Ako ime SVAROG shvatimo kao riječi: SVA ROG, tu moramo naći značenje riječi ROG. ROG je na glavi mnogih životinja, ROG ili ROŽNIK je držač krova, greda je koja strči preko zidova je ROŽENICA [6] i ROŽNJAČA. Dio oka takođe je ROŽNJAČA, ROŽAC je PRST [7]. RAKLJA, RAŠLJA ili RAČVA je ROGLJA (**Y**): R – OG. Biblija kaže da je Mosije po sa Horiva vratio sa dva svjetlosna roga na glavi. ROŽAJE, naselje u Crnoj Gori, dobilo je ime po ROGOVIMA.

OG je VATRA. Mađari za ROG kažu RAG i to je po sanskritskom AGNI, tj. OGANJ. Zasto je ispred OG glas R? To je po ranom sumerskom znaku za slovo R: Ӿ [8] i feničansko slovo R sa ROGOM (►) [9], kasnije slovo ćirilice. Oba znaka su smišljena po izgledu SUNČEVIH ZRAKA. Evo egipatskog hijeroglifa oko simbola BOGA koji DA VID ۞.

Prije totalne hristijanizacije u staroj srpskoj vjeri BOŽIĆ je pripadao novorođenom Malom Bogu SVAROŽIĆU, sinu SVAROGOVOM. Pogledajmo: SVA ROGIĆ. To je MALI SVAROG. Hristijanizacijom Srbi nikad nisu govorili ROĐENJE HRISTOVO, ne govore tako ni danas nego su sve do 70-tih godina 20 vijeka govorili su ROŽANSTVO HRISTOVO [10]. Danas u crkvenim

kalendarima piše ROŽDESTVO. Riječi ROŽANSTVO i ROŽDESTVO ne znače ROĐENJE, jer u osnovi nije ROD, nego ROG:

a) ROG + AN – STVO
b) ROG + DESTVO

Obe riječi znače OROŽENJE, RAST ROGOVA, jer od tog dana SUNČEVA SNAGA RASTE, ZRAKE POSTAJU JAČE, SUNCU RASTU "ROGOVI".

I tako postaje jasno da je stara vedsko-slovenska religija bila i religija i nauka. Zato je stvoreno hrišćanstvo da zatre to znanje i do današnjeg vremena zaista su hrišćanski ezoteristi izbrisali svo vedsko znanje Srba.

…………………………...

[1] Walter William Skeat, An Etymological Dictionary of the English Language, Second Edition, Oxford: The Clarendon Press, New York: Mcmillan & Co., 1893, p. 615.

[2] Arthur A. Macdonell, A Sanskrit-English Dictionary, London, Longmans, Green, and Co., 1893, p. 323.

[3] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 1281.

[4] Ib.

[5] Ib., p. 1275, 1282.

[6] Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga III, JAZU, Zagreb, 1973, str. 154.

[7] Vuk Stefanović, Srpski rječnik, Beč, 1818, str. 731.

[8] Laurence Austine Waddell, The Aryan Origin of the Alphabet, London, Luzak & Co., 1927, p. 43.

[9] Ib. Plate II.

[10] Vuk Stefanović, Ib.

ZVANIČNA ETIMOLOGIJA JE PSEUDONAUKA

Kod kosovskih Srba SABA znači ZORA [1]. Odmah iza toga Petar Skok tvrdi da SABAH, sa značenjem SVITANJE, ZORA, potiče iz turskog [2].

Nije li SABAZIOS bio je BOG Tračana (grčki: Σαβάζιος, Σαβάδιος, Σαάζιος, Σάβος, Σεβάζιος)? Oblikom i značenjem ime je srodno hebrejskom SABAOT (Σαβαοθ, Savaoth) za koje mnogi tvrde da znači "Gospod domacina", jer domaćini ustaju u SABAH. SABA, SABINI, SABINJANKE, SABRIJA postanjem su od SABA.

Starokeltsko SAB znači JAK, MOĆAN [3]. Starokeltsko SAB znači i STRIJELA [4] koja je na stećima vrlo čest motiv, jer još od ranih sumerskih vremena BOG SUNCA nosi STRIJELU.

Sanskritsko SABHA je SABOR, SUSRET [5].

Koliko je primjera postojanja jedne riječi u vise naroda sirom kugle zemaljske, koliko je istih riječi u srpskom i turskom, koliko je riječi iz srpskog uslo u turski? Još nigdje ne pročitah da je neka turski riječ porijeklom iz srpskog što ni teoretski nije nemoguće.

Zvanična etimologija, ne samo srpska, zaista je ideološka pseudonauka.

…………………………...

[1] Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga III, JAZU, Zagreb, 1973, str. 181.

[2] Ib.

[3] Robert Archibald Armstrong, Gaelic Dictionary, London, Printed for James Duncan; 1825, p. 189.

[4] Ib., p. 478.

[5] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 1151.

SINU MUNJA

Sanskritsko MU znači SPOJ, VEZA, TITULA i odnosi se na ime ŚIVA sa smislom konačno oslobođenje prikazano kao nadgrobnik ili lomača crveno smeđe ili ružičaste boje [1] (vedski ŚIVA je razoritelj [2]. Ne zaboravimo da je u prvim decenijama hristijanizacije kod Srba još postojao običaj spaljivanja mrtvaca, a sve do kraja 19. vijeka kod Srba je postojao običaj bojenja nadgrobnika u crveno. Eno na Starom groblju u Rajačkim Pimnicama još takvih u crveno obojenih stećaka.

Pravo značenje srpske riječi MUNJA nalazimo u narodnom sanskritu, u narodnom jeziku indijskih Dravida (sanskrit vedskih spisa je od svjetovnih riječi pročišćen jezik). U kanariskom (Kannada) jeziku MUNI znači SVETAC; LJUTINA, BIJES, VATRENOST [3]. Kanarisko MUNISU, MUNUSU je VATRENOST, BIJES [4]. Koliko je srpsko MUNJA, MUNJICA daleko od kanarisko-sanskritskog MUNISU:

a) MUN > MUNI > MUNICA > MUNJICA (umanjenica od MUNJA);

b) MUN > MUNU GA = UDARI GA (brzim pokretom)

Na ostrvu Rab MÜNA, MUNJI, MUNJENA znači SULUD, SULUDA (kao od udara munje) [5]. “Balkanski turcizam arapskog podrijetla” je MUNAR, MUNARA sa značenjem MJESTO SVJETLOSTI [6]. MUNĐIBIO je opšta riječ za VULKAN = MUNDIBEO (Andrijašević) [7].

U kanariskim riječima MUNI (svetac), MUNISU, MUNUSU (vatrenost, bijes); u srpskom MUNUTI, MUNJICA, MUNJA; u “balkanskom turcizmu arapskog podrijekla” MUNAR, MUNARA (mjesto svjetlosti); te u srpskom MUNĐIBIO i MUNDIBEO (vulkan) osnova je MUN kao i u latinskom MUNDUS sa značenjem ČIST, SVET (svijet), UNIVERZUM [8]. Od MUN potiče MUNICIJA za koje tvrde je od latinskog MŪNIO sa

značenjem UČVRSTITI, BRANITI [9], dok latinsko MŪNUS znači DAR, POKLON [10].

MUN se nalazi u grčkom AMŪNA (Αμῡνα) sa značenjem ZAŠTITA, ODBRANA, POMOĆ, ali znači i OSVETA [11]. Grčko AMÚNTOR (Αμύντορ) znači BRANILAC, POMOĆNIK, ZAŠTITNIK, OSVETNIK [12]. Grčko AMÚNO (Αμύνω) je POMOĆ, BORBA; ODBRANA, ZAŠTITA; OSVETA [13].

Sumersko MU je KLETVA, PROKLETSTVO [14]; SPALITI [15]; OBOŽAVATI. Sumersko MUN je PALJEVINA; SO (bijela), KISELINA (razara) [16]. Sumersko MUNU je PLAMEN [17].

MUN je u imenu AMUN, ime najstarijeg nevidljivog vrhovnog egipatskog BOGA STVORITELJA. Poznat je i pod imenima AMON i AMEN!

Osnova MUN u MUNJA daje značenje VATRE i SVJETLOSTI, značenje POMOĆI, POKLONA, ZAŠTITE, VATRENE BORBE i VATRENE OSVETE i sve je proizvod SNAGE SUNCA I SUNČEVE SVJETLOSTI. AMEN!

....

[1] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 819.

[2] William Reeve, A Dictionary Canarese and English; Revised, Corrected and Enlarged by Daniel Sanderson, Bangalore: The Wesleyan Mission Press, 1858, p. 903.

[3] Ib., p. 795.

[4] Ib.

[5] Petar Skok, Etimologijski rječnik hrvatskoga ili srpskoga jezika, Knjiga II, JAZU, Zagreb, 1972, str. 481.

[6] Ib.

[7] Ib., str. 482.

[8] Francis Edward Jackson Valpy, An Etymological Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p. 274.

[9] Ib., p. 275.

[10] Ib.

[11] John Groves, A Greek and English dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 33.

[12] Ib.

[13] Ib.

[14] Stephen Langdon, A Sumerian Grammar and Chrestomathy, Paris, Libraire Paul Geuthner, 1911, p. 229.

[15] Ib.

[16] Ib.

[17] Ib.

SELO I SELTI

Grčka antička boginja SELENE (antički grčki: Σελήνη) bila je boginja Mjeseca i kažu da SELENE znači MJESEC. Takođe tvrde državni etimolozi da ime SELENA potiče od grčkog SELENE (Σελήνη) [1] koje je izvedeno od grčkog SELAS (σέλας) sa značenjem SVJETLO [2]. Hajdemo sad u potragu za korijenskom osnovom od koje je postalo i grčko SELNE (Σελήνη) i počnimo prvo od srpskih riječi:

a) VESELITI (obasjavati dušu);
b) OBESELITI (obasjati dušu);
c) veselo društvo je SÉLO;
d) naselje je SELO;
e) ptice koje najavljuju dolazak SUNCA proljeća su SELICE;
f) SENO;
g) munja SEVA;
h) SEDA kosa je BELA

Najmanji zajednički dio u svim iznad navedenim riječima je **SE**. Po etimologija to bi bio korijen ovih riječi, ali nije tako, jer je SE drevna punoznačna riječ zaboravljena u evropskim jezicima, pa i u srpskom.

U neka davna vremena nakon biblijskog potopa svi ljudi su bili jedan narod i govorili su jednim jezikom. Riječ SE bila je tada jedno od imena Sunca koje i danas postoji kod nekih afričkih naroda. SE je SUNCE je u jezicima Bakaka, Karang, Ngoumi, Nzakambay (Njak Mbai), Malgabe u Kemerunu; Lega, Bongoli, Ko u DR Kongo, Bongili u Republici Kongo, Ko i Mboshi u Kongu.

Riječ SE je u hebrejskom, aramejskom SEMES i u staroaramejskom SEMSA gdje daje riječima značenje SUNCE. Kod Arapa Južng Levanta, Juba arapsko u Južnom Sudanu i na Kiberi jeziku u Keniji SEMIS je SUNCE. Ime Nojevog sina SEM ili SIM znači SUNCE. Egipatsko SEB zna VRIJEME [3], a bog Sunca je SERAPIS.

Od SE, koje je nekad bilo i još ponegdje danas je ime SUNCA, vode porijeklo srpske riječi VESELITI, SELO, SÉLO, SENO, SELICA, SEVA, SED.

Homer navodi da su u pelaškoj oblasti oko Divovog hrama u DODONI živjeli SELI (Σελλούς). Strabon pretpostavlja da ih Homer naziva SELI i kaže da ih Grci, počev od Pindara u 5. v. st. ere, nazivaju u HELLI (Ἑλλούς) [4] i po toj riječ HELLI nazvaše se Grci HELENI.

DODONA je dobila ime po pelaškom BOGU DODI koji je opjevan u srpskim narodnim dodolskim pjesmama. Evo tog Homerovog opisa:

“Dive, dodonski kralju i pelaški stono daleko
Vladaš u Dodoni hladnoj, gde Seli, vračevi tvoji,
Kraj tebe prljavih nogu na goloj prebivaju zemlji!”

(Homer, XVI, 233)

Evo šta u o tome kaže Strabon:

“Što se tiče Dodone, Homer jasno zaključuje da su ljudi koji su živjeli oko hrama bili varvari, zbog njihovog načina života, opisujući ih kao osobe koje ne peru noge i spavaju na zemlji.” [5]

Dakle SELI su “varvari”, što znači da nisu bili Grci. Velško DIW znači SVEUKUPNOST, SVE, SAVRŠENSTVO [6]. To je onaj Homerov BOG DIV u DODONI. Velško DODI znači DATI, a DODA znači DAJ MI, DODAJ MI [7]. SELI žive oko hrama u DODONI, oni su vračevi i vračaju, dakle su oni sveštenici, te Herodotova tvrdnja da su tu od početka djevojke bile sveštenice [8] nije tačna, jer ga u Ilijadi pobija Homer.

Homer kaže da su SELI VRAČEVI. Velško SEL znači TAJNOVIDOST, VID U DALJINU, PROZORLJIVOST, VIDOVITOST [9]. Velško SELU znači VIĐENJE, OSMATRANJE, GLEDANJE, SMOTRITI [10].

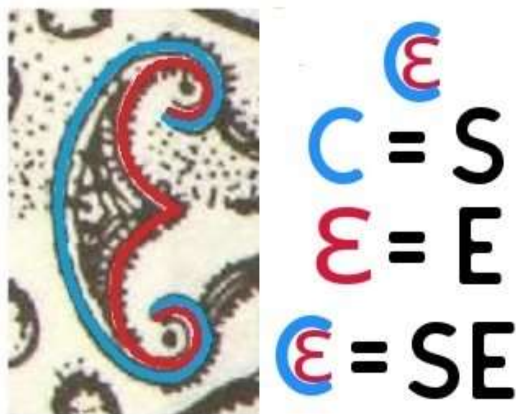
Jasno je da su SELI po zanimanju PROROCi, a po porijeklu pelaški, tj. tračanski BRIGI od kojih Velšani i mnogi današnji narodi Balkana vode porijeklo. I na kraju krajeva: Kelti su sebe zvali SELTI, Grci su ih nazvali Keltoi (*Κελτοί*), a Rimljani *Celtæ*, dakle su PELAZGI i TRAČANI isto što i KELTI, tj. SELTI.

Osnova u riječi SELI i SELTI je SE, ista riječ koja se nalazi u srpskom ekavskom SEJE (od SEJATI): SUNCE SEJE ili SUNCE SIJE. I evo nas kod razloga zašto je ikavski izbačen iz književnog jezika: rasenski ili etrurski BOG SELVAN (ekavski) je ilirski SILVAN (ikavski), jer je SED isto što i SID: BEL, tj. BIL, odnosno BIJEL. Dakle su Pelazgi, Tračani, Selti, Iliri i Raseni bili jedan narod.

Da je hram u DODONI, okružen hrastovim gajem, bio posvećen DODI, evo nekoliko citata ko je DODO:

"Ovo je riječ koju imamo u Be-Dad ili Ben-Dad, "sin Dadov," Hadad, otac Edomaca; imamo takođe u David iz Starog zavjeta. David ili Dod, kako bi riječ valjalo

čitati, koja je ponekad pisana Dodo, sa vokalnim sufiksom nominativa, je muško povezano sa feničanskim božanstvom čije ime znači ‘voljeni’ i koji je od rimskih pisaca zvan Dido. Dido je, u stvari, saputnik boga Sunca, osmišljen kao Tamuz, ‘ljubljeni sin’, i bio je vodeće božanstvo Kartage, kojeg legenda brka sa Elišom, osnivačem grada. U pasusu, u kojem sam nagovijestio gornje, izrazio sam svoje uvjerenje da ime Dodo i David pokazuju služenje bogu sunca pod titulom ‘ljubljeni’ u južnom Kananu i kao i u Feniciji." [11]

Starozavjetni DAVID je biblijska mitološka ličnost u čijem je imenu sakriveno SUNCE koje svijetu DA VID.

"Smatram da su Dod i Dodo stare titule vrhovnog Boga u jevuzitskom Jerusalimu i da je Isaija (v. 1) opisujući Jerusalim kao kulu vinograda koje je Gospod posadio u Izraelu, zove njega Dodi ‘moj voljeni’.” [12]

"U vavilonskoj mitologiji božanstvo Dido je sadrug Tamuza, boga sunca. Varijante se pojavljuju među susjednim bliskoistočnim narodima kao što su imena Dod, Dodo, Dido, Adad, Dada, Hadad, Dadu i David." [13]

I tako:

“Molimo se Višnjem Bogu

Oj Dodo, oj Dodole!
Da udari rosna kiša
Oj Dodo, oj Dodole!"

Bog DODO je kasniji seltski DAGDA, slovenski DAJ-BOG, a SE je SUNCE i ono zemljom SEME SEJE. U originalnom znaku sa srpskog grba (ognjilo) je ligatura u kojoj piše SE:

"Eli i Seli, koji su smislom istog porijekla od *El* i *Sel*, dva su imena Sunca." [14]

....

[1] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 513.

[2] Ib.

[3] Jacob Bryant and William Holwell, A Mythological, Etymological, and Historical Dictionary, London, 1793, p. 494.

[4] [Strabon, VII, 7, 10]

[5] Ib.

[6] [William Owen Pughe, A Dictionary of the Welsh Language, The Second Edition, Vol. II, Denbigh: Printed and published by Thomas Gee, 1832, p. 468.

[7] Ib., p. 473.

[8] Herodot, II, 55.

[9] William Owen Pughe, Ib., Vol. II, p. 501.

[10] Ib.

[11] Archibald Henry Sayce, Lectures on the origin and growth of religion as illustrated by the religion of the ancient Babylonians, London: Williams and Norgate, 1888, pg. 56.

[12] Ib., p. 57.

[13] C. M Houck, The Celestial Scriptures: Keys to the Suppressed Wisdom of the Ancients, Writers Club Press, Lincoln, NE, 2002, p. 354.

[14] J. G. R. Forlong, Rivers of Life, Vol II; London, 1883, p. 194.

SILVAN I SILVANA

Rasenski bog SELVAN (ekavski) je ilirski SILVAN (ikavski), jer je ekavsko SED isto što i SID: BEL, tj. BIL, odnosno BIJEL. Ekavsko SENO isto je ikavskom SINO i to je na suncu osušena trava. Bez Sunca nema ni SENA, ni SINA, dakle je **SE** = **SI**.

Ilirski SILVAN (latinski: SILVANUS) je bog poljoprivrede, šume, plodnosti, rasta, množenje bilja i životinja isto kao Kernunos kod Kelta i Veles kod Slovena. Poznat i kao Pan, prikazivan s rogovima kao i Kernunos i Veles. Od čega potiče i šta znači ime SILVAN?

Latinsko SILEX, SILICEA je KREMEN koji stvara VATRU, a to je ujedno SVJETLOST, SJAJ.

U latinskom SYLVA, SILVA je ŠUMA. Govore nam lažući da je to od starog grčkog SULA ὕλη, ὕλα [1], ili možda od grčkog KSILON (ξύλον) sa značenjem DRVO [2].

U latinskom SILEX i SILICEA korijenska osnova je SI kao i u latinskom SILVA, kao u ikavskom SID (sed, sijed) sa značenjem BIJEL. Rekli smo da SILEX znači KREMEN koji stvara SJAJNU VATRU, jer podvikujemo SINI MUNJO! SI je SJAJ, u SJAJU Sunca je TOPLOTA, u njoj je VATRA.

Korijenska osnova SIL je u engleskom SILVER, što je na ruskom SEREBRO, dakle je SIL = SER = ZER = VATRA = SJAJ = TOPLOTA = Sunčeva SILA. Perzijsko ZER je ZLATO i ono je SJAJNO [3] kao Sunce. Gledajmo kako riječ raste:

SI

SIL

SILA

SILVA

SILVAN

SILVANA

U srpskom SILA je SI. SILA je SNAGA, MOĆ i kad nas neka SILA zvekne po glavi, pred očima nam SINE.

Latinsko SILUA je DRVO [4] i tu su dvije proste riječi i sufiks -A:

1. SI
2. LU

1. Sumersko SI znači SVIJETAL, CRVEN; ČVRST, ISTINIT; [5]

2. sumersko LU u LUG znači JASAN, ČIST [6]. Dodamo li tome i sumersko AN sa značenjem VISINA, NEBO [7], dobijemo SILUAN, što je na latnskom pisanju isto što i SILVAN (**U** = **V**):

“Lat. *Siluanus*, sto pripada šumi, uglavnom se odnoslio na Silvanusa, boga drveća.” [8]

Tako SILUANUS ili SILVAN znači SIJETLOČISTA VISINA ili SVIJETLOČISTO NEBO. Naravno da se misli na vedro, sunčano i toplo doba proljeća kad drveće i sva šuma cvjeta, lista i u vis raste.

Ima li riječ SILVANUS, tj. SILVAN, svojim postanjem veze sa starogrčkim ULI (**ΰλη**) ili ULA (**ΰλα**) što znači MATERIJAL, GRAĐA u što spada i DRVO [9]. Nema veze, jer u riječi SILVANUS (SILVAN) nije UL, nego SI, jer da je SU, bilo bi SULVANUS, a ne SILVANUS. Grčko ULI (ΰλη) ili ULA (ΰλα) jeste srodnog značenja, ali je različitog oblika i postanjem je od sumerskog UL sa značenjem VISINA, NEBO, ZVIJEZDA [10].

Dakle latinsko SILVIA (šuma) i SILVANUS nije postalo od grčkog ΰλη, nego od tračanskog, tj. ilirskog SI, SIL u riječi SILA. Od SILA je izvedeno ŽILA (Pan je imao veliku "žilu").

Silvan i Silvana (kameni reljef, Glamoč, Zemaljski muzej Sarajevo, foto: D. Dzino).

Često podviknemo djeci: “Idite VAN!” Nigdje kažu: “Idite VANKA!” Šta je VAN, VANKA? To je slobodni prostor napolju, prostor odakle se vidi nebo i Sunce. Gle: sanskritsko VAN u VÁNA je LJUBAV, BOGO-SLUŽ BA [11], dok u sanskritskom VANA znači DRVO,

LUG, ŠUMA, PUNOĆA, OBILJE [12]. Sanskritsko VĀNA je ŽIVOTNOST, KRETANJE, OKRETANJE [13].

VANA je ženski, a VAN muški rod, odnosno to su ilirska božanstva SILVANA i SILVAN.

Nažalost, srpska i balkanska okupatorska vjerska politika je antinarodna i neprijatelj je balkanske istine uopšte, pa će i ova istina biti prezrena i odbačena, jer svi oni koji svojim dogmatskim vjerama služe kao jedinoj životnoj i nacionalnoj istini, od njih ni Bog ni narod koristi nemaju, no samo štetu.

....

[1] Francis Edward Jackson Valpy, An Etymological Dictionary of the Latin Language, London: Printed by A. G. Valpy, 1828, p. 461.

[2] Ib.

[3] Charles de Pougens, Trésor des origines et dictionnaire grammatical raisonné de la Langue Françiase, Paris: De L'imprimerie Royale, 1819, p. 279.

[4] Francis Edward Jackson Valpy, Ib., p. 554.

[5] Stephen Langdon, A Sumerian Grammar and Chrestomathy, Paris, Libraire Paul Geuthner, 1911, p. 236.

[6] Ib., p. 227.

[7] Ib., p. 203.

[8] Walter William Skeat, An Etymological Dictionary of the English Language, Second Edition, Oxford: The Clarendon Press, New York: Mcmillan & Co., 1893, p. 554.

[9] John Groves, A Greek and English Dictionary, Boston: Hilliard, Gray and Company, 1836, p. 569.

[10] Stephen Langdon, Ib., p. 252.

[11] Monier Monier-Williams, A Sanskrit-English Dictionary, Oxford, The Clarendon Press, 1960, p. 917.

[12] Ib.

[13] Ib., p. 935.

SVE JE JASNO

Šest mjeseci od kratkodnevnice na jugu prema danu dugodnevnice na sjeveru (**C**), i od dugodnevnice šest mjeseci ka kratkodnevnici na jugu. Dakle: četiri godišnja doba i 12 mjeseci.

Oni koji tvrde da je to preuzeto od Vizantije, oni uopšte nisu Srbi, već srpski Grci.

DJECA BOŽIJA I ROBOVI SVOG BOGA

Stari zavjet kaže:

“Rekoh: bogovi ste, i sinovi Višnjega svi, ali ćete kao ljudi pomrijeti i kao svaki knez pašćete.” (Psalm, 81, 6-7)

I pitam tebe, tebe koji tvrdiš da je Biblija sveta knjiga u kojoj je riječ Božija, tebe pitam i odgovori mi: je li ovo istina ili je laž? I ponovo Novi zavjet kroz usta Isusova kaže:

“A Judejci opet podigoše kamenje da ga kamenuju.

Isus im odgovori: Mnoga dobra djela pokazah vam od Oca svojega, za koje od tih djela me kamenujete?

Odgovoriše mu Judejci govoreći: Ne kamenujemo te za dobro djelo, nego za hulu, što se ti, čovjek budući, praviš Bog.

Odgovori im Isus: Nije li napisano u Zakonu vasemu: Ja rekoh: bogovi ste?

Kad one nazva bogovima, kojima riječ Božija bi data, a Pismo se ne može ukinuti.” (Jovan, 10, 31-35)

Dakle, jesu li nevedene riječi Svetog pisma istina ili su laž? Jesi li dijete Božije, ili si ti rab, tj. rob svoga Boga? I da ponovim od žreca omađijanim glavama riječi Isusove:

“*Vi ste svjetlost svijetu; ne može se grad sakriti kad na gori stoji.*

Niti se užiže svjetiljka i meće pod sud nego na svijećnjak, te svijetli svima koji su u kući.

Tako da se svijetli svjetlost vaša pred ljudima, da vide vaša dobra djela i proslave ***Oca vašega*** *koji je na nebesima.”* (Matija, 15, 14-16)

“Budite, dakle, savršeni kao što je savršen ***vaš nebeski Otac****."* (Matija, 5, 48)

*“Pazite da milostinju svoju ne činite pred ljudima da vas oni vide: inače plate nemate od **Oca svojega** koji je na nebesima.*

Kada, dakle, daješ milostinju, ne trubi pred sobom, kao što čine licemjeri po sinagogama i po ulicama da ih ljudi hvale. Zaista vam kažem: Primili su platu svoju.

A ti kad činiš milostinju, da ne zna ljevica tvoja šta čini desnica tvoja,

*Da bi milostinja tvoja bila u tajnosti; i **Otac tvoj** koji vidi tajno, uzvratiće tebi javno.*

I kada se moliš Bogu, ne budi kao licemjeri, koji rado po sinagogama i na raskršću ulica stoje i mole se da ih vide ljudi. Zaista vam kažem: Primili su platu svoju.

*A ti kada se moliš, uđi u klijet svoju, i zatvorivši vrata svoja, pomoli se **Ocu svome** koji je u tajnosti; i **Otac tvoj** koji vidi tajno, uzvratiće tebi javno.*

A kada se molite, ne praznoslovite kao neznabošci, jer oni misle da će za mnoge riječi svoje biti uslišeni.

*Ne budite, dakle, slični njima; jer zna **Otac vaš** šta vam treba prije no što zaištete od njega.*

*Ovako, dakle, molite se vi: **Oče naš** koji si na nebesima, ...”* (Matija, 6, 1-9)

I tako Srbine i tako svetosavski Srbi: ko je **Otac tvoj** i ko **Otac vaš**? Je li vam **Bog Otac** i vi **djeca Božija**, ili ste **robovi svoga Boga**?

O AUTORU

Petko Nikolić Viduša rođen je na Viduši kod Kaknja na dan Sv. Petke 27. (14.) oktobra 1951. godine. Osnovnu školu pohađao je u Modrinju, opština Kakanj, i u Perinom Hanu kod Zenice, a srednju u Zenici. Studirao u Sarajevu. Kao prosvetni radnik radio u zeničkim osnovnim školama. Godine 1992. protjeran je iz Bosne od Srba muslimana, Srba rimokatolika i omrznut od Srba svetosavaca, od 1993. godine živi u Kanadi.